

70. obljetnice mučeništva bl. Miroslava Bulešića

Jubilej proslavljen svečanom akademijom s predstavljanjem fotomonografije o beatifikaciji i Duhovnoga dnevnika bl. Miroslava Bulešića u Lanišću te svečanim misnim slavljem koje je u Svetvinčentu, ispred župne crkve u čijem oltaru počivaju Blaženikove kosti, predvodio je kardinal Vinko Puljić u sudjelovanju gotovo tri tisuće hodočasnika

„Zajedno molimo Gospodina (usp. Ps 27,4). O ekumenskoj dimenziji vjeronauka u školi“

U organizaciji Nacionalnoga katehetskog ureda HBK i Agencije za odgoj i obrazovanje u Splitu održana Katehetska ljetna škola za vjeroučiteljice i vjeroučitelje u osnovnim školama

„Vrijeme za obitelj“

U organizaciji Obiteljskog centra Fakulteta filozofije i religijskih znanosti Sveučilišta u Zagrebu održana 46. obiteljska ljetna škola

Primiti, zaštititi, promicati i integrirati migrante i izbjeglice

Poruka pape Franje za Svjetski dan selilaca i izbjeglica 14. siječnja 2018.

Škola i vjeronauk pred izazovom obrazovne reforme

Poruka predsjednika Vijeća HBK za katehizaciju i novu evangelizaciju nadbiskupa Đure Hranića na početku školske i katehetske godine 2017./2018.

Domovinske vijesti

Zlatna misa o. Ivana Cindorija

Požeška biskupija hodočastila u voćinsko svetište

Dr. Marijan Frančić ustoličen za kanonika

Kardinal Puljić i biskup Komarica na godišnjem susretu svoje generacije u Đakovu

Sisak: Misa u prigodi Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima 20. stoljeća

Izabrano Vrhovno vijeće Družbe sestara milosrdnica – Zagreb

Završio hodočasnički put „Marijanski zavjet za Domovinu“

Požega: Obilježena 240. obljetnica smrti Antuna Kanižlića

Redovničke i pastoralne službe i dužnosti u Provinciji franjevac trećoredaca u novomu mandatu

Trostruki jubilej u kapelici Corpus Domini na zagrebačkoj Trešnjevci

Dan Družbe služavki Maloga Isusa

Održana 10. „Maša po starinski“

Imenovanja, premještaji i razrješenja u Zagrebačkoj nadbiskupiji

Crkva u Hrvata

Kardinal Puljić predvodio spomen-slavlje na grobu fra Lovre Milanovića

Zlatni jubileji školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije

Inozemne vijesti

Papina poruka sudionicima susreta u Riminiju

Kardinal Tagle o Duterteovu ratu protiv droge

Liturgijska je reforma nepovratna

Papa se susreo sa čelnicima Svjetskog saveza Crkava

Prilog dokumenti

„Evo, sve činim novo!“ (Otk 21, 5). Novost kršćanske nade

U Isusovim rukama i najmanji kamen postaje dragocjen

Domovinske vijesti

Zlatna misa o. Ivana Cindorija

Remetinec, 20.8.2017. (IKA) - U zagorskoj župi BDM Kraljice svete Krunice u Remetincu proslavio je u nedjelju 20. kolovoza svoju zlatnu misu domaći sin svećenik isusovac o. Ivan Cindori. Misu je predvodio slavljjenik, a u koncelecijaciji su sudjelovali provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove o. Dalibor Renić, preč. Lovro Cindori, preč. Božidar Cindori, preč. Anđelko Koščak i domaći župnik Josip Pavlek.

U homiliji provincijal o. Dalibor zorno je protumačio ulogu svećenika i redovnika danas u svijetu naglasivši mnoge izazove s kojima se susreće čovjek i potrebu da se tom čovjeku približi osoba Isusa Krista, tj. navijesti Poruka spasenja. U tom radu nezamjenjivi su svećenici. Zato je potrebno raditi i moliti za nova duhovna zvanja, što je posebno naglasio i sam slavljjenik na kraju mise svojim pitanjem djeci i mladima: „Ima li netko tko će me zamijeniti...?“

Svečano slavlje pratio je pjesmom župni zbor, a slavljjenik je slavio misu u novoj misnici koju mu je darovala njegova obitelj. Istu je na početku mise blagoslovio provincijal.

U uvodnom dijelu mise domaći je župnik prikazao bogati svećenički životni put slavljjenika, koji je nakon završenih studija djelovao kao misionar u Zambiji, radio kao odgojitelj u malom sjemeništu na Šalati, pastoralno djelovao u Beogradu i Opatiji, jedno vrijeme vodio hrvatski odsjek na Radio Vatikanu, bio ekonom i voditelj duhovnih vježbi, te duhovnik bogoslova koji studiraju na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Autor je i prevoditelj mnogih knjiga, objavio je portal Zagrebačke nadbiskupije.

Požeška biskupija hodočastila u voćinsko svetište

Voćin, 21.8.2017. (IKA) - Vjernici iz župa Požeškoga, Posavskoga i Zapadno-slavonskog arhidakonata Požeške biskupije hodočastili su u Voćin 21. kolovoza i ondje proslavili svetkovinu Gospe Voćinske i svoju arhidakonatsku euharistijsku postaju u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres. Mnogi su vjernici od Davora i Nove Kapele u Posavini te od Stražemana iz požeškog kraja i iz daruvarskog dijela Požeške biskupije krenuli pješice u Voćin i bili cijeli dan na putu te je euharistijsko slavlje u Voćinu uvečer predvodio biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s pedesetak svećenika i više desetaka tisuća vjernika. Pozdravljajući nazočne hodočasnike na početku misnog slavlja, napose pješačke, biskup je podsjetio da ih je Isusova Majka u dvadeset godina postojanja Požeške biskupije okupljala u Voćinu, pratila svojim majčinskim pogledom i ljubavlju, želeći da u njihove živote što snažnije uđe njezin Sin Isus Krist – Krist danas i uvijek, naša nada. Pozvao ih je da joj večeras na toj euharistijskoj postaji u pripravi za Treći biskupijski euharistijski kongres o 20. obljetnici Požeške biskupije otvore svoja srca i svoje živote, u uvjerenju da bez Božje prisutnosti u njima, bez snage Isusove ljubavi s križa, ostaju osamljeni i nemoćni. Potom je Gospi Voćinskoj pred njezinim likom uputio poklike, na koje su hodočasnici odgovarali pjevajući kongresno geslo "Krist danas i uvijek, naša nada, aleluja!"

U homiliji biskup je pozvao hodočasnike da provjere što večeras nose u svom srcu za Isusa Krista i njegovu Majku, koja ih je u svom Voćinu dočekala raširenih ruku i još raširenijega majčinskog srca. Rekao je da im naviještena

Božja riječ želi pomoći kako bi im srca bila otvorena, puna povjerenja, odanosti, vjere i radosti, te ovo hodočašće ne bude tek neki skup, nego događaj Isusove Crkve, koja je zajedništvo u molitvi s njegovom majkom Marijom. Biskup je podsjetio kako postoje različita okupljanja i da je pitanje koja snaga na njima drži ljude zajedno. Kazao je kako se ljudi okupljaju na znanstvene skupove i da ih na okupu drži moć razuma kojom ulaze u neke zakonitosti našeg postojanja; na gospodarskim skupovima ljude drži na okupu određeni materijalni interes, odnosno profit; na sportskom pobjeda, a da je među svima okupima dragocjena obitelj u kojoj supružnike, roditelje, djecu i mlade, djedove i bake drži zajedno moć ljubavi koju njezini članovi nose u srcima jedni za druge. Istaknuo je biskup kako je i Crkva svojevrsna obitelj. Ovo naše večerašnje okupljanje, na temelju svjedočanstva naviještenog ulomka iz Djela apostolskih u prvom čitanju, na neki način ima svoje početke i smisao u onom okupljanju koje je započeo uskrslu Krist Gospodin kad je uzašao na nebo. Prestao je biti s nama na vidljiv način, da bi na dan Pedesetnice u dvorani Posljednje večere na učenike u molitvi s njegovom Majkom Marijom izlio svoga Duha te u toj – brojčano zanemarioj skupini – ali iznutra duboko povezanoj Isusovim Duhom ljubavi, Crkva postala očitovanje Uskrsloga, započela svoj povijesni hod koji je stigao i do nas te je ovo naše večerašnje slavlje svojevrsno ostvarenje onoga okupa koji je Isus pokrenuo na dan Duhova.

Isus je na svoj način ostao vidljiv na ovom svijetu, kazao je biskup, po onima koji mu vjeruju, koji su po sakramentu krštenja duboko iznutra međusobno povezani njegovom moćnom ljubavlju pobjednicom nad smrću, i koji u snazi njegova Duha žive zajedništvo koje se zove Crkva. Izvanjski gledano ona je skupina slabih i nemoćnih ljudi, ali koji postaju dionicima Isusove moćne ljubavi. Naglasio je da se ta Isusova ljubav na osobit način događa u svetoj misi ili euharistiji, u kojoj Uskrsli u snazi Duha obnavlja svoju žrtvu za nas na križu i po svetoj pričesti ulazi u naša slaba, prolazna i smrtna bića, da bi preuzeo na sebe našu slabost i postao naša pobjeda. Marija u svojoj majčinskoj brizi, nastavio je biskup, napose u svojim svetištima moli s nama da se to Isusovo djelo i u nama dogodi onako snažno i cjelovito kako se dogodilo u njoj, u njezinoj proslavi na nebu. U toj euharistijskoj snazi Isusove ljubavi u nama dvadeset godina živi zajedništvo naše požeške mjesne Crkve po odluci pape Ivana Pavla II. Mi znamo tko smo kad se okupimo na misu, i kad nas iznutra najdublje i najčvršće poveže Isusova ljubav pobjednica nad smrću. To je snaga našeg zajedništva u slabosti i nemoći, zaključio je biskup. Poželio je nazočnima da se na slavlju obnove u toj svijesti. Na temelju etimološkog značenja novozavjetne riječi Crkvu - ekklesia koja potječe od glagola koji znači "sazivati, okupljati", biskup je naglasio kako nas u zajedništvo naše mjesne Crkve ne saziva biskup, svećenik ili netko drugi od ljudi, nego po njihovu služenju sam uskrsli Isus Krist, pobjednik nad smrću.

Protumačio je nazočnima kako je i njihov dolazak na hodočašće u Voćin odaziv na Isusov poziv, na poticaj njegova Duha da u svetištu njegove Majke budu zajedno s njime i jedni s drugima te po euharistijskom otajstvu budu očitovanje i ostvarenje njegove Crkve. Zahvalio je Isusu Kristu što tijekom dvadeset godina saziva i okuplja požešku mjesnu Crkvu. Zahvalio je što on u našoj Slavoniji u jednostavnim ljudima, šibanima različitim nevoljama,

zagovorom svoje Majke neprestano podržava u njima osjetljivost za Boga, i što ih ne prepušta njihovim nemoćima i nevoljama, nego ih uvijek hrabri svojom prisutnošću, ljubavlju i svojom žrtvom s križa u koju uključuje sve njihove pojedinačne i zajedničke žrtve. Pozvao je vjernike da se ne daju zavesti govorom onih koji prosuđuju i osuđuju Crkvu po onome što je u njoj ljudsko, slabo i nemoćno, a nisu u mogućnosti uočiti njezinu božansku bit, snagu i moć. Poručio im je da bistrim pogledom vjere prepoznaju kako je Isus Krist u našoj Požeškoj biskupiji doista prisutan među nama snagom svoga Duha, da nas u svetoj euharistiji hrani svojom ljubavlju, iznutra nas kao svoje udove povezuje u jedno tijelo. Pozvao ih je da vole svoju Požešku biskupiju, svoga biskupa i svećenike zato što oni svojim služenjem omogućuju Isusu Kristu da im bude što bliži svojom pobjedničkom ljubavlju. Pozvao ih je da se u toj svijesti vjere okupe na Trećem euharistijskom kongresu u Požegi idućega 24. rujna, i da budu sudionici velike kongresne mise koju će predvoditi kardinal Stanislaw Dziwisz, tajnik pape Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije, koji im je na različite načine, a osobito u najtežim trenucima devedesetih godina prošlog stoljeća, kad se u krvi rađala sloboda naše zemlje, posvjedočio koliko voli i poštuje hrvatski narod. Spomenuo je da će na kongresnom slavlju s nama biti i lik Gospe Voćinske, koji će za tu prigodu u Požegu donijeti obitelji s brojnog djetom iz Voćina.

Usljedila je euharistijska procesija sa službom svjetla u zajedništvu s Marijom, euharistijskom Ženom. Na svršetku procesije biskup je izrazio uvjerenje da hodočasnici s tog slavlja odlaze svojim kućama puni blizine Božje. Zahvalio im je za očitovanu žrtvu, molitvu i pjesmu, za radost i odanost koju su iskazali Isusu Kristu i njegovoj Majci. Najavio je iduća hodočašća u Pleternici i ponovno ovdje u Voćinu za Malu Gospu, a onda u Požegi za Euharistijski kongres. Bili svi blagoslovljeni zagovorom Isusove Majke, poručio im te u trenucima poteškoća i nevolja živjeli od uvjerenja da nisu sami, jer je s njima na putu Isusova ljubav koja je pobijedila smrt, trajno među nama prisutna u euharistiji. U toj radosti i nadi zaželio im je sretan povratak kućama i zazvao na njih Božji blagoslov. U povorci svećenika na čelu s biskupom lik Gospe Voćinske vraćen je na njegovo mjesto u svetišnoj crkvi, gdje je biskup predvodio čin povjere hodočasnika Mariji, nakon čega je uslijedio njihov oproštaj od svetišta obilazeći u pjesmi oltar na kojem se lik nalazi.

Biskup Štambuk blagoslovio obnovljene orgulje u crkvi Sv. Marije Milosne u Bolu na Braču

Bol, 22.8.2017. (IKA) – Obnovljene orgulje u crkvi Sv. Marije Milosne u sklopu dominikanskoga samostana u Bolu na Braču blagoslovljene su u utorak 22. kolovoza uoči koncerta Ante Knešauřeka, profesora i orguljaša, koji je tako zasvirao na restauriranim orguljama. Obnovljene dvomanualne orgulje iz 1900. godine, pristigle u Bol 1975., blagoslovio je hvarsko-bračko-viški biskup Slobodan Štambuk na početku koncerta koji je, zatim, prof. Knešauřek održao u sklopu programa „Bolsko lito“. Uz biskupa Štambuka predstavljaju, kolaudaciji i blagoslovu obnovljenih orgulja nazočili su provincijal Hrvatske dominikanske provincije fr. Slavko Slišković, starješina bolskoga samostana fr. Damir Šokić i župnik župe Gospe Karmelske fr. Mirko Jagnjić. U tijeku predavljanja orgulja starješini samostana uručen je prigodni dar, ključ orgulja u ime slovenske tvrtke „Škrabl“ iz Rogaške Slatine. Sredstva za obnovu orgulja osigurali su tamošnji dominikanci, Hvarska biskupija i Općina Bol.

Dr. Marijan Franjčić ustoličen za kanonika

Zagreb, 22.8.2017. (IKA) - Odlukom zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića i prema Statutima Prvostolnog kaptola zagrebačkog, u zagrebačkoj katedrali u utorak 22. kolovoza za kanonika je ustoličen dr. Marijan Franjčić, javio je Tiskovni ured Zagrebačke nadbiskupije.

Obred ustoličenja predvodio je kanonik kantor mons. Stjepan Kožul, a svjedoci su bili kanonici mons. Ivan Miklenić i mons. Juraj Batelja. Pred okupljenim kanonicima, prebendarima i uzvanicima dr. Franjčić izrekao je ispovijest vjere te kanoničku prisegu. Ustoličenjem dr. Franjčića Prvostolni kaptol zagrebački ima petnaestoricu kanonika.

Dr. Marijan Franjčić rođen je 2. veljače 1952. godine u Jalžabetu; za svećenika je zaređen 27. lipnja 1976. godine. Kao župni vikar službovao je u župi Uzvišenja sv. Križa u Sisku od kolovoza 1977. do kolovoza 1983. godine. Upravitelj Župe Uznesenja BDM u Pakracu bio je od kolovoza 1983. do 1993. godine, kada je obnašao i službu bilježnika Pakračkoga dekanata.

Za upravitelja župe Rođenja BDM u Zagrebu – Šanci-Savica, imenovan je u srpnju 1993. godine, gdje ostaje do kolovoza 1999. godine. Nakon toga imenovan je župnikom u župi sv. Marka Križevčanina u Zagrebu. Službe župnika razriješen je u srpnju 2007. godine te imenovan ravnateljem Nadbiskupske klasične gimnazije u Zagrebu. Na Filozofskom fakultetu – Odsjek pedagogije – Sveučilište u Zagrebu, 18. srpnja 2011. godine, doktorirao je s temom: Religijska inkulturacija i razvoj interkulturalne osjetljivosti u nastavi vjerskog odgoja. Pozvani je član II. sinode Zagrebačke nadbiskupije.

Kardinal Puljić i biskup Komarica na godišnjem susretu svoje generacije u Đakovu

Đakovo, 23.8.2017. (IKA/TU) – Vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić boravio je 22. kolovoza u Đakovu na susretu svoje generacije koja je maturirala 1965. godine u dječaćkim sjemeništima na zagrebačkoj Šalati, u Subotici i Đakovu. Susret je okupio 35 članova generacije: 23 svećenika, među kojima kardinal Puljić i banjolučki biskup Franjo Komarica, te 12-oricu koji su krenuli svjetovnim putem. Tom prigodom kardinal Puljić predvodio je u đakovačkoj prvostolnici večernje misno slavlje. Osim biskupa Komarice i svećenika generacije, suslavili su umirovljeni đakovačko-osječki nadbiskup Marin Srakić, generalni vikar Ivan Čurić te nekolicina svećenika koji djeluju u Đakovu. Prije početka misnog slavlja okupljene je pozdravio mons. Luka Strgar, jedan od članova generacije, podsjetivši kako je 4. rujna 1961. u Zagreb u dječaćko sjemenište na Šalatu u prvi razred došlo više od 140 đaka s područja bivše države. Njih tridesetak bilo je iz tada Đakovačke i Srijemske biskupije. Na početku homilije kardinal Puljić izrazio je radost što može govoriti u đakovačkoj katedrali, u kojoj je prije 47 godina zaređen za svećenika. Podsjetio je kako se toga dana slavi Blažena Djevica Marija Kraljica, koja je kraljica postala svojom službom. „Lijepo kažu duhovni pisci – Bogu služiti je kraljevati, a čuli smo i danas kako je ona rekla: Evo službenice Gospodnje. Tu je počelo njezino kraljevstvo - kada je prihvatila Božju Riječ, kada se Božja Riječ u njoj utjelovila, kada je tu Božju Riječ rodila, kada je cijeli život na zemlji živjela za tu Božju Riječ, a nakon uzašašća na nebo nastavila voditi svoju djecu, kako bi ta Riječ zaživjela u nama. Zato, kada je danas molimo kao Kraljicu, zapravo želimo prepoznati da smo njezina djeca“, kazao je kardinal Puljić. Rekavši kako danas nitko ne voli riječ „služiti“, ustvrdio je kako se može reći da danas sve češće robujemo, a

ne služimo, dok biti Marijino dijete znači postići nutarnju slobodu, ne robovati. Sliku današnjega svijeta potom je prikazao koristeći tekst Geoga Carlina, ponovivši kako je ovo vrijeme visokih zgrada, a niskog karaktera, vrijeme širokih auto-cesta, a uskih gledišta, vrijeme kada smo naučili kako da preživljavamo, ali ne i kako da živimo... Dodajemo godine životu, ali ne i život godinama; trošimo više, a imamo manje; kupujemo više, ali uživamo manje. Ovo je vrijeme velikih kuća, a malih obitelji; imamo više akademskih titula, ali manje razboritosti; više znanja, a manje mudrosti; više stručnjaka, a nikad više problema; više znanja u medicini, a sve manje zdravlja...

Uvećali smo bogatstva, ali umanjili vrednote; putovali smo na Mjesec, ali ne možemo otići do prvog susjeda; osvojili smo prostranstva svemira, ali ne i naših duša. Ovo je vrijeme kada čistimo prirodu, ali onečišćujemo dušu; razbili smo atom, ali ne i naše predrasude; pišemo više, ali učimo manje. Veće su plaće, a manji moral i etika; planiramo više, ali postizemo manje. Naučili smo žuriti, ali ne i čekati; sve je manje financijskih problema u braku, a sve više razvoda; sve je više uređenih kuća, a razorenih obitelji. Ovo je vrijeme kada je sve u izlogu, a ništa u skladištu; vrijeme kada se govori o svjetskom miru, ali se u kućama vode ratovi; vrijeme kada puno govorimo, a ljubimo rijetko i mrzimo često... Okupljenima u katedrali kardinal Puljić naglasio je kako je sve ovo izrečeno da se uvidi koliko je potrebno napraviti korekciju života. „Ta Božja Riječ koju je Marija prihvatila korekcija je našeg života. Toliko puta čujemo Božju Riječ, ali dokle god ona ne siđe u srce, ona nas ne pokreće. Zato smo često anemični kršćani jer ne znamo poput Marije reći - Evo me! Češće ćemo kukati na stanje koje proživljavamo, a premalo učiniti da svoje kršćanstvo utkamo u tu javnost", zaključio je u homiliji kardinal Puljić.

Drugi dan susreta započeo je misnim slavljem u kapeli Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu, koje je predvodio biskup Komarica, a nastavljen je izletom u Kopački rit.

Sisak: Misa u prigodi Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima 20. stoljeća

Sisak, 23.8.2017. (IKA) - U prigodi Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima 20. stoljeća, u srijedu 23. kolovoza, sisački biskup Vlado Košić predvodio je u katedrali Uzvišenja svetog Križa u Sisku misu zadušnicu za sve žrtve. U koncelecijaciji bili su generalni vikar mons. Marko Cvitkušić, katedralni župnik preč. Marko Karača i supsidijar katedralne župe vlč. Milan Begić.

Na početku homilije biskup Košić podsjetio je kako u ovoj misi zadušnici „molimo za sve ljude stradale u 20. stoljeću od tri velika zla", kako ih je nazvao sv. Ivan Pavao II., a koja su pokosila milijune ljudi Europe i svijeta. „Papa u svojem djelu „Sjećanje i identitet" iz 2005. nabroja ta tri velika zla 20.st.: nacizam, fašizam i komunizam. A mi danas spominjemo i Bogu preporučujemo duše poginulih žrtava svijetu tih triju totalitarizama zato jer je 2011. naš Hrvatski sabor proglasio taj dan i danom sjećanja u RH. Već je naime 2009. Europski parlament donio Rezoluciju kojom osuđuje sve totalitarne i autoritarne režime te nalaže državama članicama EU da se njeguje spomen na njihove žrtve, da se educiraju mladi o njihovim zločinima te se izgrade centri, muzeji i podižu spomenici upravo žrtvama tih triju režima koji su odnijeli milijune ljudi", rekao je biskup, pojašnjajući kako je razlog zašto je Europski parlament izabrao baš 23. kolovoza za Europski dan sjećanja na te žrtve taj što je 23. kolovoza 1939. u Moskvi potpisan tzv. Pakt nenapadanja i prijateljstva između nacističke Njemačke i komunističke

Rusije, poznat kao Ribbentrop-Molotov pakt. „Pritom su se ne samo nacisti i komunisti obvezali na pomoć i prijateljstvo, nego i podijelili Poljsku te interesne sfere u Europi: Poljska je ubrzo okupirana i podijeljena između Njemačke i Rusije, a Litva, Letonija, Estonija i Rumunjska potpale su pod Sovjete koji su nacistima prepustili zapadnu Europu. Malo je poznato da je npr. Rusija obučavala i njemačke pilote i naoružavala nacističku Njemačku, jer je poslije I. svjetskog rata Njemačkoj bilo zabranjeno ratno zrakoplovstvo".

U nastavku biskup je rekao kako se danas sjećamo i svih žrtava koje su počinili nacisti, fašisti i komunisti nad našim hrvatskim narodom. „Nacisti su počinili zločine, to je nesporno, jednako kao i talijanski fašisti, ali – što je danas važno, i što ne žele čuti poklonici komunizma koji nažalost još i danas postoje i povezuju se u tzv. antifa-organizacije u RH – komunizam je počinio daleko najbrojnije zločine nad hrvatskim narodom. Roman Leljak, koji istražuje zločine počinjene poslije II. svjetskog rata u Sloveniji, svjedočio je za Laudato TV o masovnim smaknućima upravo Hrvata u Sloveniji. Njegova je procjena da je najmanje 140 tisuća Hrvata pobijeno i pokopano u skrivenim grobnicama u Sloveniji. Samo u Mariboru, kod Tezna, je rov s oko 30 tisuća leševa hrvatskih razoružanih vojnika i civila, što je posvjedočio i jedan partizanski general (Dapčević). Kad se susretnemo sa zvjerskim zlodjelom Hude Jame i više od 600 masovnih grobišta u Sloveniji te s oko 900 takvih, uglavnom posve još neistraženih grobišta u Hrvatskoj, od kojih je najmasovnije u Maclju, a ima ih nažalost najviše upravo u SMŽ, dolazimo do zastrašujućih brojki masovnih likvidacija našega naroda, i to nakon što je već završio II. svjetski rat, od svibnja 1945., pa do 1951. godine. Ukupno se računa da je taj broj pobijenih između 250 i 300 tisuća. Pa zar je to nevažno i nebitno? Može li naš narod zaboraviti prošlost i okrenuti se budućnosti – kako se to često, kao floskula, ponavlja – ako se te rane ne osvijetle, istina istraži i prizna a zlo osudi, te posmrtni ostaci pobijenih dostojno pokopaju?

Upravo je to najstrašnije danas u Hrvatskoj: što se te komunističke žrtve ne priznaju i ne poštuju. A za nas vjernike to su prije svega – ljudi koji su imali i imaju svoje očeve i majke, žene i djecu. I najčešće – naši vjernici, katolici i zato mi imamo pravo i dužnost boriti se za istinu o njima i moliti se za njih. Baš zato što ni danas naša slobodna hrvatska država ne čini dovoljno da se ti ljudi, koji imaju kao i svi ljudi ovoga svijeta, pravo na grob i pijetet, dostojno pokopaju i oplaku, da njihove obitelji znaju za njihov grob te im mogu doći pomoliti se i zapaliti svijeću", upozorio je biskup, dodavši kako bi se Hrvatska kao država Europske unije trebala ugledati u Poljsku koja je 2016. godine u svibnju donijela tzv. antikomunistički zakon.

Biskup Košić zaključio je molitvom: „Molimo se, braćo i sestre, danas za sve da svi naši hrvatski građani i seljaci i svi državljani shvate istinu i da ih ona ne nadahne nikakvim ružnim mislima ili željom za mržnjom i osvetom, već da svi radimo na pomirenju i poštovanju svakog, baš svakog čovjeka koji je – jer je dijete Božje – vrijedan poštovanja te ima ljudsko dostojanstvo koje mu nije dao ni jedan čovjek nego sam Bog. Molimo za sve žrtve ratova i posebno svih totalitarizama, da dođe do pomirenja i mira u dušama svih naših ljudi, i svih ljudi svijeta".

Misno slavlje animirao je Mješoviti zbor katedralne župe pod vodstvom prof. Jelene Blašković, a slavlju su nazočili i članovi Društva bivših zatočenika srpskih koncentracijskih logora i Udruge „Hrvatski Domobran".

Započelo obilježavanje 70. obljetnice mučeništva bl. Miroslava Bulešića

U Lanišću predstavljena fotomonografija o beatifikaciji i Duhovni dnevnik bl. Miroslava Bulešića

Lanišće, 23.8.2017. (IKA) - U srijedu 23. kolovoza, dan uoči 70. obljetnice mučeništva bl. Miroslava Bulešića, na Dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih režima, u župnoj crkvi u Lanišću održana je svečana akademija tijekom koje su predstavljene dvije značajne knjige, fotomonografija o beatifikaciji i Duhovni dnevnik bl. Miroslava Bulešića. U glazbenom dijelu nastupio je Župni pjevački zbor laniške župe sv. Kancija, Kancijana i Kancijanile s dvije pjesme koje su se pjevale prije 70 godina kod slavlja svete potvrde u Lanišću, te Vokalni ansambl Dulciana iz Rijeke, koji se predstavio s nekoliko maestralnih izvedbi klasične sakralne glazbe. Obraćanjima više sudionika projekata predstavljena su dva nova izdanja: monografija, te „Duhovnik dnevnik bl. Miroslava Bulešića, svećenika i mučenika“.

Večer je započela premijernim prikazivanjem spota pod naslovom „Molitva“. Spot je nastao upravo za prigodu obilježavanja 70. obljetnice Bulešićeva mučeništva. Režiju potpisuje Elizabeta Ružić, snimanje Josip Ružić, u spotu Blaženika glumi Danijel Kirinčić, a glazbu na tekst pokojnog svećenika Izidora Poljaka (1883. – 1924.) skladao je Bruno Krajcar. Tekst Molitve pronađen je Blaženiku u džepu u trenutku mučeništva. Nakon spota pjevači laniške župe otpjevali su pjesmu „Pozdravljena Marijo“, isto onako kako se ondje pjevala i prije 70 godina. Na početku programa koji je moderirao mons. Vilim Grbac, generalni vikar biskupije, okupljenima se prigodnim pozdravom obratio porečki i pulski biskup Dražen Kutleša. Istaknuo je zahvalnost svima koji su sudjelovali u projektu glede beatifikacije, napose pokojnom mons. Vjekoslavu Milovanu i umirovljenome biskupu Ivanu Milovanu, koji su najviše pridonijeli da bi Miroslav Bulešić mogao biti proglašen blaženim.

O monografiji s beatifikacije bl. Miroslava iz pulske Arene s naslovom „Blaženi Miroslav Bulešić, beatifikacija“ govorili su njezin tehnički urednik David Ivić i urednik izdanja preč. Sergije Jelenić. Ivić je na početku kratko predstavio spot kojim je započeo program, a potom se osvrnuo na tehničke aspekte ne samo realizacije samog izdanja već i na brojne pojedinosti o kojima treba voditi računa i kod samog fotografiranja takvih događaja, iznio je podatak su na dan beatifikacije četiri fotografa čije se slike nalaze u monografiji napravili više od 6000 fotografija. Predstavio je impresum knjige te izrazio zadovoljstvo što je mogao sudjelovati u realizaciji toga projekta.

Preč. Sergije Jelenić, kancelar i ekonom biskupije i glavni urednik izdanja, ukratko je podsjetio na odvijanje procesa kauze beatifikacije te na velebni događaj proglašenja blaženim u pulskoj Areni, citiravši pritom ordinarija Kutlešu koji je tada rekao: „Uzdizanjem svećenika Katoličke Crkve u Hrvatskoj u razdoblju za vrijeme i nakon II. svjetskog rata na čast oltara, znači ujedno priznanje svim žrtvama i mučenicima iz fašističkog, nacističkog i komunističkog režima u Istri.“ Knjiga donosi i kratak životopis novoga Blaženika koji prikazuje životni put i priprevu na svećeništvo mladog Miroslava u teškim i neizvjesnim ratnim godinama. I njegovo svećeničko djelovanje u povjerenim mu župama bilo je obilježeno mnogim progonstvima, prijetnjama, premda je on činio svima dobro, istaknuo je preč. Jelenić te zaključio: „Neka ova fotomonografija bude poticaj svakom dobronamjernom čovjeku, vjerniku da u životu treba uvijek činiti dobro, pa makar se zbog toga moralo i trpjeti, jer samo dobro ima budućnost, život.“

O Duhovnom dnevniku govorili su: vlč. mr. Ilija

Jakovljević, priređivač i vicepostulator, biskup Milovan i vlč. dr. Josip Grbac. Vlč. Jakovljević je nakon zahvala suradnicima ukratko predstavio knjigu koja se sastoji od uvodnih misli i kratkog presjeka života bl. Miroslava Bulešića, od početka intelektualne i duhovne formacije u Rimu, pripreve na svete redove, župničke službe u Baderni i Kanfanaru, službe podravnatelja u pazinskom Sjemeništu, tajnika Zbora svećenika sv. Pavla za Istru, komunističkih progona te svjedočanstava i zapisa o Blaženikovu životu odmah nakon mučeništva u Lanišću. Potom je pobliže iznio sadržaj svakog pojedinog poglavlja, njih 5, koja čitatelja vode kroz posljednje godine prerano prekinutog života Blaženika, uz napomenu da treba razlikovati zapise iz Duhovnog dnevnika i one, u posljednjim poglavljima, koji su preuzeti iz kronika župa gdje je Blaženik djelovao. Prvo poglavlje sadrži zapise duhovne pripreve na svete redove; s četiri naslova: duhovne vježbe za subdikonat, đakonat, akademska godina 1942.-43., te duhovne vježbe za prezbiterat. Drugo poglavlje, naslova „Župa Baderna – pastoralni izazovi mladog svećenika“ sastoji se od dvaju Blaženikovih različitih zapisa: iz Duhovnog dnevnika te Dnevnika župe Baderna. Treće poglavlje „Duhovni preporod župe Kanfanar“ donosi zapise o njegovim izvanrednim pastoralnim uspjesima u Kanfanaru, došavši na mjesto župnika kojeg je njemačka vojska objesila, Bulešić je uspio doslovno preporoditi duhovni život župe. Četvrto poglavlje naslova „Podravnatelj pazinskog sjemeništa“ donosi Blaženikove zapise iz vremena kada je obnašao tu dužnost, gdje je ustrajao na ne samo intelektualnoj već nadasve duhovnoj formaciji sjemeništaraca. Peto poglavlje donosi kroniku župe Baderna, teško stanje na koje je naišao došavši u župu, poteškoće na koje je nailazio zbog stava komunističkih vlasti prema svećenicima, upravo je ondje zapisao svoju najpoznatiju rečenicu: „Moja osveta je oprost.“ To je poruka Crkve svima onima koji su desetljećima u Istri progonili vjernike, svećenike i Crkvu. Mi vam praštamo, jer naša snaga je Euharistija i Gospa, kako kaže bl. Miroslav, zaključio je vlč. Jakovljević.

Ovaj Duhovni dnevnik nije još jedna knjiga o bl. Miroslavu Bulešiću već je to izraz njegove duše, njegovi intimni zapisi, razmatranja, životne odluke, zazivi, molitve i vapaji, rekao je biskup Milovan. On nije pisao dnevnik za druge već, poput sv. Augustina, kao izraz svoje duše pred Bogom. To je knjiga koja najviše i najintimnije govori o Blaženiku. Tu se zrcali kao u bistroj vodi njegova duša, srce, stajališta, želje, odluke i muke. Biskup je ukratko iznio glavne smjernice koje se o Blaženiku mogu iščitati iz Duhovnoga dnevnika. Kao najeklatantniju karakteristiku Miroslavove duše koja se iščitava iz Dnevnika mons. Milovan istaknuo je Miroslavovo predanje Bogu, jer to je za njega bilo živjeti svoje svećeništvo. Već je pokojni mons. Ivan Pavić, kao njegov vjeroučitelj u Juršićima, kod dječaka Miroslava primjećivao posebnu nadarenost za duhovno, a godinama kasnije, u kojima je Miroslav marljivo gradio svoju duhovnost, umirovljeni tršćansko-koparski biskup Fogar će o mladome kandidatu za svećeništvo Miroslavu, kojeg je susreo u Rimu, zapisati mišljenje kao o budućem istarskom biskupu. Stranice Dnevnika svjedoče kako Miroslav intenzivno živi svoju vjeru i svagdanje predanje Bogu, vrlo doživljajno opisuje primanje svetih redova, te obljetnice istih. Njegova pokretačka snaga za svakodnevni život je upravo njegova stalna povezanost s Bogom kroz misu, molitvu, euharistijsko klanjanje i moljenje krunice. Stranice dnevnika svjedoče o njegovoj stalnoj povezanosti s Bogom Ocem milosrđa i dobrote, svjedoče o vjeri u Njegovu Providnost i predanje sve do posljednjih riječi „Isuse primi moju dušu“. Bog mu je bio prijatelj, zaštitnik, snaga te smisao život i zalaganja.

Njegova se duša s godinama sve više suobličuje Isusovoj riječi „Moja je hrana vršiti Volju očevu“. O tome svjedoče i gesla koja je birao, za prigodu oblačenja talara sa 16 godina „Bog moj si ti, u rukama tvojim sudbina je moja“ te za mladu misu geslo „Dođi kraljevstvo Tvoje, budi volja Tvoja.“ On svoje predanje Bogu pokazuje i svagdanjom praksom. Bio je zaljubljen u svoje svećeništvo, upravo kao služenje Bogu i narodu, on ga je živio u stalnom zaletu. Svoje je svećeništvo živio kao vjerno, zauzeto, dosljedno i neustrašivo služenje Bogu i narodu. Biskup se napose osvrnuo na ljubav s kojom je Blaženik djelovao na župama koje su mu bile povjerene. Kao treću karakteristiku Miroslavova duhovnoga života biskup je istaknuo Blaženikovu marijansku pobožnost, te pojedine podudarnosti s marijanskim blagdanima koje su obilježile njegov život ali i primjerice, prijenos posmrtnih ostataka, 11 godina nakon smrti, na njegov rođendan, na blagdan Gospe Fatimske, s laniškog groblja u Svetvinčenat, pa je UDBA, odobrivši to za taj dan, postupila po savjetu Majke Božje, našalio se je biskup.

Dr. Josip Grbac napomenuo je nekoliko stvari na koje bi čitatelji Dnevnika trebali obratiti pozornost. Istaknuo je kako se nema Bulešićeve dopuštenje za objaviti Dnevnik, te da je objavljivanje takvih intimnih zapisa uvijek problematično. U duhovnome dnevniku isprepliću se emocije, sumnje, druge osobe s kojima se je susretao, pitanje vjere, morala, smisla i besmisla života, poslanja. Duhovni dnevnik govori i o napastima s kojima se je susretao, no postoji uzrečica da Sotona napada dobre, jer one druge ne treba. Vlč. Grbac spomenuo je, na primjer, šok koji je izazvalo objavljivanje duhovnog dnevnika Majke Terezije „Tamna noć vjere“, zbog dubokih sumnji koje je zapisala. Nadalje, čovjek u duhovnome dnevniku izgovara prosudbe o drugim ljudima koje ne moraju uvijek biti objektivne, pa to može predstavljati moralno pitanje kod objavljivanja duhovnog dnevnika neke osobe. Bulešić si dopušta dobronamjernu kritiku nekih članova obitelji. No, bitno je napomenuti, da je prvi i jedini sugovornik Bulešićev u Duhovnome dnevniku upravo Bog, istaknuo je dr. Grbac. Njegov Duhovni dnevnik njegova je teologija, duhovnost, poimanje vjere i kršćanskog savršenstva. Zbog vremena u kojem je pisan, i odraza nekih značajki koje su karakterizirali teologiju toga vremena, ovaj će se dnevnik čitateljima možda činiti zastarjelim. Bulešić svijet vidi očima evanđelista Ivana, za kojega je svijet prostor zla i napasti, koji čovjeka ograničava u njegovu napredovanju prema Spasenju. U Bulešićevim je zapisima potrebno razlikovati pojam svijet od pojma čovjek, koji kao da su u nekakvoj oprečnosti. To je viđenje svijeta jedne klasične teologije prije II. vatikanskog sabora. Tada još nije bila u kršćansko razmišljanje prodrła jedna pozitivna vizija svijeta koju nudi II. vatikanski sabor, koji je u toj pozitivnoj viziji svijeta pretjerao, rekao je vlč. Grbac. Zbog takve vizije svijeta Bulešić često citira sv. Augustina, koji je dijeleći ovozemno i onozemno pao u herezu, prema kojem bi se savršenstvo kršćanina sastojalo u trajnom nijekanju ovoga svijeta koji nas sprečava na putu prema Bogu. Bulešić ne ide tako daleko ali jedna od njegovih misli vodilja je relativiziranje svega ovozemnoga na putu prema Bogu. „Izgubivši sve zemaljsko dobit ću po tebi sve vremenito. Još se nalazim u poteškoćama, još nisam sasvim odstranio svoje srce od zemaljština, od stvorova, ali po Tvojjoj pomoći uvjeren sam da ću doći do toga“, citirao je vlč. Grbac Blaženika, naglasivši njegov eshatološki pogled na svijet. Dr. Grbac napomenuo je propust Drugoga vatikanskog sabora u nedovoljnom uvažavanju pojma grijeha, te nedovoljnu razradu onoga što će biti poslije, a upravo su te dvije misli ključ shvaćanja vjere i morala kod Miroslava

Bulešića. Taj Duhovni dnevnik može se preporučiti svima, a napose onima koji se teško koncentriraju na ono što izgovaraju dok mole, rekao je vlč. Grbac podsjetivši da je molitva razgovor s Bogom. Bulešićeva molitva izražava nadasve bezuvjetno prihvaćanje volje Božje. Kao napose bitno vlč. Grbac istaknuo je poglavlje koje govori o Blaženikovoj pripravi na primanje svećeničkog reda, gdje on sagledava iskreno svoje dobre i loše strane, tako bi, naglasio je vlč. Grbac, trebao učiniti svatko tko se priprema za svećeništvo. Bulešić kao najveću krepost vidi poniznost, a najveće probleme vidi u svojoj oholosti, te je glavina molitve usmjerena upravo na postizanje poniznosti. Ovaj Blaženikov duhovni dnevnik najbolje oslikava razloge zašto je on zaslužio čast oltara, zaključio je vlč. Grbac.

Nakon predstavljanja knjiga pozvani su da se pokažu krizmanici koji su primili sakrament potvrde 24. kolovoza 1947. te im je biskup Kutleša darovao knjige koje su netom predstavljene.

Prije i poslije akademije svi okupljeni mogli su obići župnu kuću i pogledati mjesto ubojstva bl. Miroslava, gdje je postavljena prigodna tematska izložba fotografija. Svečanost akademiji je osim biskupa, svećenika, načelnice Općine Lanišće Roberte Medica i domaćih župljana sudjelovao i velik broj vjernika iz svih dijelova Istre.

Na druženju koje je upriličeno nakon predstavljanja načelnica Medica je biskupima i predstavljateljima darovala umjetnički crtež portret Blaženika, djelo lokalne umjetnice.

Izabrano Vrhovno vijeće Družbe sestara milosrdnica – Zagreb

Zagreb, 23.8.2017. (IKA) - Na XVII. redovitom Generalnom kapitulu Družbe sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga – Zagreb u Duhovno-obrazovnom centru Marijin dvor u Lužnici izabrano je 23. kolovoza Vrhovno vijeće Družbe. Za vrhovnu poglavaricu izabrana je s. Miroslava Bradica. Za članice Vijeća izabrane su: s. M. Jelena Ikić, I. savjetnica i zamjenica, s. M. Stjepanka Pavić, II. savjetnica, s. M. Karolina Zebić, III. savjetnica i s. M. Blanka Jeličić, IV. savjetnica.

Biskup Mrzljak predvodio slavlje u Kamenici

Kamenica, 24.8.2017. (IKA) - Župa svetog Bartola apostola u Kamenici u četvrtak 24. kolovoza proslavila je dan svoga nebeskog zaštitnika. Središnje misno slavlje predvodio je varaždinski biskup Josip Mrzljak u zajedništvu s domaćim župnikom Dragutinom Jočom i desetak svećenika. Na slavlju su se okupili brojni vjernici iz kameničke i okolnih župa te njihovi gosti iz Austrije i Mađarske koji tradicionalno za Bartolovo hodočaste u Kamenicu. Proslava Bartolova u Kamenici jedno je od najvećih vjerskih i pučkih slavlja u ivanečkom kraju, pa su stoga u tradicionalnoj procesiji središtem mjesta sudjelovali lepoglavska limena glazba, kamenički vatrogasci, lovci, kuburaši i ostali vjernici. Procesija se zaustavila kod spomen-obilježja poginulim Kameničancima u obrani Vukovara gdje su članovi Koordinacija braniteljskih udruga iz Domovinskog rata gradova Ivanca i Lepoglave te predstavnici mjesne i državne vlasti upalili svijeće i položili vijenac. Počast vukovarskim herojima – Tomi Jamboru, Josipu Kapustiću i Stjepanu Vusiću, odali su i brojni okupljeni vjernici, pridruživši se molitvi za poginule branitelje koju je, u zajedništvu s više svećenika, predvodio mons. Mrzljak.

Proslava blagdana nastavljena je misnim slavljem u kameničkoj župnoj crkvi. Varaždinski biskup u propovijedi istaknuo je molitvu s početka misnog slavlja: „Gospodine

učvrsti nam vjeru kojom je sveti Bartol pristao uz Krista Gospodina". Važno je na blagdan sv. Bartola ili, kako smo čuli u Evanđelju, Natanaela, razmisliti o svojoj vjeri. Za Natanaela Bartola Isus, kada ga je vidio, kaže: „Evo pravog Izraelca, u njemu nema prijevare". To je ta vjera po kojoj Isus poziva učenike. Dvanaestorica apostola nisu bili ni najpametniji ljudi svojega vremena, ni najučćeniji, ni najbogatiji, već su to bili obični ljudi - ribari, ali su imali kvalitetu da su pristajali uz Krista Gospodina. Znači da su sebe zatajili, a prihvaćali ono što Isus govori. Bili su različiti karakterom, poput Petra koji je bio nagle naravi, ali svi su imali zajedničku crtu da su prihvaćali Isusa. Vjera nisu samo tradicija i običaji. Vjera je zaista pristajanje uz Krista. To je bit naše vjere. Na tome je i Isus ustanovio Crkvu - na dvanaestorici ljudi koji su njemu do kraja vjerovali. Nisu mogli drukčije živjeti. I kada je to trebalo posvjedočiti životom, nisu mogli to zatajiti. Gotovo svi su oni umrli mučeničkom smrću. Nisu mogli drugačije živjeti i govoriti od onoga kako ih je Isus učio. To je bit naše žive vjere, poručio je biskup Mrzljak. Kod svetaca kao što je sveti Bartol ili bilo koji drugi svetac, želimo vidjeti što nama danas, u 21. stoljeću, taj čovjek ima za reći. Netko će reći kako je to daleka prošlost i pitati se što on nama ima govoriti. „Danas je drugačije vrijeme, treba neke stvari promijeniti, ne trebamo biti baš do kraja poštteni. Ako vidimo neki dobitak, zašto ne bismo malo i slagali, prevarili..." To je tada potpuna suprotnost onog čovjeka za kojeg Isus kaže: „Evo čovjeka u kojem nema prevare". Upravo takva vjera povjerena je Crkvi i zato danas, u naše vrijeme, ima itekakvu poruku kako treba živjeti svoju vjeru. A vjeru treba neprestano hraniti, učvršćivati. Krist Gospodin neprestano nam govori - ne samo da se prisjetimo nekih događaja iz Biblije, nego da vidimo što nama danas ta Riječ govori. Ima li ona neku snagu današnjem čovjeku nešto kazati ili ćemo je ostaviti po strani, pozvao je na razmišljanje varaždinski biskup.

Župa Kamenica, kao i svi vjernici, spomenuli su se osobe čije ime jako puno znači svim žiteljima ivanečkog kraja. Günter Hüttenholscher iz njemačkog gradića Verla pored Paderborna sa svojom suprugom Brigittom i suradnicima istaknuo se u prikupljanju humanitarne pomoći za Hrvatsku tijekom Domovinskog rata. Od godine 1992. skupili su i dovezli u Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu 386 šlepera humanitarne pomoći. „Veza" s Hrvatskom u to vrijeme bio mu je tek vlč. Zdravko Gašparić iz župe Kamenica, u to vrijeme još student teologije, koji je u Njemačku odlazio raditi ljeti. Vlč. Gašparić, danas svećenik u Gradišću u Austriji, početkom 90-ih godina upoznao je Hüttenholschera i njemu bliske ljude s pravom istinom o Domovinskom ratu, stradanju civilnog stanovništva i ostalim strahotama koje su se događale u Hrvatskoj. Zbog svojih zasluga, a simbolički prigodom 25. obljetnice početka te akcije, Günter Hüttenholscher dobio je priznanje Vlade Republike Hrvatske. Nažalost, zbog godina i osobnih razloga, taj 78-godišnji humanitarac nije mogao osobno primiti priznanje, pa je iz ruku generala Hrvatske vojske, ujedno i državnog tajnika u Ministarstvu obrane Zdravka Jakopa, inače rođenog u Donjoj Višnjici pored Lepoglave, priznanje primio vlč. Gašparić koji će ga ubrzo proslijediti na pravu adresu.

Brojni gosti iskoristili su posjet Kamenici i za posjet kapelici Majke Božje Snježne iznad Kamenice koju je oslikao najveći hrvatski barokni slikar pavlin Ivan Krstitelj Ranger.

Završio hodočasnički put „Marijanski zavjet za Domovinu"

Završno misno slavlje predvodio je biskup Uzinić
Dubrovnik, 24.8.2017. (IKA) - Misnim slavljem u dubrovačkoj katedrali Gospe Velike u četvrtak 24. kolovoza završio je ovogodišnji hodočasnički put koji je išao od Osijeka do Dubrovnika „Marijanski zavjet za Domovinu". U katedrali misu je predvodio dubrovački biskup Mate Uzinić, a među dubrovačkim svećenicima koncelebrirali su i svećenici koji su hodočasnike pratili dijelom puta o. Stjepan Horvat i o. Tomislav Rukavina. „Marijanski zavjet za Domovinu" svoj hod je započeo u Osijeku 10. lipnja, s tri priključne rute, a tijekom puta sudjelovalo je više od 1100 hodočasnika. Na područje Dubrovačke biskupije oko 75 hodočasnika stiglo je u ponedjeljak 21. kolovoza.

U propovijedi je biskup napomenuo okupljenim hodočasnici i vjernicima kako hodočašće ima smisla samo ako se putem pronade i susretne Isusa. Osvrnuo se i na evanđelje dana (Iv 1, 45-51) u kojem se prikazuje Natanaelov rast u pozivu, od sumnjivca opterećenog predrasudama i pitanjima, preko obraćenja u susretu i razgovoru s Isusom, do obećanja konačne proslave. Kazao je i kako ovaj hodočasnički put, kao i svaki drugi, ima smisla samo ako taj put, kao Natanaelov put, možda preko sumnji i pitanja te preko vlastitog korigiranja i usklađivanja s Božjom voljom vodi prema Isusu. Odnosno kako ovaj put za sve hodočasnike treba biti pretvoren u onaj Filipov poziv Natanaelu: „Dođi i vidi", kako bi se mogli susreti s Isusom i rasti s njime u vjeri. Dodao je i kako je među brojnim hodočasnici jedini put dug više od 1700 kilometara prešao u cijelosti Mirko Balov, umirovljenik iz Šibenske biskupije, te mu ovim putem na tome i čestitao i istaknuo ga kao primjer kako je uz Gospodina sve moguće.

Biskup Uzinić istaknuo je i tri cilja hodočašća prema organizatorima „Marijanskog zavjeta za Domovinu": promoviranje pobožnosti prema Blaženoj Djevici Mariji, povezivanje mlađe generacije s veteranima iz Domovinskog rata i dijeljenje iskustava, upoznavanje vlastite Domovine. Za prvi cilj je kazao kako je BDM bila iznimno važna hrvatskom narodu kroz njegovu povijest čemu svjedoče i brojna svetišta. Napomenuo je kako se od njenog zagovora nije odustajalo ni u najtežim trenucima Domovinskog rata kada su vojnici nosili krunicu oko vrata, a svi drugi molili tu krunicu za mir i slobodu. Istaknuo je i kako nam Marija osim zagovornice uvijek treba biti i ona koja će nam pokazivati na Isusa i govoriti: „Dođi i vidi". Za drugi cilj je rekao kako je važno da stariji prenesu mladima onu važnost življenja za domovinu, ono biti „istinski Izraelci", odnosno kako je mons. Uzinić objasnio okupljenima, istinski Hrvati i istinski katolici zapravo „da se isplati biti, što god da jesmo, oni u kojima nema prijevare, oni koji su spremni, kao i Natanael, sebe ispravljati i prilagođavati Isusu i njegovom planu spasenja za sve". Govoreći o trećem cilju kazao je kako je osim upoznavanja raznih krajeva domovine bitno i upoznavanje ljudi, osobito ljudi koji su zadužili našu domovinu kroz povijest, branitelja, svetaca i blaženika. Naglasio je kako su hodočasnici tome posebno pridonijeli zaustavljajući se kod spomen obilježja palim braniteljima i na glas čitajući njihova imena.

Na kraju propovijedi biskup Uzinić izrazio je nadu da su se svi hodočasnici, uz poziv „Dođi i vidi", uspjeli približiti spomenutim ciljevima, ali i onom konačnom kada ćemo zajedno gledati „otvoreno nebo i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sina Čovječjega".

Na kraju misnog slavlja hodočasniku Balovu biskup je uručio prigodan dar. Također je na kraju okupljene pozdravio katedralni župnik don Stanko Lasić koji uputio

zahvalu Zoranu Joviću koji je bio zadužen za organiziranje posljednje etape hodočašća. Nakon završnog blagoslova katedralom se iz sveg glasa zaorila zahvalna pjesma „Te Deum“ i hrvatska himna. Hodočasnici zajedno s biskupom i ostalim svećenicima napravili su zajedničku fotografiju ispred dubrovačke katedrale.

„Marijanski zavjet za domovinu“ je hodočašće koje se u ljetnim mjesecima organizira u Hrvatskoj, a u jednoj dionici prolazi i kroz Hercegovinu. Hodočasnici na svom putu povezuju Marijina svetišta od istoka do juga Hrvatske te mole za boljitak domovine. Hodočašće je organizirano treću godinu zaredom. Organizatori poručuju kako im se tijekom puta pridružio znatan broj ljudi ali i zahvaljuju svima onima koji su im na bilo koji način pomogli, bilo smještajem, okrpom ili lijepom riječi. Dolasku hodočasnika u Dubrovačku biskupiju prethodila je i svečana premijera dokumentarnog filma „Marijanski zavjet za Domovinu“ koja je održana u kinu „Slavica“ 16. kolovoza u organizaciji bratovštine „Marijanski zavjet za Domovinu“.

Požega: Obilježena 240. obljetnica smrti Antuna Kanižlića

Požega, 24.8.2017. (IKA) - U Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požegi 24. kolovoza upriličen je svečani program prigodom 240. obljetnice smrti Antuna Kanižlića, na kojem su sudjelovali svećenici požeških župa i svećenici djelatni u središnjim biskupijskim ustanovama, bogoslovi Požeške biskupije, prosvjetni djelatnici kako požeških katoličkih škola, tako i djelatnici OŠ Antuna Kanižlića u Požegi te brojni drugi požeški građani.

Na početku programa Komorni zbor crkve Sv. Lovre pod ravnanjem Marija Večerića izveo je skladbu „Velik je Gospodin“. Potom je sudionike svečanosti pozdravio biskup Antun Škvorčević, pročitavši prijevod latinskog zapisa u Matici umrlih župe sv. Terezije Avilske u Požegi, za 24. kolovoza 1777. godine: „Istoga dana (24. kolovoza 1777.) u Požegi je sveto preminuo velečasni gospodin Antun Kanižlić iz ukinute Družbe Isusove u dobi od 78 godina, providen svetim sakramentima, muž pun zasluga pred Bogom i ljudima, pokopan u crkvi Sv. Lovre, ispratio ga velečasni gospodin Luka Pejaković, mjesni župnik i Konzistorijalni potpredsjednik s asistencijom“. Biskup je upozorio na lapidarnu tvrdnju župnika Pejakovića da je Antun Kanižlić bio „vir plenus meritis coram Deo et hominibus - Muž pun zasluga pred Bogom i ljudima“. Od mnoštva tih zasluga biskup je spomenuo onu eklezijalnu, koja na svoj način uključuje i sve druge, a ima svoje posebno značenje o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije. „Kanižlić je rođen 1699., u godini kad su isusovci osnovali Gimnaziju u Požegi. Kao da mu je po toj podudarnosti Providnost namijenila da postane isusovcem i djelatnikom te škole, da drugim svojim pothvatima na nov način ostvaruje ono što je sv. Franjo Asiški primio od Raspetoga kao posebnu svoju zadaću: obnoviti razorenu Crkvu. Sinovi sv. Franje su tijekom 150-godišnje osmanlijske vladavine u Slavoniji i Požegi čuvali Isusovu Crkvu da ne bude do kraja razorena, a isusovci nakon toga nastojali da ona u novim okolnostima bude obnovljena“. Biskup je podsjetio da se Kanižlić, osim u rodnoj Požegi, školovao i djelovao u Zagrebu, Beču, Grazu, Trnavi, Varaždinu, Pečuhu, Bratislavi, Osijeku, Petrovaradinu i još ponegdje. Ustvrdio je da je on „s posebnim osjećajem uvijek ostao povezan sa svojim rodnim gradom te je savjetom i djelom snažno podupirao nastojanja zagrebačkog biskupa Franje Thauszyja sredinom 18. stoljeća, da Požegu učini crkvenim središtem za slavonski dio Zagrebačke biskupije“. Istaknuo je da je Kanižlić bio

jedan od najvjernijih biskupovih suradnika „dok je u Požegi podizao ustanove u kojima će Crkva otvoriti mladim naraštajima mogućnost što bolje naobrazbe i odgoja, a budućim svećenicima za slavonske župe duhovno-intelektualnu izgradnju, kako bi mogli odgovoriti na izazove obnove ovih prostora u evandeoskom duhu a svim vjernicima otvoriti mogućnost da budu dionici osnovnih europskih uljudbenih dostignuća, od prosvjetnih do gospodarskih“. Kazao je kako je Kanižlićevo djelovanje bilo na svoj način „postavljanje čvrstih temelja za odluku pape Ivana Pavla II. da u slobodnoj i neovisnoj Republici Hrvatskoj, 1997. godine osnuje Biskupiju u spomenutom dijelu Slavonije sa sjedištem upravo u gradu Požegi“. Dodao je kako je „znakovito što njegovo tijelo počiva u crkvi Sv. Lovre, nebeskog zaštitnika Požeške biskupije, podsjećajući nas na njegovu baštinu, na kojoj nastavlja svoje djelo požeška mjesna Crkva, potičući na zahvalnost koju mu dugujemo i na molitvu kojom se združujemo s njime u nebeskoj Crkvi“. Izrazio je radost što je današnji svečani spomen u čast Antuna Kanižlića na dan 240. obljetnice njegove smrti prvi korak u nizu događanja koja će slijediti u godini pred nama koju njemu posvećujemo. Najavio je da će idućega 15. studenoga u crkvi Sv. Lovre biti služena misa zadužnica za Kanižlićevo dušu, da će sve aktivnosti što će poduzeti požeška Osnovna škola Antuna Kanižlića i drugi koji mu čuvaju spomen, završiti znanstvenim skupom posvećenim njegovu životu i djelu, što ga u studenom sljedeće godine priprema Zavod za znanstveni i umjetnički rad HAZU u Požegi. Svim nazočnima poželio je da na tom spomenu među njima oživi duh Antuna Kanižlića te i sami postanu osjetljivijima za vrijednosti koje nam je on predao u baštinu.

Nakon toga je dr. Mijo Korade, redoviti profesor povijesti na Hrvatskim studijima u Zagrebu, vrsni poznavatelj Antuna Kanižlića, održao predavanje u kojem je predstavio Kanižlićev tematsko bogati literarni opus, od malih i vrlo popularnih molitvenika i abecevica, preko vrlo vrijednog filozofsko-teološkog djela o raskolu između katoličke i pravoslavne crkve „Kamen pravi smutnje velike“, do njegova najvrednijega književnog djela, baroknog spjeva „Sveta Rožalija panormitanska divica nakićena i izpivana po Antunu Kanižliću Požežaninu“.

Po završetku izlaganja Leonardo Đaković, profesor na Katoličkoj gimnaziji u Požegi, pročitao je ulomak iz pripovijesti „Kapitanova kći“ u kojem književnik Josip Eugen Tomić opisuje Kanižlića kao osobitog ljubitelja prirode, koji je volio „šetati po brdima i visovima svoga zavičaja, verati se po njegovim prodolicama i otajstvenim uvalama, i posvuda svojim pjesničkim duhom upijati sve krasote i tajne prirode“ i koji je često zalazio na samotni izvor Košutičku pod Sokolovcem motriti kako ptice dolaze na vodu. Stihove u kojima je Kanižlić u Rozaliji Panormitanskoj dražesno i vjerno opisao spomenuti izvor izrecitirao je Miroslav Paulić, profesor hrvatskog jezika i književnosti na Katoličkoj gimnaziji u Požegi. Program u Dvorani bl. Alojzija Stepinca zaključio je komorni zbor crkve Sv. Lovre skladbom „O salutaris hostia“.

Potom su se uzvanici uputili u crkvu Sv. Lovre i ondje se okupili pred oltarom Blažene Djevice Marije. U kratkom nagovoru biskup ih je podsjetio da je „duhovno svestrani Antun Kanižlić bio osobit štovatelj Isusove Majke, njegujući pred ovim kipom i u ovoj crkvi svoju sinovsku blizinu i ljubav prema Presvetoj Bogorodici“, i da je „bio promicatelj Aljmaškog svetišta, napisavši i molitvenik „Utočište Blaženoj Divici Mariji“, tiskan u Veneciji 1759. godine, u kojem se nalazi hodočasnička pjesma „Pismu novu svi pivajmo“ s pohvalama koje djevojke i mladići naizmjenično

upućuju Isusu i Mariji. Naglasio je kako „ova Kanižličeva hodočasnička pjesma nije zamaknula do danas, te je na svoj način bila prisutna na Veliku Gospu u Aljmašu a prije tri dana u Voćinu, gdje se našlo nekoliko desetaka tisuća hodočasnika te i nas večeras želi svrstati među njih". Nakon što je komorni zbor crkve Sv. Lovre otpjevao spomenutu pjesmu, uzvanici su u povorci, noseći vijenac od cvijeća i upaljene svijeće, sišli u kriptu iskazati počast Kanižliču i u molitvi njegovu dušu preporučiti Božjem milosrđu. Pjevači su koralnim napjevom „Lux aeterna – Svjetlost vječna" podsjetili na današnji dan prije 240 godina, kada je u kriptu te crkve položeno tijelo Antuna Kanižlića.

Po dolasku u kriptu biskup je podsjetio nazočne da je Požeška biskupija prigodom 230. obljetnice Kanižličeve smrti, 2007. godine otvorila tu kriptu u crkvi Sv. Lovre njemu u spomen. Potom je prof. Nikolina Mandić, knjižničarka Požeške biskupije, ukratko predstavila građu koju je postavio Mario Beusan u suradnji sa Željkom Čorak, Dunjom Fališevac i Mijom Koradom, na koju je ovom prigodom među ostalim dodana i Matica krštenih te Matica umrlih požeške župe sv. Terezije sa zabilješkama o Kanižličevu rođenju i smrti. Na svršetku molitvenog spomena biskup je pročitao ulomak iz Kanižličeve oporuke, izmolio molitvu za njegovu dušu, blagoslovio mu grob kao i sve nazočne.

Obilježena 70. obljetnica mučeništva bl. Miroslava Bulešića

Svečano koncelebrirano misno slavlje u Svetvinčentu, ispred župne crkve u čijem oltaru počivaju Blaženikove kosti, predvodio je kardinal Vinko Puljić u sudjelovanju gotovo tri tisuće hodočasnika

Svetvinčenat, 24.8.2017. (IKA) - Svečanim koncelebriranim misnim slavljem u Svetvinčentu je u 24. kolovoza obilježena 70. obljetnica mučeničke smrti bl. Miroslava Bulešića. Na središnjem trgu ispred župne crkve u čijem oltaru počivaju kosti Blaženika, euharistiju je predvodio vrhbosanski nadbiskup i metropolit kardinal Vinko Puljić. Koncelebrirali su riječki nadbiskup i metropolit Ivan Devčić, gospičko-senjski biskup Zdenko Križić, porečki i pulski biskup Dražen Kutleša, umirovljeni krčki biskup Valter Župan, umirovljeni porečki i pulski biskup Ivan Milovan, te oko stotinjak svećenika iz Porečke i Pulske i drugih biskupija. Prije početka misnoga slavlja o Blaženiku je govorio vlč. dr. Josip Grbac.

Pozdravnim riječima dobrodošlice okupljenima se obratio biskup domaćin Kutleša. Izrazio je dobrodošlicu koncelebrantima, hodočasnima, predstavnicima građanske vlasti, kulturnog, socijalnog i humanitarnog života u Istri. Biskup je naglasio da kardinal Puljić dolazi iz biskupije gdje su mnogi kršćani tijekom povijesti podnijeli mučeništvo zbog svoje vjere i pripadnosti hrvatskom narodu, a i sam je kardinal osobno prošao strahote rata, u kojem je nastojao štititi nauk Crkve i male, obične ljude. Biskup je kardinalu zahvalio za sve dobro koje je učinio onima koji su u teškim vremenima u njemu vidjeli svjetlo u tami.

Odgovarajući na riječi dobrodošlice kardinal Puljić rekao je da je ponosan što je mogao doći predvoditi misno slavlje na 70. obljetnicu nebeskog rođenja bl. Bulešića. Zajedno slavimo Boga, zajedno molimo, napose zagovor bl. Miroslava, da nam uvijek udjeli radosnu i hrabru vjeru, da se ne damo obeshrabriti u ovom ozračju, nego da svjedočimo korijen iz kojeg smo nikli. S tim raspoloženjem slavimo ovu misu i ugledajmo se na bl. Miroslava.

U homiliji kardinal Puljić naglasio je kako je bl. Miroslav doista zanimljiv lik, želimo se stoga nadahnuti na njegovu

životu, hrabroj vjeri i vjernosti. Sin je to ovoga kraja, ponikao iz našeg naroda, te ga zato treba poznavati, i pravo je da se s njime ponosimo. On je ostavio svijetli lik u Crkvi ne samo u ovim krajevima. Prvi njegov cilj bio je odgoj djece i mladih, shvatio je, kako kaže narodna poslovice, da se „Trn od malena oštri." Zato je i on bio tako hrabar, tako vjeran, jer je iz malena stekao ono što je živio, prvo iz obiteljskog doma, a onda surađujući s odgojiteljima, a napose surađujući s Kristom, stekao je tu vjernost, hrabrost, odanost i spremnost. To je htio prenijeti na mlade generacije, i s dušom je radio s tim mladima. Danas na poseban način osjećamo potrebu za tim, mladima treba dati smisao života, treba ih znati oduševiti. Danas, u vrijeme kada je mlade posve preuzela tehnologija, ne znaju razmišljati, posve su zaokupljeni mobitelima, pa se stoga ne treba čuditi što su bezvoljni. Nisu se kao djeca igrali, a igranje čini sposobnost mašte, dosjetljivosti. Pružajući im svu moguću tehnološku zabavu, ukrali smo im djetinjstvo. Bl. Miroslav je znao, njih treba odgojiti jer to je budućnost. Zato bih želio da ovaj Blaženik u nama izazove odgovornost za odgoj mladih, odgovornost da toj djeci pružimo primjer u prvom redu. Blaženik je itekako primjerom pokazao ono što je govorio, i to je djeci, mladima potrebno, treba nadasve pokazati primjer vjernosti i vjerodostojnosti, a zatim im pomoći da se razvijaju u odgovorne ljude.

Blaženi Miroslav daruje svoj život za svoje stado, ta me rečenica posebno dirnula u njegovu životopisu, istaknuo je kardinal, te dodao - to je pravi pastir. Ne znajući što ga čeka već je tada bio spreman dati svoj život za svoje stado. To je prema Isusovoj riječi: „Tko hoće ići za mnom neka uzme svoj križ i neka me slijedi, i njega će Otac nebeski proslaviti". Napose svećenike treba resiti ta oduševljenost, revnost, istaknuo je propovjednik te citirao papu Franju: „Pravi svećenik je zanesen Kristom". Spomenuo je svećenike koji su dali svoje živote zbog vjernosti Kristu u II. svjetskom ratu. Posebno je istaknuo progone u poratnom vremenu, ako se je tko, primjerice, usudio štogod dobro reći o bl. Alojziju Stepincu. I u Domovinskom ratu divio sam se mnogim svećenicima koji su bili hrabri ostati uz svoje stado, rekao je kardinal Puljić. Naveo je primjer vlč. Ivana Borika koji je unatoč biskupovu prijedlogu da pođe, ostao uz svoje stado i umro mučeničkom smrću. Prisjetio se i svoga školskog kolege vlč. Filipa Lukende u Banjoj Luci kojeg su spalili u župnoj kući. Dakle, i danas imamo heroje vjere, naglasio je kardinal.

Podsjetio je na poznati događaj kada je nadbiskup Josip Stadler došao u Rim tražiti relikvijske od pape, a papa mu je odgovorio „Gdje god potražiš u svojoj zemlji naći ćeš kosti mučenika, jer toliko ih je pobijeno za vrijeme Osmanskog Carstva." Za te mučenike nisu pokrenuti procesi, i teško ih je pokrenuti, no ti grobovi i danas okupljaju vjernike, i narod ih proglašava blaženima premda Crkva šuti, rekao je propovjednik. Naš narod kao da ne zna cijeniti tu vjeru za koju su mnogi umirali. Zna, ne umire se za bilo što, umire se za ono što je sveto, za što se isplati život položiti, podsjetio je kardinal. I branitelji su položili život za ono što su smatrali svetim, sveto ognjište, sveta rodna gruda, sveta Domovina, a na poseban način treba shvatiti svetost vjere, za tu se vjeru gine, „za Krst časn i slobodu zlatnu", citirao je propovjednik. Blaženi Miroslav divan je primjer koji nam ne da mira u savjesti, jer i mi smo generacija koja mora unijeti vjeru u ovo javno mnijenje koje je bolesno, u to javno mnijenje moramo unijeti svoje uvjerenje, život vjere. Tako ćemo graditi zdravo, ispravno društvo. Potrebno je naučiti razlučiti Istinu od laži. Obilazeći patnički narod u ratnim vremenima, i gledajući bolne rane psihičke i fizičke, nemam riječi da ljudski tješim, ali jednostavno kažem „Božja je

zadnja." „Mogu ljudi kako hoće, ali neće dokle hoće", podsjetio je kardinal, te spomenuo zgodu kada je jednom diplomatu, koji je insinuirao da će se Hrvati morati ili seliti ili asimilirati s nadolazećim narodima, rekao kako su „Hrvati preživjeli i Osmansko Carstvo, i komunizam, a i vas ćemo, ako Bog da", što je izazvalo spontani pljesak vjernika na svetvinčentskom trgu. Važno je steći to vjermičko uvjerenje, taj duh i srce koje nas nosi, da se ne bojimo žrtve. Danas sve manje odgajamo za žrtvu. Naveo je čuđenje jedne mlade djevojke zbog činjenice kako su nekadašnje generacije pjevale i veselile se u velikoj neimaštini, no, tko se nije naučio žrtvovati, taj se ne zna radovati, jer žrtvovanje je svjedočanstvo ljubavi i darivanja, naglasio je propovjednik. U tome je bila hrabrost bl. Miroslava, nije se bojao žrtvovati za svoje stado, za svoj narod. Ima onih koji ginu sa stisnutom šakom za osvetu, ali bl. Miroslav je rekao: „Moja osveta je oprost", to je hrabrost vjere. Snaga je to vjere i praštanje koje pobjeđuje zlobu i mržnju, nema goreg otrova u srcu od mržnje, koja nagriza srce iznutra, i prevažno je biti slobodan. Bl. Miroslav bio je hrabar i bio je u duši slobodan, za Božju se skroz opredijelio. Slaviti blaženog Miroslava znači dozvoliti da nas zahvati oduševljenje za Isusa Krista, i to ugraditi u svoje uvjerenje. Nije dovoljno samo reći: „Ja vjerujem, ja molim", najvažnije je moći reći: „Ja svjedočim", to svjedočanstvo unosim u društvo, u život, u ovu svoju Domovinu, u svoju grud, koju nazivamo svetom, i ona to i je jer je posvećena tolikom mučeničkom krvlju, tolikim suzama, znojem. Zato ne smijemo izgubiti taj osjećaj- gdje čuvati i braniti kada je neprijatelj napadne, nego sada kad je treba izgrađivati, kada u nju treba unijeti duha, duše, da ne vlada bezdušnost nego duša vjernika koja odgaja mladost. Potrebno je biti svjesni važnosti Domovine, i Isus je imao svoju domovinu, umro je pod natpisom Nazarećanin. Iz te domovine donio je spasenje svima, i mi ljubeći svoju Domovinu nikoga ne isključujemo, nikog ne mrzimo, nego želimo posvjedočiti one vrijednosti koje čine čovjeka dostojanstvenim, da on svoje dostojanstvo posvjedoči i živi i prenosi na buduća pokoljenja. Kada večeras dođete kući, i nađete trenutak tišine, pomolite se za tu radosnu vjeru, da se ne bojite života, da nas ne zaturuje ovaj zloduh, koji nam krade nadu. Čovjek koji s Kristom živi on nikada ne može izgubiti, on je uvijek dobitnik. Kada molite, utvrđujte svoju nadu, svoje pouzdanje.

Kardinal se podsjetio vremena nakon II. svjetskog rata, u neimaštini, kada su ljudi govorili: „Dat će Bog, providit će Bog". Želim da ne nasjedate ovima koji brane zločin i zlobu, tko brani zločin, dionik je zločina. Zločin treba osuditi. Trebamo biti ljudi Istine, povjerenja i pouzdanja u Boga, ponesimo to u svoju svagdašnjicu. Neka svatko na nama može pročitati: „On zna zašto živi", jer tko vjeruje u Boga zna zašto živi. Želim da ta radosna vjera prožme vaša srca, vaše obitelji i vaš kraj, da budete dostojni potomci divnih predaka koji su za vjeru umirali i vjerni ostali, zaključio je kardinal, a trgov se ponovno prolomio spontani gromoglasni pljesak.

Na kraju misnoga slavlja mons. Kutleša zahvalio je napose hodočasniciima koji su s vjerom običnih vjernika došli iskazati štovanje bl. Miroslavu i još jednom tako potvrditi svoju vjeru i poštovanje prema onome što je bl. Miroslav učinio za nas ovdje u Istri. Zahvalio je svima koji su na bilo koji način pridonijeli organizaciji obilježavanja obljetnice. Posebnu zahvalu uputio je predvoditelju misnoga slavlja, te mu zahvalio što je tijekom svoga biskupstva u svojoj nadbiskupiji toliko pretrpio i bio spreman dati život za svoje vjernike. Vidim tu jednu veliku sličnost između našeg Blaženika i kardinala Puljića, koji je pokazao što znači biti

pravi pastir. Hvala Vam na svemu što ste učinili, što činite i što ćete učiniti za Crkvu u Bosni i Hercegovini i u cijelom hrvatskom narodu, zaključio je biskup Kutleša.

Potom su svi sudionici zajedno izmolili molitvu bl. Miroslavu te kao zahvalu za taj veliki dan otpjevali zahvalnu pjesmu „Tebe Boga hvalimo". Misno slavlje zaključeno je kardinalovim blagoslovom s relikvijama bl. Miroslava. Nakon mise, prvo koncelebranti, a zatim puk uputili su se prema crkvi gdje su u ophodu obišli oltar gdje počivaju kosti Blaženika te iza oltara gdje se na talaru i drugim predmetima čuva relikvija njegove krvi prolivene u trenutku mučeništva. Osim gotovo tri tisuće hodočasnika koliko ih se okupilo na svetvinčentskom trgu, a koji su iz svih dijelova biskupije došli automobilima i organizirano autobusima, iz Pule Vodnjan, Pazina i drugih župa pedesetak hodočasnika došlo je pješice, što je iz nekih mjesta već višegodišnja tradicija.

Misno slavlje glazbeno je animirao zbor župe sv. Mihovila iz Žminja pod maestralnim ravnanjem Aleksandre Orbančić te uz orguljsku pratnju Nele Božac.

Redovničke i pastoralne službe i dužnosti u Provinciji franjevaca trećoredaca u novomu mandatu

Zagreb, 24.8.2017. (IKA) - U novomu mandatu (2017-2021) obnašatelji upravnih službi u Provinciji franjevaca trećoredaca glagoljaša na provincijskoj razini su: fra Ivo Martinović, provincijal, fra Ivan Paponja, provincijski vikar, te provincijski vijećnici fra Zvonimir Brusač, fra Branko Lovrić, fra Petar Grubišić i fra Ivan Široki.

Na mjesnoj razini, u samostanima, obnašatelji upravnih službi gvardijana i samostanskog vikara su: Zagrebačka regija - u samostanu sv. Franje Ksaverskog u Zagrebu fra Ivan Paponja, gvardijan, i fra Zvonimir Brusač, samostanski vikar; u samostanu sv. Franje u Odri (Zagreb) fra Branko Lovrić, upravitelj samostana, i fra Petar Bašić, samostanski vikar; u samostanu sv. Josipa Radnika u Belišću fra Branko Janjić, gvardijan, i fra Marko Vrgoč, samostanski vikar; Kvarnerska regija - u samostanu sv. Franje u Krku fra Antun Badurina, gvardijan, i fra Joso Živković, samostanski vikar; u samostanu sv. Marije na Glavotoku fra Anto Garić, gvardijan; u samostanu sv. Marije Magdalene u Portu fra Josip Vrdoljak M., gvardijan, i fra Tomislav Kero, samostanski vikar; u samostanu sv. Franje u Rijeci (Pehlin) fra Marijan Jelušić, gvardijan; u samostanu sv. Jeronima u Martinšćici (Cres) fra Bernard Rubinić, gvardijan; Zadarsko-splitska regija - u samostanu sv. Mihovila u Zadru fra Niko Barun, gvardijan, i fra Miroslav Barun, samostanski vikar; u samostanu sv. Ivana Krstitelja u Zadru fra Mirko Kralj, gvardijan, i fra Josip Vrdoljak I., samostanski vikar; u samostanu sv. Pavla Pustinjaka na Školjiću (Preko) fra Božo Sučić, gvardijan, i fra Ivan Badurina, samostanski vikar; u samostanu sv. Mihovila na Zaglavu (Dugi otok) fra Izak Špralja, gvardijan, i fra Šime Antonina, samostanski vikar; u samostanu sv. Josipa u Splitu fra Kristijan Kovačević, gvardijan, i fra Tomislav Vrsaljko, samostanski vikar.

Provincijski vijećnici na čelu povjerenstava za pojedina područja života i rada u Provinciji su: fra Petar Grubišić, koordinator za zvanja i početnu formaciju; fra Zvonimir Brusač, koordinator za trajnu formaciju i redovničku duhovnost; fra Ivan Široki, koordinator za apostolat i pastoralni rad, fra Branko Lovrić, koordinator za ekonomiju i građenje, i fra Ivan Paponja, koordinator za kulturnu baštinu.

Obnašatelji provincijskih dužnosti su: fra Zvonimir Brusač, provincijski tajnik, fra Marko Neretljak, provincijski promicatelj zvanja i učitelj zavjetovanika/bogoslova, fra Joso Živković, učitelj novaka i provincijski arhivar i

knjižničar, fra Hrvoje Perković, učitelj sjemeništaraca i postulanata, fra Branko Lovrić, provincijski ekonom i predsjednik upravnog vijeća Doma za starije i nemoćne osobe „Kuća sv. Franje“ u Odri te fra Branko Janjić, provincijski koordinator za sredstva društvenog priopćivanja. Obnašatelji pastoralnih službi su: Zagrebačka nadbiskupija - u župi sv. Franje Ksaverskog u Zagrebu fra Ivan Paponja, župnik; u župi sv. Mihaela, arkandela u Gračanima (Zagreb) fra Marin Matančić, župnik; Varaždinska biskupija - u župi sv. Benedikta i Žalosne Gospe u Kloštru Podravskom fra Ivan Široki, župnik; Đakovačko-osječka nadbiskupija - u župi sv. Josipa Radnika u Belišću fra Branko Janjić, župnik i fra Marko Vrgoč, župni vikar; Riječka nadbiskupija - u župi sv. Franje Asiškog u Rijeci fra Marijan Jelušić, župnik; Krčka biskupija - u župi sv. Martina u Martinšćici fra Bernard Rubinić, župnik; Gospičko-senjska biskupija - u župi bl. Alojzija Stepinca u Ogulinu fra Petar Grubišić, župnik; Zadarska nadbiskupija - u župi sv. Ivana Krstitelja u Zadru fra Mirko Kralj, župnik i fra Jurica Galić, župni vikar; u župi sv. Mihovila, arkandela na Zaglavu fra Šime Antonina, župnik; u župi sv. Antuna Padovanskog u Velom Ratu i u župi sv. Jakova, apostola u Solinama fra Jakov Božo Teklić, župnik; Splitsko-makarska nadbiskupija - u župi Svete obitelji u Splitu fra Kristijan Kovačević, župnik, i fra Tomislav Vrsaljko, župni vikar;

U inozemstvu su: u Njemačkoj fra Josip Mazić u Gengenbachu i fra Vidan Mišković u Mülheimu (a. d. Ruhr), svećenik, dušobrižnik za Hrvate u misijama Mülheimu i Duisburgu; u Washingtonu fra Maurus Dolčić; u Rimu fra Danijel Gornik, tajnik Reda; u Jeruzalemu fra Matej Jovanovac, doktorand.

Zagreb: Primopredaja službe ravnatelja Nadbiskupske klasične gimnazije

Upravu NKG-a preuzela dosadašnja vjeroučiteljica u Tehničkoj školi u Zagrebu te članica II. sinode zagrebačke nadbiskupije Ljuba Duvnjak

Zagreb, 25.8.2017. (IKA) - U prostorima Nadbiskupske klasične gimnazije s pravom javnosti u Zagrebu održana je 25. kolovoza primopredaja službe ravnatelja te ustanove. Odlukom i dekretima zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, od nove školske i vjeronaučne godine upravu NKG-a preuzela je dosadašnja vjeroučiteljica u Tehničkoj školi u Zagrebu te članica II. sinode zagrebačke nadbiskupije Ljuba Duvnjak, a dosadašnji ravnatelj preč. dr. Marijan Franjčić nakon 10 godina vodstva te renomirane crkvene ustanove, preuzeo je službu kanonika Prvostolnog kaptola zagrebačkog. Primopredaji je u ime nadbiskupa nazočio zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško.

Ljuba Duvnjak diplomirala je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Tijekom studija počela je sudjelovati u pripremama odraslih za sakramente kršćanske inicijacije u samostanu sv. Franje na Kaptolu. Nakon završetka studija vodila je župnu katehezu u župi Bezgrešnog Srca Marijina na Jordanovcu, gdje je i radila u osnovnoj školi. Sveučilišni je mentor studentima Katoličkog bogoslovnog fakulteta i Filozofsko-teološkog fakulteta Družbe Isusove. Voditeljica je županijskog stručnog vijeća srednjih strukovnih škola i mentorica pripravnicima za polaganje stručnog ispita. Prva je laikinja u dugoj povijesti te ustanove koja preuzima tako važnu službu koju joj Crkva povjerava.

Nakon primopredaje službe uslijedio je i radni ručak s vodstvom sjemeništa te dobrodošlica novoj ravnateljici koja na službu nastupa 1. rujna.

„Zajedno molimo Gospodina (usp. Ps 27,4). O ekumenskoj dimenziji vjeronauka u školi“

U Splitu održana Katehetska ljetna škola za vjeroučitelje u osnovnim školama

Split, 25.8.2017. (IKA) - U organizaciji Nacionalnoga katehetskog ureda HBK i Agencije za odgoj i obrazovanje, u Splitu je 24. i 25. kolovoza održana Katehetska ljetna škola za vjeroučiteljice i vjeroučitelje u osnovnim školama. U prostorijama splitskog Nadbiskupijskog sjemeništa okupilo se oko 350 sudionika koji su razmatrali okvirnu temu „Zajedno molimo Gospodina (usp. Ps 27,4). O ekumenskoj dimenziji vjeronauka u školi“.

Nakon uvodne molitve koju su osmislile i predvodile vjeroučiteljice iz Šibenske biskupije skup je započeo pozdravnim govorom organizatora i domaćina mr. Josipa Periša, voditelja povjerenstva Katehetske škole i predstojnika Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije. Podsjetivši na osamnaest godina dugu tradiciju održavanja Katehetske ljetne škole u Splitu predstojnik Periš istaknuo je značajnu ulogu školskih vjeroučitelja u promicanju kršćanskih i općeljudskih vrijednosti u našem društvu. Jedna od njih, kako je rekao, odnosi se upravo na međureligijski dijalog i suradnju među kršćanskim Crkvama koje prvi puta zajednički obilježavaju 500. obljetnicu Reformacije i početak utjecaja Lutherova učenja na povijest Europe i ostatka kršćanskog svijeta.

U ime domaćina ovogodišnje Katehetske ljetne škole, prisutnima se obratio i splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić koji je tragični trenutak podjele zapadne Crkve i spor oko tumačenja Svetog pisma nazvao prilikom za međusobno obogaćivanje i spremnost na dijalog. Obilježavanje nastanka Reformacije ne smijemo gledati kroz podjele, sukobe i nesnošljivost već je moramo iskoristiti za nastavak ekumenskih inicijativa kao sastavnog dijela teološko-pedagoškog temelja školskog vjeronauka, kroz učvršćivanje vlastitog identiteta i spremnost na otvaranje prema drugima i drugačijima, kazao je mons. Barišić.

Pohvalivši trud i entuzijazam vjeroučitelja u izgradnji cjelokupnog sustava obrazovanja, sudionike KLJŠ ove je godine pozdravio i Mate Omazić, predstavnik Grada Splita. Njegove riječi potvrdila je i Jadranka Žarković Pečenković, ravnateljica Agencije za odgoj i obrazovanje, koja je okvirnu temu skupa povezala s trajnom zadaćom škole, a to je odgajanje učenika za susret, dijalog i komunikaciju. U sam radni dio skupa sudionike je uveo nadbiskup Hranić. Polazište našeg razmišljanja o Reformaciji i okolnostima u kojima je ona nastala je osoba Isusa Krista koja nas zahvaća u našoj težnji za prašanjem i prihvaćanjem. Obnova crkvenog zajedništva u interesu je svih kršćanskih konfesija, a ekumenska dimenzija katoličkog vjeronauka jedan je od katalizatora tog nastojanja, kazao je mons. Hranić.

Predavanje „Temeljni naglasci konfesionalno-kooperativne vjeronaučne nastave“ održala je izv. prof. dr. Jadranka Garmaz, pročelnica Katedre katehetike i religijske pedagogije KBF-a u Splitu. Govoreći o vrsti, potrebi i cilju konfesionalno-suradničkog i dijaloškog vjeronauka predstavila je i pojedine smjernice za razvijanje i izgradnju uspješnih oblika suradnje u njezinim mogućnostima i mjesnim datostima. Prema riječima prof. Garmaz, konfesionalno-kooperativni vjeronauk nudi pristup religioznom tumačenju svijeta, potiče razvoj samostalnog stava te odgaja za religioznu toleranciju i sposobnost dijaloga. Riječ je o vrlo aktualnoj temi, ne samo zbog 500. obljetnice Reformacije već i zbog promijenjene uloge katoličkog vjeronauka u našoj zemlji.

Crkva je danas suočena s novim izazovima te kroz ekumenski interreligijski dijalog treba prepoznavati

znakove vremena i kairos u školskom vjeronauku i župnoj katehezi. Mjesto susreta religija i kultura takozvani je „treći prostor“ razmjene stranog i vlastitog, gdje sam čovjek postaje subjekt raskrižja, čvorišta, govora i diskursa. Pri tome ne smijemo zaboravit kako je sam dijalog iskustva utemeljen u brojnim postkoncilskim dokumentima kroz načela vjernosti Bogu i čovjeku, inkarnaciji i postupnosti.

U svjedočenju vlastitih iskustava vjeronauk stoga mora biti konfesionalan, kooperativan i kontekstualan. Dovodeći se u zajedništvo s osobom Isusa Krista vjeronauk mora poštivati hijerarhiju istina, s Crkvom kao instrumentom postizanja Kraljevstva Božjeg na putu dijaloga, kazala je prof. Garmaz. Nakon aktivne rasprave po zadanoj temi uslijedilo je predavanje „Martin Luther i sola Scriptura danas“ dr. Ivana Macuta, stručnjaka iz područja međureligijskog dijaloga i ekumenske teologije. Osvrnuvši se na povijesni razvoj protestantskog tumačenja autoriteta Sv. pisma u odnosu na tradiciju kao ljudsku predaju, predavač je istaknuo Lutherovo ustrajanje na samo-tumačenju Biblije koje Pismo stavlja u nadređeni položaj u odnosu na Crkvu i njezino učiteljstvo. Razlikujući Riječ kao utjelovljenog Boga, Pismo ili propovijed, protestanti su Bibliju uvijek dovodili u izravni odnos s Bogom koji se kroz živu riječ objavljuje ljudima u konkretnoj situaciji.

Načelom sola Scriptura Sveto pismo shvaća se kao jedini izvor i mjerilo kršćanskog nauka, vjere i življenja, a Božja riječ jedino je mjerilo teologije, objasnio je dr. Macut, koji je u drugom dijelu predavanja postavio nekoliko provokativnih pitanja s ciljem opravdavanja katoličkog učenja po kojem je Pismo nemoguće razumjeti bez Tradicije. Osvrnuvši se na protestantsko tumačenje u razlikovanju apostolske i post-apostolske tradicije, Macut je podsjetio na često i pogrešno shvaćanje protestantskog protivljenja bilo kakvoj tradiciji. Protestanti, kako je rekao, ne odbacuju izvor objave za Tradiciju i Pismo u apostolskom vremenu već se protive katoličkom shvaćanju tradicije koja završava u papinu vrhovnom autoritetu i njegovoj nepogrešivosti.

Nastojeći pomiriti oba shvaćanja, predavač je ukazao na odrednice dogmatske konstitucije Dei Verbum koja Predaju i Pismo gleda u neraskidivoj vezi gdje je Pismo Božji govor nadahnut Duhom i povjeren živom crkvenom učiteljstvu koje obnaša vlast u ime Isusa Krista.

Poslijepodnevni dio prvog dana Katehetske ljetne škole protekao je u znaku dvanaest pedagoških radionica o tri različite teme: „Tragovima Isusa Krista“, „O biblijskim tekstovima između redaka“ i „Isus Krist – lice milosrđa u likovnoj umjetnosti“. Kroz različite aktivnosti, sudionici su nastojali naučiti kako učenicima približiti život Židova u Isusovo vrijeme, kako produbljivati razumijevanje odabranih biblijskih tekstova u višim razredima osnovne škole, te kako koristiti likovna djela u nastavi vjeronauka na primjeru radova akademskog kipara Krune Bošnjaka.

Prvi radni dan KLJŠ-e završen je zajedničkim euharistijskim slavljem koje je predvodio nadbiskup Barišić. U propovijedi je govorio o apostolu Bartolu kojemu je vjerojatno puno ime bilo Natanael Bar-Tolmaj. Nije od onih koji su lakovjerni. On računava sa svjetlom, s riječju odozgor, da mu se otvore oči za novo svjetlo. U tom svjetlu nadbiskup je pozvao vjeroučitelje da poput Natanaela traže i duboko poniru u istinu, istinu o sebi i o Bogu.

U znaku tematskih predavanja i pedagoških radionica protekao je i drugi dan Škole. Nakon zajedničke molitve koju su pripremile i predvodile vjeroučiteljice iz Cavtata i Mokošice, u drugi radni dan sudionike je uveo izv. prof. dr. Ivica Pažin, predstojnik Nacionalnoga katehetskog ureda HBK.

Predavanje „Johann Sebastian Bach: glazbenik i

vjeroučitelj“ održao je prof. Tihomir Petrović, glazbeni pedagog i predsjednik Hrvatskoga društva glazbenih teoretičara. Predavanje je temeljio na rezultatima specifičnih istraživanja Bachove glazbene ostavštine povezane s teološkim značenjem njegovih skladbi.

Vodeći se zaključcima Ludwiga Prautzsch, njemačkoga crkvenog glazbenika i pisca čija je knjiga „Ovime stupam pred prijestolje tvoje“ temeljno djelo za razumijevanje Bachove glazbe, predavač je atraktivnost i autentičnost Bachove glazbe povezo s njezinim prenošenjem kršćanske poruke kroz note i riječi. Prautzsch je otkrio sustav prema kojemu se raspoznaje neglazbeni sadržaj i značenje Bachove glazbe, njezina poetika, glazbeno-retoričke figure, simbolika tonova, brojeva i slova, način na koji su ta slova i notni znakovi napisani ili zašto uopće nisu napisani i sl. Iz svega rečenog vidimo kako su osnova Bachove glazbe protestantski korali bilo da su citirani u okviru opsežnijeg djela ili je njihova nazočnost dublje skrivena. Stoga i ne čudi da je upravo Bach uzor glazbenicima svih generacijama pa tako i hrvatskim skladateljima koji su poput njega obrađivali autohtone crkvene popijevke, zaključio je prof. Petrović.

Nakon aktivne rasprave po zadanoj temi predavanje „Radosna vijest u likovnoj umjetnosti“ održao je don Anton Šuljić, svećenik Krčke biskupije i povjesničar umjetnosti. Označujući likovnost kao govor slikom, napravio je kratak presjek kulturne povijesti slike u kršćanstvu koja kao plod vjere i tradicije ima i svoju katehetsku tj. kerigmatsku ulogu. Prema njegovim riječima, već u prvim stoljećima kršćanstva slikom se vjerovalo, navješćivalo i tumačilo, najprije kroz simbole, a onda i prihvaćanjem figurativnosti. Primjere za to nalazimo u likovnim prikazima Krista, Bogorodice, Svetog Trojstva, svetaca te brojnih biblijskih motiva i tema.

U tumačenju likovne povijesti Šuljić se osvrnuo i na načine prikazivanja sakralnih motiva kroz određena povijesno-umjetnička razdoblja, od ranog kršćanstva do suvremene umjetnosti. Pritom je naglasio važnost umijeća „čitanja“ svetih slika koje bi nam i danas trebalo pomoći u predstavljanju sadržaja vjere i njezinu tumačenju.

Nakon i rasprave kraće stanke predavanje „Riječ i scensko uprizorenje“ održao je dramski redatelj Damir Mađarić. Uz pomoć glumca Adama Končića kao prezentera dramskog prikaza pojedinih prozih djela, Mađarić je nastojao pokazati način na koji vjeroučitelji mogu svojim učenicima kroz igru, veselje i razgovor pokazati drukčije poimanje kazališta.

Na primjeru dramatizacije prozih tekstova Selme Lagerlof (Legende o Kristu), Jana Sobrea (Zašuti) i Urlicha Huba (Kod arke u osam) predavač je pokazao svu raznolikost tema koje na specifičan način govore o ljubavi, prijateljstvu i različitosti. O aktualnosti i dobrom odabiru okvirne teme ovogodišnje Katehetske ljetne škole svjedočila je i zanimljiva rasprava nakon sva tri predavanja.

Zainteresiranost vjeroučitelja pogotovo se ogledala u njihovu sudjelovanju na pedagoškim radionicama što je, između ostalog, naglašeno i u samom izvješću pri kraju Katehetske škole. Po već ustaljenoj praksi Škola je okončana završnom raspravom i okruglim stolom u kojoj su vjeroučitelji izmijenili svoja iskustva, te izrazili zadovoljstvo koncepcijom i cjelokupnom organizacijom ovakvih susreta.

Trostruki jubilej u kapelici Corpus Domini na zagrebačkoj Trešnjevci

Zagreb, 26.8.2017. (IKA) - U kapeli Corpus Domini u Zagrebu obilježen je 26. kolovoza trostruki jubilej sestara Pohoda Marijina. Misu je predvodio i propovijedao o. Marko Glogović, provincijal pavlina, pjevao je mješoviti zbor iz župe Domaslovec. Don Pavao Crnjac, rektor, na početku mise pozdravio je setre Pohoda Marijina zajedno s poglavaricom s. Alojzijom Martinčević i čestitao im spomen triju jubileja: spomen 450 godina rođenja sv. Franje Saleškog, 70 godina dolaska sestra Pohoda Marijina u Corpus Domini na Trešnjevci i 50 godina zavjeta s. Alojzije Martinčević, poglavarice samostana.

Sestre Pohoda Marijina posebno su željele obilježiti 450 godina rođenja sv. Franje Saleškog, koji pada na 21. kolovoza, a povijesno davne 1567. godine. Sv. Franjo Saleški rodio se u plemićkoj obitelji Franje i Franciske Boisy kao prvo od 13 djece. Rodio se u dvorcu de Sales u Savoji pa se zbog toga i naziva Saleški. Kao prvi sin trebao je biti nasljednik svega imanja pa ga zato otac poslao na visoke škole u Pariz i Padovu. U redovnom roku završio je studij s doktoratom građanskog i crkvenog prava. Franjo po želji oca umjesto da stupi s djevojkom pred oltar, odlučio se u 31. godini života postati svećenik za Kristovim oltarom. Po želji svog ordinarija Claude de Granier propovijedao je evanđelje kalvinima u pokrajini Chablais. Nisu ga htjeli slušati u crkvi. Međutim, mladi svećenik Franjo poslužio se izumom tiska: dao je tiskati na tisuće letaka s kratkim porukama iz evanđelja koje je lijepio po vratima, kućama po stupovima na raskršću i stablima drveća. U četiri godine uspio je obratiti više od 30.000 kalvina koji su se bili udaljili od Crkve. Upravo zbog te inventivnosti Crkva ga je proglasila zaštitnikom katoličkih novinara. Sudbonosan je bio susret 1604. u Dijonu s barunicom udovom Franciskom de Cahntal. Uz njezinu suradnju osnovao je red sestara Pohoda Marijina koji je po primjeru Marijina pohoda Elizabeti brinuo se za bolesne i siromahe. U toj redovničkoj zajednici ponikla je sv. Margareta Alacoque. Napisao je Filoteju ili uvod u pobožni život i Teotima ili raspravu o Božjoj ljubavi, koji su imali velik uspjeh u širim slojevima naroda. Franjo Saleški umro je u 55. godini života 28. prosinca 1622. godine u samostanu u Lyonu, gdje je sestrama ostavio svoje srce, a tijelo je pokopano u katedrali u Annecyju. Po svojoj revnosti i pastoralnom i spisateljskom radu nadahnuo je mnoge svece, kao don Bosca i druge, da su pokrenuli slične inicijative u povijesti Crkvi.

Drugi jubilej bio je spomen 70 godina dolaska sestara Pohoda Marijina, u Dom Božje providnosti, u Corpus Domini na Trešnjevci. Sestre su došle u Zagreb 1. rujna 1947., na poziv biskupa Josipa Lacha koji je postao njihov duhovni otac. Sa s. Karolinom Melissari došle su dvije sestre i jedna kandidatice iz Ljubljane gdje su trebale osnovati samostan, a u tome su bile spriječene od komunističkih vlasti. U Zagrebu su došle u Dom Božje providnosti i smjestile se u podrumski stan. Tada su komunističke vlasti Dom Božje providnosti, kuću za odgoj djevojaka, zauzele svojim uredima i omladinskim domom u kojem su plesali, stvarali buku i ometali rad kapele Corpus Domini. Sestre su se uz pomoć biskupa Lacha i odvjetnika Kuntarića 15 godina borile s komunističkom vlastima, koja je po svojoj partijskoj pravdi odbijala pozitivno rješenje za vlasništvo zgrade s kapelom Corpus Domini. Poplava rijeke Save u listopadu 1964. godine poplavila je kapelu do oltara tako da su komunisti morali napustiti taj prostor jer ga nisu htjeli sanirati. Poslije mučnih sudskih procesa od 15 godina, slijedile su godine velikog procvata pastoralno-katehetskog rada koje su vodile sestre s upraviteljima kapele, napose s

vlač. Vladom Labudićem i župnikom Franjom Jurakom. Imale su velik uspjeh: svake godine po 130 prvopričesnika i po 50 krizmanika, sve do demokratskih promjena 1990. kada je vjeronauk prešao u škole. U demokratskoj Hrvatskoj slijedi treći period njihova rada u ovih 70 godina, a to su godine smirenog klauzurnoga redovničkog života u kojem su se odgajala nova duhovna zvanja. Danas ih sestre Pohoda Marijina imaju sedam, a najmlađa sestra ima 28 godina.

Treći jubilej je proslava 50 godina redovničkih zavjeta s. Alojzije Martinčević, poglavarice samostana. U 70-godišnjem radu sestara istaknuto mjesto pripada s. Alojziji koja je položila prve zavjete 2. lipnja 1967. godine, a vječne zavjete 5. lipnja 1970. godine. U međuvremenu je završila Katehetski institut s kojim znanjem pastoralno i katehetski djeluje s ostalim sestrama. Kao poglavarica vodi samostan od 1986. godine u nekoliko mandata u zamjenu sa s. Cecilijom Dulić i s. Marijom Brkić sve do danas. Uz pastoralno-katehetski rad uspjela je obnoviti samostan i kapelu Corpus Domini. Njezinom zaslugom samostan sestara Pohoda Marijina je duhovno središte u kvartu Trešnjevka, u kojem mnogi u potrebi i nevolji primaju pomoć a to su posebno primali za Domovinskog rata kad je katehetska dvorana bila u uzburanama sklonište za sve stanovnike kvarta.

Svečanost proslave triju jubileja završila je štovanjem relikvija sv. Franje Saleškog, u posebnom relikvijaru koji su izradili zlatari braća Rodić.

Dan Družbe služavki Maloga Isusa

Slavonski Brod, 26.8.2017. (IKA) - Dan Družbe služavki Maloga Isusa okupio je subotu 26. kolovoza u Slavanskom Brodu, rodnom gradu utemeljitelja te Družbe slugu Božjega Josipa Stadlera, stotinjak redovnica iz sve tri provincije; Splitske, Sarajevske i Zagrebačke, napose ovogodišnjih slavljenica redovničkoga zavjetovanja i jubileja; 23 koje obilježavaju 50 godina i tri koje obilježavaju 25 godina redovničkih zavjeta. Susret, koji je za služavke Maloga Isusa bio hodočašće na 'Stadlerove izvore' započeo je molitveno-meditativnim programom na kojem se promišljalo o krepostima koje su resile njihova utemeljitelja: o njegovoj djelotvornoj ljubavi, ustrajnoj nadi, poniznosti, vedrom duhu, zahvalnom srcu, čvrstoj molitvi i djetinjem pouzdanju u Boga. Pozdravnu riječ uputio je na početku mise župnik Ivan Lenić te posebno čestitao jubilaricama. Svečano euharistijsko slavlje u župnoj crkvi krštenja slugu Božjega Josipa Stadlera posvećenoj Gospi Brze Pomoći, uz domaćeg župnika i dekana Lenića te petoricu domaćih svećenika predvodio je đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić. „Zbog svoga osobnog iskustva Stadler je imao poseban osjećaj za siročad, starije i nemoćne te je zato osnovao sirotišta i ubožišta, a uporište i sigurnost tražio u molitvi i predanju Bogu“, rekao je u homiliji nadbiskup Hranić. Zahvalio je sestrama što su i one nastavile djelovanje svoga utemeljitelja te služe Malome Isusu u najpotrebnijima. Svjestan da se redovnički zavjeti ne mogu služiti bez potpune uronjenosti u Boga i predanja Njemu, ohrabrio je redovnice i na kraju im zahvalio: „Hvala vam, drage sestre, što prihvaćanjem redovničkih zavjeta i svojim redovničkim životom unosite novu logiku u ovaj svijet te predstavljate alternativu svijetu moći, uspjeha, glamura, užitka, estrade, šminke, dizajna, maske, bježanja od sebe. Zahtjevnošću svoga redovničkog života u poniznosti, skromnosti i poslušnosti predstavljate doista zdravu alternativu svijetu u kojemu se gleda i traži vlastita komotnost, predstavljate zdravu spasenjsku alternativu. Hrabrim odabirom redovničkih zavjeta, svojim redovničkim samodarivanjem

bližnjima, služenjem i žrtvom bez traženja uzvata, spremnost izdržati i trpjeti poput Maloga Isusa, koji se s neba spušta malome čovjeku da mu potvrdi njegovu vrijednost i dostojanstvo, i otkrivajući i prepoznajući iza lica svakoga čovjeka Maloga Isusa, koji je potreban ljudske ljubavi, vi, drage sestre, unosite u ovaj svijet novo svjetlo, novu nadu, podižete duh i snagu osobito malenih, jednostavnih ljudi. Svojim stilom života izgonite zloduh egoizma, sebičnosti, samodostatnosti", zaključio je nadbiskup Hranić. Za tu prigodu nosio je biskupski štap koji je u svoje vrijeme nadbiskup Stadler darovao biskupu Josipu Jurju Strossmayeru.

Znakoviti su bili i prinosni darovi koje su na oltar prinobile služavke Maloga Isusa; tisuću malih i tisuću velikih hostija, dar Sarajevske provincije; deset litara misnog vina, dar Splitske provincije, deset litara ulja za svijeće na oltaru, dar Zagrebačke provincije, bijela haljina i svijeće za krštenje, dar Vrhovne uprave družbe, buket bijelih ruža i velika svijeća za Gospin oltar, dar ovogodišnjih redovnica jubilarke te novčani dar za školovanje djece u jednoj višečlanoj obitelji župe Gospe brze Pomoći, dar redovnica cijele družbe. Tijekom mise redovnice su zajedno obnovile svoje redovničke zavjete.

Nakon molitve za Stadlerovo proglašenje blaženim i svetim vrhovna glavarica Družbe s. Radoslava Radek otvorila je na kraju mise „Stadlerovu godinu" za sljedeću godinu – 175 godina njegova rođenja, 150 godina svećeničkoga ređenja, te 100 godina od smrti. Zahvalila je nadbiskupu Hraniću na ohrabrujućim i poticajnim riječima, župniku Leniću na otvorenosti, suradnji i gostoljubivosti te ostalim nazočnim svećenicima, redovnicama i vjernicima na zajedništvu u tom velikom slavlju.

Redovnice su u popodnevnim satima pohodile spomen obilježje sluge Božjeg na Stadlerovu trgu, u blizini mjesta njegove rodne kuće, franjevačku crkvu Presvetog Trojstva u koju je Stadler također rado odlazio. Pohodile su i grobove njegovih roditelja kao i pokojnih sestara na broskom groblju.

„Vrijeme za obitelj"

U organizaciji Obiteljskog centra Fakulteta filozofije i religijskih znanosti Sveučilišta u Zagrebu održana 46. obiteljska ljetna škola

Zagreb, 26.8.2017. (IKA) – U organizaciji Obiteljskog centra Fakulteta filozofije i religijskih znanosti Sveučilišta u Zagrebu u prostoru fakulteta od 24. do 26. kolovoza održana je 46. obiteljska ljetna škola s temom „Vrijeme za obitelj". Otvarajući školu, delegat zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića umirovljeni pomoćni biskup Valentin Pozaić sudionicima je u ime kardinala poželio blagoslov i uspjeh. „Ujedno vam zahvaljujem i čestitam, što ste još jednom čuli i odazvali se pozivu savjesti i milosti, da i ovim djelom velikodušnosti obogatite vaš osobni i obiteljski, hrvatski i narodni život". Biskup Pozaić podsjetio je kako je u homiliji na Misi za domovinu ove godine kardinal Bozanić naglasio značenje obitelji u svjetlu biblijsko-teološke antropologije, rekavši da je „za dušu naroda pogubno urušavati obitelj ili je odvojiti od postulata upisanih u našu stvorenost. A vama, drage obitelji, koje ste neprocjenjiva dragocjenost hrvatskoga naroda i društva, hvala za svjedočenje otvorenosti životu koje traži velike žrtve". Biskup je dodao kako je uz to vezano svagdanje pitanje demografije, te nastavio riječima kardinala: „Narod koji ne prepoznaje vrijednost života, obitelji i svoje povijesti, ostaje bez nade, a cilj je sveden na preživljavanje. Taj gubitak nutarnjega smisla, samopouzdanja i povjerenja najveća je

kočnica u demografskome razvoju i nije to moguće ostvariti isključivo gospodarskim mjerama. Uvijek se dolazi do zadnjega pitanja: Radi čega radati i odgajati djecu? Čemu obitelj i čemu narod? To je pitanje nade, a ne statistika." Mnogo je dobra oko nas, ono što se vidi, i što se ne vidi, mnogo je obećavajućih inicijativa, i razloga nade u našoj sadašnjosti za budućnost. Stoga je potrebno širiti samopouzdanje i povjerenje i duh zajedništva u hrvatskoj obitelji i društvu. Jedan od znakova nade, jedna inicijativa je i ova, već 46. ljetna škola, rekao je biskup Pozaić.

Izražavajući dobrodošlicu, dekan Fakulteta prof. dr. Ivan Koprek naglasio je kako je to znanstveni, ali i pastoralni skup. Podsjetio je kako se na tom fakultetu, od ove godine sastavnicom Sveučilišta u Zagrebu, uz redovitu nastavu i znanstveno-istraživačku djelatnost organiziraju različiti skupovi, simpoziji, konferencije, a jedna od najdužih tradicija imaju upravo skupovi održani pod nazivom „Obiteljska ljetna škola". Svjedoci smo danas često i nametanih ideja, zapravo diktature relativizma, ta se bolestina odlikuje i u tvrdnjama da je tradicionalna obitelj danas zastarjela i da suvremeno društvo u prvi plan stavlja nove varijacije koje bi trebale nadomjestiti istinski sadržaj pojma obitelji. Upravo onda, kada se zdušno radi na tome da nestane obitelj upravo u takvome vremenu i površnome shvaćanju obitelji i vremena treba više nego ikada razmišljati o vremenu i obitelji, o vremenu za obitelj. To je jamačno ideja i ovoga skupa, rekao je dekan Koprek.

Sudionicima škole obratio se i zamjenik Velikoga kancelara Fakulteta i provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove Dalibor Renić. Podsjećajući na početke, istaknuo je kako su isusovci organizirajući još davnih pedesetih godina bračne tečajeve i pripreve za brak bili pioniri na području pastoralne obitelji. Sudionicima škole poruku je poslao predsjednik Vijeća za život i obitelj HBK dubrovački biskup Mate Uzinić. Zeleći uspješan rad, na sudionike škole zazvao je obilje Božjeg blagoslova i blizinu Svete Nazaretske obitelji.

Otvorenju škole nazočio je voditelj Ureda HBK za obitelj Krešimi Petar Hodžić, dr. med., koji je u duhu teme naglasio: „Ovo nije gubljenje vremena, već trošenje vremena na vrijedne stvari poput usvajanja novih znanja i vještina, izmjene iskustava, duhovne okrijepe i zajedništva". Voditelj škole prof. dr. Nikola Stanković podsjetio je kako je sama tema iznjedrena prošle godine od strane sudionika. Zahvalio je svim predavačima, kao i suradnike koji marno rade, i svojim angažmanom ne daju da se ugasi škola.

Uvodno predavanje „Što je vrijeme?" održao je prof. dr. Stipe Kutleša (Institut za filozofiju, Zagreb). U filozofsko-antropološkom pristupu predavač je naglasio kako je pitanje vremena u filozofiji prisutno već 2000 godina, a i danas je jedno od središnjih pitanja filozofa kozmologa i drugih znanstvenika. U predavanju se osvrnuo na više filozofa i njihovo poimanje vremena, poput Platona, Aristotela, Aurelija Augustina, Newtona i Boškovića.

Predavanja su održali doc. dr. Niko Bilić, DI, (Fakultet filozofije i religijskih znanosti) „Vrijeme u Bibliji" – teološki pristup; Ivana Ožbolt, prof. kineziologije „Vrijeme za tijelo i dušu" - zdravstveno-psihološki pristup; doc. dr. Antun Volenik (Fakultet filozofije i religijskih znanosti) „Posveti mi vrijeme!" - psihološko-duhovni pristup; prof. dr. Nikola Stanković, DI, „Kraj vremena" eshatološko-duhovni pristup. U tijeku škole održane su radionice, meditacije i misna slavlja, a skup je završio okruglim stolom i predstavljanjem priopćenja iz radionica i svjedočenje roditelja te evaluacijom 46. škole. Program je završio priredbom djece i mladih roditeljima. Kao i proteklih godina, organizirano je čuvanje i animacija djece kao i rad s mladima.

Ljetna rekolekcija bogoslova Splitsko-makarske nadbiskupije

Vepric, 27.8.2017. (IKA) - Bogoslovi Splitsko-makarske nadbiskupije predvođeni nadbiskupom Marinom Barišićem i novim odgojiteljima, sastali su se na redovitoj ljetnoj rekolekciji u Vepricu od 25. do 27. kolovoza. Tišina i dašak „blagog lahora Ilijinog“ podno surih stijena oklopa sv. Jure, još jednom se, primijetili su mnogi od nazočnih, pokazala toliko potrebnom oazom mira, pauzom pogodnom za razmatranje tekućih izazova i budućih zadaća koje donosi nadolazeća jesen, daleko od radne ljetne vrepe splitsko-makarskih turističkih metropola.

Nakon srdačnih pozdrava i uvodnih napomena u petak navečer, nadbiskup je bogoslove upoznao s novim odgojiteljima Centralnoga bogoslovnog sjemeništa u Splitu: rektorom don Jurom Bjelišem, vicerektorom don Ivanom Urličem i duhovnikom don Stipanom Šurlinom. Nadbiskup je pri tome istaknuo kako je svaki početak dobrodošla novost i znak mladosti duha; čovjek je mlad sve dok može započinjati, krenuti iznova. Obodrio je bogoslove i njihove nove odgojitelje, osvrnuvši se ukratko na nove tekovine i smjernice u odgoju svećeničkih kandidata kao višegodišnjeg procesa koji se u novijoj misli sve jasnije kristalizira kao dinamičan slijed od četiri interaktivna stupnja – propedeutsko razdoblje (pripravna godina), studij (filozofija), suobličavanje (teologija i duhovnost), pastoral.

Novi duhovnik bogoslova, don Stipan Šurlin, uvodeći u subotu bogoslove u pokorničko bogoslužje, istaknuo je kako se istinski ljetni odmor jednog bogoslova (kršćanina) ne iscrpljuje u izležavanju na plaži; čovjek je nešto više od čudesnog komprimata nosivih elemenata materijalnog svemira. U njega je Bog udahnuo svoga Duha i bez tog Božjeg Duha čovjek ne može istinski živjeti ni odmarati se, niti živjeti evanđeoske savjete. Polazeći od istine da je Bog stvoritelj, uzdržavatelj i spasitelj svega stvorenja, novi duhovnik je blagonaklono pozvao bogoslove da pred kušnjama ljetne dokolice i ljetnoga radnog „žrvnja“ preispitaju svoj odnos s Bogom i njegovom Riječi i raspoloživost za čistoću, siromaštvo i poslušnost postavljajući sebi tri temeljna pitanja: Čija je (uistinu) žena/djevojka prema kojoj pružaju pogled? Brinu li oko (eventualnog) posla kojeg su morali prekinuti da bi došli na rekolekciju i novca kojeg su (eventualno) propustili zaraditi i zašto je tome tako? Koje to „učitelje“ ovoga ljeta „slušaju“ na internetu, televiziji, u kafiću, na poslu, u dnevnom tisku?

Nadbiskup je u homilijama subotnjeg i nedjeljnog euharistijskog slavlja u svjetlu Božje riječi pozvao bogoslove da ne pabirče i ne mešetare vlastitom egzistencijom, već da se kao istinski sinovi u Sinu osjećaju „kao kod kuće“; kako ovdje u svetištu, tako i u bogosloviji, u svojim službama, u Crkvi. Božju riječ ne smije se instrumentalizirati, primijetio je nadbiskup, ni nad njom moralizirati; ona je životvorna i pozvani smo prenositi tu životnost drugima. Dan Gospodnji, koji se slavi od Kine do Kanade, dan je oprosta, milosrđa; upravo to je važna dimenzija Uskrsa. Upravo Vepric je naša Cezareja Filipova, nastavio je nadbiskup, u kojoj nas Isus pita ono temeljno, ključno pitanje, pitanje koje ponekad iritira: A što ti kažeš, tko sam Ja? Istina se ne nalazi u anketi javnog mnijenja, niti knjigama, skriptama... Odgovor na to pitanje otvara čovjeka (ključ) i daje stabilnost (stijena). Odgovor je to naše egzistencije; uspjeha, padova, boli, radosti, težnji, nadanja. Pozvani smo, zaključio je nadbiskup, trajno sebi postavljati ovo ključno pitanje i nastojati na njega trajno odgovarati u ljubavi; životno, osobno i odgovorno.

Održana 10. „Maša po starinski“

Sveti Petar u Šumi, 27.8.2017. (IKA) - Od 25. do 27. kolovoza u Svetom Petru u Šumi, u središnjoj Istri, održana je 10. jubilara Smotra starocrkvenoga pučkog pjevanja „Maša po starinski“ u čijem su trodnevnom programu sudjelovali gosti i raznih dijelova Hrvatske te inozemstva. Maša po starinski svojim se kontinuitetom, a napose izuzetnom povijesnom vrijednošću repertoara te umjetničkom kvalitetom interpretacija, iz godine u godinu profilira kao jedna od referentnih manifestacija posvećena tom specifičnom glazbenom žanru. Taj jedinstveni etnomuzikološki glazbeni događaj, od iznimnog kulturološkog značenja za valorizaciju tog segmenta naše bogate baštine, koji je po mnogima i najznačajniji u smislu očuvanja našega kulturnog identiteta stigao je do svog prvog značajnog jubileja. Stoga je ove godine, ta manifestacija koja se je kroz godine datumski ustalila posljednje nedjelje u kolovozu, proširena na tri dana.

Prve večeri, u petak 25. kolovoza, u klastru supetarskog samostana održan je koncert gradišćanske Tamburaške skupine Vlahija, koji su bili posebni gosti na prvom izdanju manifestacije, davne 2007. godine, a i kasnije su se često vraćali. U subotu 26. kolovoza program u supetarskoj župnoj crkvi započeo je svečanim misnim slavljem u čast Gospe Supetarske – Jasnogorske, koje je zaključeno procesijom po mjestu sa slikom Gospe Jasnogorske, replikom one u jasnogorskom samostanu nedaleko Čenstohove u Poljskoj. Misno slavlje predvodio je svećenik Riječke nadbiskupije Ivan Šarić, a propovijedao je supetarski župnik pavlin Euzebije Josip Knežević.

Nakon mise započeo je cjelovečernji koncert tijekom kojeg je 12 zborova i dueta predstavilo djelić bogate starocркvene glazbene baštine svoga kraja. Prije početka pojedinačnih nastupa zborova, na poziv voditeljice Lejdi Oreb, okupljenima se prigodnim zahvalama obratio načelnik Općine Sveti Petar u Šumi Mario Bratulić. Smotra su otvorili domaćini, Župni zbor župe sv. Petra i Pavla u Svetom Petru u Šumi koji su pod ravnanjem Mauricija Zovića izveli pjesme „Majko dobrog Spasitelja“ i „Tisuć puta budi zdravo“. Potom su se predstavili pjevači s juga Istre, iz župe sv. Agneze iz Medulina, koji su pod ravnanjem zborovođe Mirjane Grakalić izveli drevne medulinske napjeve „Zdravo Tilo“ i „Poslan bi Anđel Gabriel“. Mješoviti pjevački zbor Lavanda iz Novigrada, pod dirigentskom palicom Branislava Ostojića, izveo je pjesme „Gospode Bože“ i „Oj, Marijo“. Osam pjevača Zbora župe sv. Filipa i Jakova iz mjesta Filipana izvelo je „Prejasna Kraljice“ i „Dođi Duše Presveti“. Vesna Vuković i Dragica Novosel iz Zagrebačke nadbiskupije, dugogodišnje sudionice „Maše po starinski“, ove su se godine predstavile pjesmom „Opri slavna Božja Mati“ i napjevom za Veliki četvrtak „Dajem vam novu zapovijed“. Župni zbor Župe sv. Petra iz Marčane, pod ravnanjem Nikol Radolović Kolar, otpjevao je pjesme „Divnoj dakle“ i jedan drevni, dojmpljivi napjev molitve „Zdravo Marijo“. Gosti iz Like, KUD Dangubica iz mjesta Kuterevo, predstavili su se autohtonim napjevima iz svoga kraja te pjesmom „Kraljice neba“. Pučki pjevači Noel Šuran iz Lindara i Kristijan Vichel iz Svetog Petra u Šumi izveli su zajedno stari napjev molitve „Anđeo Gospodnji“, a potom je Šuran, uz pratnju tradicijskog istarskog instrumenta miha, izveo dio drevnog napjeva „Molitva Svetemu Martinu“. Župni zbor iz Trviža predstavio se s pjesmama „Divno je dakle“ i dojmpljivom izvedbom Psalm 109. Ivica Dundović s pučkim pjevačima KUD-a Radovin iz Zadarske nadbiskupije, česti gosti „Maše po starinski“, ove su se godine predstavili sa svoja dva poznata napjeva, „Zdravo kćerce“ i starinskim izričajem Uskrsne

posljednjice „Svetoj žrtvi Uskrsnici“. Crkveni zbor Župe Dobrinj s Otoka Krka svoj je nastup započeo staroslavenskim napjevima „Sidoše knezi i Slava Otcu“, „Gospodi pomiluj“ i „Hvalite otroci Gospoda“, a njihov su nastup zaključili instrumentalnom izvedbom napjeva za Podizanje „Zdravo Tilo Isusovo“, na sopelama sopci Klaudije Dunato i Marko Župan. Smotru su zaključili gosti iz Austrije, Tamburaški zbor Vlahija iz Gradišća u Austriji pjesmama „Ježuš me kroz život pelja“, „Blagoslivljamo ino slavimo Gospodina Boga našega“ te njihovom već poznatom pjesmom na „Maši po starinski“ „Črna Madona“. Smotra je zaključena zajedničkom izvedbom svih sudionika pjesme „Zdravo Djevo“. Jubilarno izdanje „Maše po starinski“ zaključeno je svečanim nedjeljnim misnom slavljem koje su svojim nastupima glazbeno obogatili pjevači Župnog zbora župe sv. Petra i Pavla iz Svetog Petra u Šumi pod ravnanjem Mauricija Zovića, te uz orguljsku pratnju legende supetarske crkvene glazbe Milke Udovičić, koja orgulje u župnoj crkvi svira već 55 godina, a o 50. obljetnici za to je počašćena i papinskim blagoslovom. U glazbenom animiranju misnoga slavija sudjelovali su i gradišćanski Hrvati iz Tamburaškog zbora Vlahija pod koje vodi Ante Pletkosić te Ivica Dundović i pjevači KUD-a Radovin iz Zadarske nadbiskupije. To misno slavje predvodio je supetarski župnik Euzebije Josip Knežević a prenosili su ga uživo Prvi program Hrvatskog radija, Hrvatski katolički radio te Radio Pula. Nositelj projekta „Maša po starinski“ je od početka Općina Sveti Petar u Šumi, manifestacija je ove godine održana pod pokroviteljstvom Ministarstva kulture RH, Istarske županije i župe sv. Petra i Pavla iz Svetog Petra u Šumi, umjetnički voditelj i idejni začetnik manifestacije je Bruno Krajcar a direktor manifestacije je Viktor Prenc.

Imenovanja, premještaji i razriješenja u Zagrebačkoj nadbiskupiji

Zagreb, 27.8.2017. (IKA) - U Zagrebačkoj nadbiskupiji, prema dekretima zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, u srpnju i kolovozu bilo je više imenovanja i razriješenja. Darko Banfić, župnik u župi sv. Barbare u Rudama, razriješen je službe upravitelja župe Svetoga Duha u Noršić Selu te mu je povjerena župnička služba i u župi sv. Leonarda u Kotarima; dr. Vice John Batarelo, slijedom organizacije središnjeg Ureda NDS-a za pastoral, te uzevši u obzir njegovu zamolbu od 17. srpnja 2017. godine, s danom 1. rujna ove godine, razriješen je službe predstojnika Ureda za pastoral obitelji; Czeslaw Bielen, OSPPE, razriješen je službe župnog vikara u župi BDM Snježne u Karlovcu – Kamensko; Ivica Budinščak, ravnatelj Ustanove za uzdržavanje klera i drugih crkvenih službenika, razriješen je službe privremenog upravitelja župe Presvetog Srca Isusova u Rakovom Potoku; Alojzije Burja razriješen je službe župnika u župi sv. Martina Biskupa u Karlovcu – Hrnetić te je upućen na terapiju i oporavak; Josip Čulig razriješen je službe župnog vikara u župi sv. Anastazije u Samoboru te je imenovan upraviteljem župe BDM od Sedam žalosti u Velikom Trgovišću; Juraj Domšić, OSPPE, razriješen je službe župnika u župi BDM Snježne u Karlovcu – Kamensko; Marko Dujam razriješen je privremenih pastoralnih obveza u župi sv. Martina Biskupa u Karlovcu – Hrnetić, te će od 1. rujna kao umirovljeni svećenik imati prebivalište u Svećeničkom domu sv. Josipa u Zagrebu; Mario Dukić, mladomisnik, imenovan je župnim vikarom u župi sv. Pavla u Zagrebu – Retkovec; Ljuba Duvnjak, profesorica, imenovana je ravnateljicom Nadbiskupske klasične gimnazije u Zagrebu; Ivan Dužaić razriješen je službe župnika u župi BDM od Sedam žalosti u Velikom

Trgovišću te je imenovan župnikom u župi Presvetog Srca Isusova u Rakovom Potoku; Josip Đurin, svećenik Varaždinske biskupije, razriješen je službe odgojitelja u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu; mr. Željko Faltak, koordinator trajne formacije svećenika, razriješen je službe pastoralnog pomoćnika za liturgijska slavija u Akademskoj crkvi Sv. Katarine u Zagrebu i imenovan privremenim upraviteljem župe sv. Ivana Krstitelja u Zagrebu - Nova Ves; dr. Marijan Frančić razriješen je službe ravnatelja Nadbiskupske klasične gimnazije u Zagrebu te je imenovan kanonikom Prvostolnog kaptola zagrebačkog i predstojnikom Ureda za katoličke škole i predškolske ustanove; Jurica Galić, TOR, razriješen je službe privremenog upravitelja župe sv. Mihaela Arkandela u Zagrebu – Gračani; mr. Ivan Grbešić, svećenik Sisačke biskupije, razriješen je službe duhovnika u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu, službe duhovnika za učenike Nadbiskupske klasične gimnazije u Zagrebu i službe duhovnika Ženske opće gimnazije u Zagrebu; Josip Grubišić, OFM, imenovan je župnim vikarom u župi Uzvišenja sv. Križa u Zagrebu – Siget; Danijel Hačko, mladomisnik, imenovan je župnim vikarom u župi sv. Anastazije u Samoboru; Martin Jaković, OFMConv., župnik u župi sv. Antuna Padovanskog u Zagrebu – Sveti Duh, povjerena mu je župnička služba i u župi sv. Maksimilijana Kolbea u Zagrebu – Bijenik; Zdravko Jelušić, SJ, razriješen je službe župnog vikara u župi Presvetog Srca Isusova u Zagrebu; Antun Jesenović, OFM, imenovan je župnikom u župi Navještenja BDM u Klanjcu; Franjo Jesenović, OFM, razriješen je službe župnika u župi Navještenja BDM u Klanjcu; Mario Kaniški, svećenik Varaždinske biskupije, imenovan je pastoralnim suradnikom u župi Uznesenja BDM u Zagrebu – Stenjevec; Vladimir Kerečeni razriješen je službe župnog vikara u župi sv. Blaža Biskupa u Zagrebu te je imenovan upraviteljem župe sv. Kvirina Biskupa u Zagrebu – Pantovčak; Matija Knok razriješen je službe župnog vikara u župi sv. Ivana Krstitelja u Ivanjoj Reki i u župi sv. Ivana Pavla II., pape u Jelkovcu te je upućen na studij crkvene povijesti na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu; Ivan Kobeščak razriješen je službe župnika u župi Tijela Kristova u Zagrebu – Sopot te je imenovan župnikom u župi BDM Pomoćnice u Ivancu Bistranskom; Krunoslav Kolar, mladomisnik, imenovan je župnim vikarom u župi sv. Antuna Padovanskog u Sesvetskim Selima; mons. Zlatko Koren, župnik u župi sv. Blaža Biskupa u Zagrebu, imenovan je povjerenikom za pastoral braka i obitelji; mr. Marko Kovač razriješen je službe moderatora Nadbiskupskoga duhovnog stola i imenovan je biskupskim vikarom za pastoral. Ujedno će obnašati i službu povjerenika za vjernike laike. Mirko Kralj, TOR, razriješen je službe župnika u župi sv. Mihaela Arkandela u Zagrebu – Gračani. Martin Krizmanić razriješen je službe župnog vikara u župi Blagovijesti - Navještenja Gospodinova u Zagrebu – Vrbanj I. i u župi Bogojavljenja - sv. Tri kralja u Zagrebu – Vrbanj III. te je imenovan župnim vikarom u župi sv. Blaža Biskupa u Zagrebu. Mr. Josip Krpić, SDB, razriješen je službe župnog vikara u župi Duha Svetoga u Zagrebu – Jarun. David Leskovar, SDB, imenovan je župnim vikarom u župi BDM Pomoćnice u Zagrebu – Knežija. Davor Lukačević, CPPS, razriješen je službe župnog vikara u župi sv. Antuna Padovanskog u Sesvetskim Selima. Tomislav Magić, SJ, mladomisnik, imenovan je župnim vikarom u župi Bezgrešnog Srca Marijina u Zagrebu – Jordanovac. Mato Malekinušić, svećenik Sisačke biskupije, imenovan je odgojiteljem u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu. Marin Matančić, TOR, imenovan je župnikom u župi sv. Mihaela Arkandela u Zagrebu – Gračani. Petar Mlakar,

svećenik Varaždinske biskupije, imenovan je duhovnikom u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu. Željko Nestić, mladomisnik, imenovan je župnim vikarom u župi sv. Ivana Krstitelja u Ivanjoj Reki i u župi sv. Ivana Pavla II., pape, u Jelkovcu. Kevo Pavao Norac, OFM, imenovan je župnim vikarom u župi Majke Božje Lurdske u Zagrebu. Ivan Paponja, TOR, imenovan je župnikom u župi sv. Franje Ksaverskog u Zagrebu – Ksaver. Mihael Pavić, OFMConv., razriješen je župničke službe u župi sv. Maksimilijana Kolbea u Zagrebu – Bijenik. Marko Pavletić, SDB, razriješen je službe župnog vikara u župi BDM Pomoćnice u Zagrebu – Knežija. Filip Pavlović razriješen je službe župnog vikara u župi BDM Snježne u Karlovcu – Dubovac i u župi sv. Martina Biskupa u Karlovcu – Hrnetić te je imenovan privremenim upraviteljem župe sv. Martina Biskupa u Karlovcu – Hrnetić. Josip Petonjić, OFMConv., imenovan je župnim vikarom u župi sv. Antuna Padovanskog u Zagrebu – Sveti Duh. Mons. Nedjeljko Pintarić, ravnatelj Dijecezanskog muzeja i Riznice zagrebačke katedrale, razriješen je službe predstojnika Ureda za kulturna dobra, službe ravnatelja Svećeničkog odmarališta Vila Šalda u Selcu i pastoralnog suradnika u župi sv. Ivana Krstitelja u Zagrebu, Nova Ves te je imenovan supsidijarom u župi sv. Marka Evanđelista u Zagrebu – Gornji Grad. Nikola Platužić razriješen je službe župnog vikara u župi sv. Pavla u Zagrebu – Retkovec te je stavljen na raspolaganje nadbiskupu Toronta za službu župnog vikara u župi Hrvatskih mučenika u Mississaugi (Kanada). Gordan Propadalo, OFM, razriješen je službe župnog vikara u župi Navještenja BDM u Klanjcu. Mario Radman, OFM, razriješen je službe župnog vikara u župi Majke Božje Lurdske u Zagrebu. Ivica Reparinac, po završetku župničke službe u župi Hrvatskih mučenika u Mississaugi (Kanada), imenovan je župnikom u župi Tijela Kristova u Zagrebu – Sopot. Tomislav Rukavina, SJ, mladomisnik, imenovan je župnim vikarom u župi Presvetog Srca Isusova u Zagrebu. Mate Samardžić, SJ, razriješen je službe župnog vikara u župi Bezgrešnog Srca Marijina u Zagrebu – Jordanovac. Josip Sedlar, OFM, imenovan je župnim vikarom u župi Navještenja BDM u Klanjcu. Mladenu Sinkoviću, župniku u župi sv. Ivana Krstitelja u Lugu Samoborskom, povjerena je i služba je upravitelja župe Svetoga Duha u Noršić Selu. Tomislav Subotičanec razriješen je službe župnika u župi sv. Kvirina Biskupa u Zagrebu – Pantovčak te je imenovan moderatorom Nadbiskupskoga duhovnog stola. Tomislav Šagud, mladomisnik, imenovan je župnim vikarom u župi Svih svetih u Sesvetama. Mario Škrčić, OSPPE, imenovan je privremenim upraviteljem župe BDM Snježne u Karlovcu – Kamensko. Ivan Terze, SDB, imenovan je župnim vikarom u župi Duha Svetoga u Zagrebu – Jarun. Mario Jozo Tolj razriješen je službe župnog vikara u župi sv. Marka Evanđelista u Zagrebu – Gornji grad i stavljen u stanje mira. Sandro Tomašević, OFM, razriješen je službe župnog vikara u župi Uzvišenja sv. Križa u Zagrebu – Siget. Mirko Varga - Ljubić, OFMCap., razriješen je službe upravitelja župe sv. Leopolda Bogdana Mandića u Zagrebu – Dubrava. Miljenko Vrabec, OFMCap., imenovan je upraviteljem župe sv. Leopolda Bogdana Mandića u Zagrebu – Dubrava. Marko Vrgoč, TOR, razriješen je službe župnika u župi sv. Leonarda u Kotarima. Ivan Vučak razriješen je službe župnog vikara u župi Svih svetih u Sesvetama te je imenovan župnim vikarom u župi Presvetog Trojstva u Krašiću i u župi sv. Marije Magdalene u Oštrcu. Konrad Žizek, nadbiskupijski ekonom, razriješen je službe privremenog upravitelja župe BDM Pomoćnice u Ivancu Bistranskom i imenovan upraviteljem Vile Šalde u Selcu, izvijestio je Tiskovni ured Zagrebačke nadbiskupije.

Biskup Mrzljak: „Pozvani smo biti graditelji mira”

Proslavljena 25. obljetnica kapele Kraljice Mira u Zaveščaku Zaveščak, 27.8.2017. (IKA) - U nedjelju 27. kolovoza u mjestu Zaveščak, koje spada pod župu sv. Marka evanđelista u Selnici u Gornjomeđimurskom dekanatu, održana je svečanost povodom 25. obljetnice izgradnje kapele Kraljice Mira. Euharistijsko slavlje tim je povodom kod kapele predvodio varaždinski biskup Josip Mrzljak. Slavlju su prisustvovali, uz velik broj vjernika, domaćin vlč. Tomislav Leskovar, župnik župe sv. Marka evanđelista u Selnici, te njegov prethodnik, umirovljeni svećenik Josip Horvat, nekadašnji župnik u Selnici.

Vlč. Leskovar prije početka misnog slavlja podsjetio je vjernike na povijest kapelice u njihovu selu. Nakon što je ozdravio od teške bolesti, Ljudevit Peras zavjetovao se, zajedno sa suprugom Katarinom, da će svojim rukama izgraditi kapelu na čast svetom Josipu. „Bez obzira na to što 1989. godine od ondašnje vlasti u Čakovcu nije dobio potrebne papire i dozvolu za gradnju, iskopao je temelje i položio kamen temeljac. No, sljedeće 1990. godine u Hrvatskoj se događaju promjene. Održani su prvi višestranački izbori u svibnju, u kolovozu započinje pobuna jednog dijela srpskoga pučanstva, tzv. balvan revolucija, koja 1991. godine prerasta u vojnu agresiju Srbije potpomognute JNA čime je započeo Domovinski rat. Kako je započeo rat, Ljudevit i Katarina odustaju od prvotnog nauma da izgrade kapelu na čast svetom Josipu i odlučuju kapelu posvetiti Blaženoj Djevici Mariji Kraljici Mira. Kapela je građena prema nacrtu arhitektice Terezije Peras, nećakinje pokojnih Ljudevita i Katarine, a u gradnji je Ljudevitu napose pomogao Andrija Hrženjak svojim majstorskim i zidarskim umijećem, te nećak Blaženko, koji je prije odlaska na ratište ručno iskopao zemljište oko kapele za gromobran. Nažalost, izgubio je život kao pripadnik Hrvatskih oružanih snaga. Kapelica je dovršena godine 1992. Ljudevitov brat Antun iz Kanade šalje kip Blažene Djevice Marije Kraljice Mira, te je kapelu svećano blagoslovio preč. Stjepan Slaviček, tadašnji dekan i župnik u Raskrižju. Nakon smrti Ljudevita i Katarine brigu za kapelu preuzima njihova nećakinja Anica Malić i tu službu obnaša već 12 godina”, kazao je vlč. Leskovar te dodao kako se misa u toj kapeli u Zaveščaku slavi jedanput na godinu, to jest nedjelju nakon blagdana BDM Kraljice, 22. kolovoza. Kroz godinu se vjernici iz Zaveščaka redovito okupljaju na svibanjske i listopadske pobožnosti.

Varaždinski biskup istaknuo je kako je mir, čiji naziv uz Blaženu Djevicu Mariju Kraljicu stoji u nazivu kapele, itekako bio potreban prije 25 godina, ali potreban je i nama danas. „Kao što kaže papa Franjo, mi smo zapravo u III. svjetskom ratu. On se ne događa ovdje kod nas, ali događa se po svijetu gdje se događaju razna zla. Zato je mir čovjeku itekako potreban. No, što je mir? Je li mir samo odsustvo rata ili nešto drugo? Gdje je taj mir? Tko će donijeti mir, a gdje nastaje nemir? Zar ne nastaje nemir u ljudskoj duši, u njegovu srcu? Tu se rađaju nemir, mržnja i razna zla. Nastojmo se skrušiti i stati pred velikoga Boga moleći ga da nam vrati mir”, poručio je mons. Mrzljak. Postavio je pitanje što današnji svijet 21. stoljeća govori o Isusu i Njegovim riječima? Dobili smo od Isusa nešto što moramo čuvati. Ne možemo to mijenjati, prilagođavati se svijetu u kojem živimo i promijeniti Isusove riječi i zapovijedi. Tada ne bismo bili vjernici. Mi želimo čuti ono što nam Isus govori i vrijedi li danas to. Isusova riječ neprestano ima vrijednost i nije nešto što se može mijenjati. Čvrste i stabilne postavke na kojima se gradi ljudski život. Svetost života i obitelji koje treba poštovati. Svetost svetih ljudi poput Marije koja je kazala: „Evo me Gospodine, želim vršiti Tvoju volju”. Zato

zaista Mariju možemo zvati Kraljicom mira, a mir proizlazi upravo iz potpunog predanja Bogu. Današnji mediji često se izruguju vjeri, poručujući kako to nije suvremeno i moderno. Ali mi kažemo - to uvijek vrijedi. To je sigurni put kojim treba ići. Nije važno što svijet misli o Isusu. Čovjek može činiti što želi, pa i zlo. Zlo se čini, a tome smo svjedoci. Pitanje je vodi li to nečemu dobrome. Važno je ono drugo Isusovo pitanje: „Što vi kažete tko sam ja?“ Važno je da svaki od nas kao kršćanin zna odgovoriti na pitanje što meni znači Isusova riječ. Prepoznajem li ja u današnjem svijetu toga Isusa koji je za nas položio svoj život i pokazao nam put kojim trebamo ići? Kada govorimo o Božjim zapovijedima ili evanđeoskim savjetima koje nam je Isus kazao, ne možemo ih ublažavati ili prilagođavati našem vremenu. Možemo ne vršiti Božje zapovijedi, ali na čemu će onda počivati sav ljudski život? Tko će nam pokazati taj Put koji je Mir? Zlo, kao i mir, počinju u čovjeku i mi zato moramo biti oni koji će graditi mir u svojim obiteljima, župama i narodu u kojem živimo. Pozvani smo biti graditelji mira, ali to ćemo moći samo onda ako ne odbacimo onoga koji je rekao: "Ja sam mir. Ja vam donosim mir. Ja vam svoj mir dajem. Ja vas ne ostavljam, dajem vam svoj mir". Taj mir On je povjerio svojoj Crkvi i zato Crkva želi biti ona koja donosi mir, poručio je vjernicima biskup Mrzljak.

Uz vjernike iz Štrigovskoga dekanata u Zaveščaku bili su i gosti iz Italije, mješoviti pjevački zbor San Martino iz Tapogliana, koji su dan ranije u župnoj crkvi u Selnici održali koncert, a za vrijeme mise u povodu 25. obljetnice kapele pjevali su zajedno s domaćim zborom župe svetog Marka s kojim ih veže dugogodišnje prijateljstvo.

Milosrdnice hodočastile u Nacionalno svetište sv. Josipa

Karlovac, 27.8.2017. (IKA) - Vrhovna upravu Družba sestara milosrdnica predvođena svojom vrhovnom glavaricom s. Miroslavom Bradicom hodočastila je u Nacionalno svetište svetog Josipa u Karlovcu u nedjelju 27. kolovoza. Na Svetim vratima pedeset i četiri redovnice hodočasnice dočekao je i blagoslovio mons. Antun Sente, ml., rektor svetišta te ih upoznao s poviješću štovanja svetog Josipa u hrvatskom narodu kao i nastanku Nacionalnog svetišta. Slijedilo je misno slavlje koje su animirale milosrdnice čitanjem, pjevanjem i sviranjem. U homiliji mons. Sente prisjetio se susreta sa mladima svoje župe prethodnoga dana, koji su u svoj dvomjesečni molitveni vijenac željeli uključiti troje svojih članova: kandidaticu, sjemeništara i bogoslova. Premda to troje kandidata za duhovna zvanja ne žive s mladim Karlovčanima u Karlovcu, Karlovčani ih žele u svojem molitvenom vijencu. Lijepo je to svjedočanstvo mladog čovjeka koji pokazuje svijest mladih ljudi o snazi molite, te ju na poseban način očekuje od osoba koje se u svoj život posvetile Bogu u svećeništvu ili redovništvu. Spomenuta činjenica jest i jamstvo kako mladi današnjice imaju povjerenja u duhovni život redovnika i svećenika kao i njihovih kandidata. Osvrćući se na Matejevo evanđelje u kojem Isus propituju svoje učenike, tko je On za njih, mons. Sente okupljenim milosrdnicama i vjernicima nastavio je tumačiti kako živimo u vremenu u kojem su potrebne osobe u kojima će ljudi prepoznati živoga Krista. A Krista može pokazati samo onaj koji ga sam poznaje. Danas postoji mnoštvo laika koji žele govoriti o iskustvu Boga, propovijedati, s druge pak strane neki su svećenici prepoznati kao dobri menadžeri, a redovnice kojim je samostan samo stan. Stoga bi svaki od nas treba stati pred Gospodina Isusa i odgovoriti samom sebi, a onda i dragom Bogu tko je Isus za mene. Kada na to pitanje ogovorimo, onda ćemo jasno znati koje je naše poslanje, što Bog od nas

očekuje i u kojem smjeru trebamo djelovati i živjeti. Sve drugo bit će darovano od Boga. Nije li se s tim hrvao i sveti Josip, u onom trenutku kada je spoznao da je Marija trudna. Na kraju je priznao svoju nemoć, ostavši ponizan, čime je otvorio vrata Bogu. Nije pristupio onome na što je imao pravu, prokazati Mariju, već je pokazao poniznost pred Bogom, makar zbog toga bio izigran i ponižen. U takvoj njegovoj poniznosti Bog mu daje rješenje govorom anđela. Molimo stoga i mi, ohrabreni Josipovom poniznošću, spoznaju tko je za nas Isus Krist kako bi nas mogao usmjeriti na prave pute života i djelovanja, kazao je mons. Sente. Nakon misnog slavlja sestre su se zadržale u prostorima Nacionalnog svetišta u osobnoj pobožnosti, te razgledale izložbu Danijela Butale „Procvjetali križ“ u Galeriji Svetišta „Martin Borković“.

Misionar Tomislav Mesić pohodio župu u Trnovčici

Župa njegova djelovanja u Tanzaniji obuhvaća 150 km, 15 je filijala kojima će se u skorju budućnosti pridružiti još pet
Zagreb, 27.8.2017. (IKA) - Misionar u Tanzaniji o. Tomislav Mesić, iz Družbe misionara Duha Svetoga, pohodio je župu BDM Majke Crkve i sv. Maksimilijana Kolbea u zagrebačkoj Trnovčici u nedjelju 27. kolovoza. O. Tomislav predvodio je i propovijedao na danjoj i na večernjoj misi, a pozdravio ga je i dobrodošlicu mu izrazio o. Marko Šop, dehonijanac.

U homiliji o. Tomislav osvrnuo se na svoj misionarski život u dalekoj Tanzaniji i slikovito predočio sve poteškoće s kojima se susreće. Izrazio je i neizmjernu radost što svojim svećeničkim životom može svjedočiti Radosnu vijest evanđelja i živjeti nadahnut Isusovim riječima: „Jer ogladnjev i dadoste mi jesti; ožednjev i napojiste me...“ (Mt 25, 31).

Župa djelovanja mu obuhvaća 150 km, 15 je filijala kojima će se u skorju budućnosti pridružiti još pet. Uz pastoralni rad na prvom mjestu svakom je misionaru pomoći u rješavanju egzistencijalnih problema svojih župljana kao što su opskrba pitkom vodom, gradnja ambulante i škole, omogućiti čovječnije uvjete življenja, rekao je o. Tomislav. Nakon što je na svom Facebook profilu objavio fotografiju vode koju je pustio iz slavine u župnoj kući njegovi su se prijatelji našalili pitajući ga nije li on to u nekoj arapskoj zemlji dok se diči fotografijom „nafte“... Zahvaljujući prijateljima i dobrim ljudima iz Europe, selo je dobilo pitku vodu: očišćen je bunar i voda je provedena iz središta sela do crkve i škole. Župljani o. Tomislava pripadaju plemenu Masai. Otvoreni su životu, nastavlja o. Tomislav, pa nisu rijetka zajednička krštenja više djece. Tako mu se dogodilo da je u jednom danu krstio čak 187 djece! Misa, ona kraća, traje oko 2 i pol sata, i svi u njoj sudjeluju, radosno pjevajući i plešući i moleći. Ispričao je i anegdotu o plemenskom knezu koji je od „Savla“ postao „Pavao“ (krsnim imenom Petar po sv. Petru koji je i u središtu nedjeljnog evanđelja, što je bilo i nadahnućem ispričati tu priču), a koji danas svjedoči i poziva na vjeru u živoga Boga, ne onoga „plemenskoga“ kojemu su kao pogani prinosili darove, a od kojih su koristi imali samo plemenski knezovi. O. Tomislav u dvije godine prijeđe i više od 220.000 km, pri čemu mu za udaljenost od 10 km ponekad treba i više od tri sata.

Na posljetku je misionar Tomislav preporučio u molitve sve hrvatske misionare, njih 89, koji su s Domovinom povezani zahvaljujući Papinskom misijskom uredu te poželio svim vjernicima da budu misionari u svojim obiteljima, u školi, na ulici, ponavljajući stih koji se pjevao prije evanđelja: „Tražite najprije Božje kraljevstvo i pravdu njegovu, i sve drugo bit će vam nadodano.“

Crkva u Hrvata

Lištani: Duhovna obnova za vjeroučitelje

Lištani, 26.8.2017. (IKA/TABB) - U Biskupijskom duhovno-pastoralnom centru sv. Josip u župi Lištani u Livanjskom polju upriličena je 26. kolovoza duhovna obnova za dio vjeroučitelja laika Banjolučke biskupije. Sudjelovalo je 25 vjeroučitelja iz Livanjskoga dekanata te iz Jajca i Banje Luke. Voditelj obnove je bio vlč. dr. Dubravko Turalija, docent na katedri Svetog pisma Starog zavjeta na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Sarajevu. Organizator obnove, koju su zaželjeli sami vjeroučitelji, bio je vlč. mr. Marko Vidović, pročelnik Katehetskog instituta Banjolučke biskupije, župnik u Prijedoru i upravitelj župa Bos. Dubica, Bos. Novi i Bos. Kostajnica. Dr. Turalija održao je tri predavanja o Božjoj spasenjskoj objavi koja je sadržana u knjigama Svetog pisma i Starog i Novog zavjeta. Nakon svakog predavanja bila je živa rasprava. Cijelo vrijeme sa sudionicima bio je i domaći biskup Franjo Komarica, koji je također uzeo udjela u diskusijama. U župnoj crkvi Sv. Josipa biskup je predvodio koncelebriranu misu za sudionike obnove. U propovijedi potaknuo je vjeroučitelje da budu vjerodostojni u izvršavanju svoje vrlo odgovorne službe; da se trude oko prepoznavanja znakova vremena, te što plodnije šire Radosnu vijest, ne samo među mladim naraštajima nego i odraslima. Vjeroučitelji su imali i duži razgovor s vlč. Vidovićem o aktualnim pitanjima i problemima s kojima se susreću na terenu, s obzirom na smanjivanje broja učenika i prisilno obustavljanje djelovanja pojedinih seoskih škola u livanjskim selima uslijed ekonomske migracije domaćega katoličkog hrvatskog stanovništva. Razgovoru je prisustvovao i biskup koji je dao neke konkretne sugestije za buduće djelovanje vjeroučitelja.

Kardinal Puljić predvodio spomen-slavlje na grobu fra Lovre Milanovića

Turić, 27.8.2017. (IKA) - Vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić predvodio je u subotu 26. kolovoza misno slavlje na grobu fra Lovre Milanovića u župi Turić kod Gradačca u Bosanskoj Posavini. Misa se inače svake godine na taj dan, u narodu zvanom 'Fra Lovrina mlada nedjelja', slavi posljednje nedjelje u osmom ili početkom devetog mjeseca. Duhovni je program započeo na stratištu - mjestu ubojstva toga mladog franjevca, župnika tadašnje župe Tramošnica u čijem je sastavu bila i sadašnja župa Turić. Kardinal je zajedno s vjernicima uz molitvu krunice u procesiji s fra Lovrinom slikom i svijećama kroz selo došao do groblja gdje je pokopan fra Lovro. Tu je u susavlju s domaćim župnikom Ilijom Matanovićem, postulatorom kauze fra Marijanom Karaulom i još sedmoricom okolnih svećenika predvodio misno slavlje.

Okupila je 'fra Lovrina mlada nedjelja' i ove kao i prethodnih godina više od tisuću vjernika, svih vjeroispovijesti, koji su hodočastili iz raznih krajeva Bosanske Posavine, a i susjedne Slavonije i Srijema te Srbije. Mnogo je usmenih, a i zapisanim uslišanih molitava i ozdravljenja po zagovoru mladog mučenika franjevačke provincije Bosne Srebrene, kojega je 3. veljače 1807. na blagdan sv. Blaža u tridesetj godini života, dok je obavljao svoju pastoralnu službu, nedužnog nožem usmrtio Turčin Mujo Arnaut. Usmrtio ga je samo zato jer noseći Isusa bolesniku, nije sišao s konja i poklonio mu se, kako su to nalagale tadašnje vlasti. Prije nekoliko godina službeno je pokrenut i postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

Govoreći o fra Lovrinu žrtvi kardinal Puljić je naglasio kako nam je on primjer koliko je za svakoga vjernika prevažno sačuvati vjeru, nadu, pouzdanje, predanje u ruke Božje unatoč svim kušnjama, jer jedino tako čovjek može biti i tjelesno i duhovno zdrav. Ukazao je na opasnosti grijeha i njegovih posljedica koje čovjeka iznutra razaraju te posvjestio vrijednost sakramenata koje nam Crkva nudi. Poučio je hodočasnike da časteći fra Lovru ne mogu u srcu nositi mržnju i jal, jer je to suprotno Lovrinu žrtvi. „Fra Lovro bio je spreman žrtvovati se za Isusa. Ako Isusa prihvatimo u život ne možemo dozvoliti da tolika nesloga vlada među nama, mržnja sebičnost, zajedljivost, otrov među nama", upozorio je kardinal, dodavši kako to jedino liječi Isusovo evanđelje i njegovi sakramenti.

Svjestan kako su pobožnosti u našem narodu često samo tradicija, na kraju je poručio: „Časteći fra Lovru želimo danas izmoliti hrabrost za žrtvu, za svladavanje, da Božja bude na prvome mjestu. Naš današnji hod za fra Lovrinom slikom neka bude hod za njegovim životom, za spremnost za Isusa se žrtvovati. Zato vas hrabrim nitko neka ne ode s ovoga groba da ne ponese taj zavjet spremnosti na žrtvu, jer samo ljudi koji su spremni na žrtvu obnavljaju svijet".

Mladaj fra Lovrinu nedjelji prethodila je trodnevica od 23. do 25. kolovoza koju su župnoj crkvi u Donjoj i Gornjoj Tramošnici te Srednjoj Slatini predvodili domaći župnici. U nedjelju 27. kolovoza također je na fra Lovrinu grobu slavljen zavjetna misa.

Zlatni jubileji školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije

Turić, 27.8.2017. (IKA) - Zlatne jubileje - 50 godina zavjeta proslavilo je u nedjelju 27. kolovoza u župi Gospe od Anđela u Turiću u Bosanskoj Posavini jedanaest redovnica školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije. Euharistijsko slavlje predvodio je domaći župnik fra Pero Baotić u susavlju s domaćim sinovima; fra Nikolom Bošnjakom i vlč. Ilijom Krištićem, čije su tri tete redovnice te družbe. Slavlje su pjesmom animirale redovnice predvođene s. Jelom Dubravac. Upravo danas kada naših jedanaest sestara zahvaljuju Bogu na svom redovničkom životu i ustrajnosti, pozvani smo svi stalno se pitati tko je nama Isus. Je li on baš Učitelj, Spasitelj, Bog? Ako jest, zašto tako često ne slušamo što nas on uči, zašto tako često ne idemo njegovim putem, a želimo se spasiti, zašto tako često ne poštujemo i dovoljno ne sudjelujemo u svetinjama koje nam je on ostavio", istaknuo je u propovijedi župnik Baotić.

Zahvaljujemo za ljubav i vjeru iz koje ste živjele tragajući za onim bitnim. Zahvaljujemo što ste svoj „Da" izrekle ne samo 23. kolovoza 1968., nego iz dana u dan malim koracima potvrđivale i živjele svoje predanje, često puta oporog svakodnevnici života", rekla je slavljenicama s. Lidija Jurušić, zamjenica provincijalke. Ona je u samostanu sestara u toj župi, u kojoj je prije rata živjelo gotovo 1800 Hrvata katolika, a sada ih je tek dvjestotinjak, predvodila i duhovnu obnovu uoči slavlja. Posebnu pozornost privuklo je pet redovnica iz obitelji Tikvić, koja je imala desetero djece. Rođene su u župi Ulice, a među je bila slavljenica Karmela Tikvić. Uz obiteljski ručak koje su pripremile, redovnice su slavljenicama u znak sjećanja darovale lutke odjevne u redovničke habite.

Inozemne vijesti

„Ujedinjeni u nadi“ - objavljeni službeni logo i geslo

Papina pohoda u Peru

Vatikan, 22.8.2017. (IKA) - „Ujedinjeni u nadi“ bit će geslo apostolskog pohoda pape Franje u Peru, od 18. do 21. siječnja 2018. Te su riječi zapisane i na službenom logu koji je objavljen u subotu 19. kolovoza. Na njemu se ističe fotografija nasmijanog pape Franje, s podignutom rukom, u okviru koji ocrta kartu Perua, što „ukazuje na njegovu bliskost“ s tom zemljom. „Slika pape Franje ujedinjena je s kartom našeg teritorija, kao dokaz ujedinjenosti naših regija koje će ugostiti Svetog Oca“, pojasnila je Peruanska biskupska konferencija. Ispod napisanog gesla pohoda „Ujedinjeni u nadi“ prikazane su dvije otvorene ruke „u obliku krila, kao znak molitve, hvale i radosti zbog Papina dolaska u Peru“. Jedna šaka je crvena, a druga žuta, što podsjeća na peruansku i vatikansku zastavu.

Premda program Papina posjeta još uvijek nije detaljno razrađen, poznato je da će Papa posjetiti glavni grad Limu, zatim Puerto Maldonado na jugoistoku zemlje te Trujillo na sjeverozapadu. Kako javlja France-Presse, o. Luis Gaspar, ravnatelj organizacijskog povjerenstva u nadbiskupiji Lime, najavio je da će za logističku podršku tijekom Papina pohoda biti angažirano više od 20 tisuća mladih volontera iz svih slojeva društva.

To će biti treći apostolski pohod nekog pape u Peru, nakon dva pohoda Ivana Pavla II. - 1985. i 1988.

Papina poruka sudionicima susreta u Riminiju

Vatikan, 22.8.2017. (IKA) - Papa Franjo poslao je 20. kolovoza poruku sudionicima 38. meetinga za prijateljstvo među narodima koji se održava u Riminiju, pozivajući ih da budu svjesni potrebe za Bogom kao i na obranu te ponovno otkrivanje kršćanskih vrijednosti. U dokumentu koji potpisuje Papin državni tajnik kardinal Pietro Parolin, Sveti Otac pozdravio je sudionike te ih potaknuo da se ne zaprepaste pred poteškoćama i patnjama. Također je napomenuo da suvremeno društvo pati od zaborava prošlosti i „duhovnog Alzheimerera“, prenosi Radio Vatikan.

Susret u Riminiju organizira pokret Comunione e Liberazione, a ovogodišnja tema uzeta je iz „Fausta“ Johanna Wolfganga von Goethea: „Ono što naslijediš od svojih predaka, zasluži kako bi posjedovao“. Papa Franjo poručio je da je to zadaća na koju Majka Crkva poziva svaku generaciju. Potrebno je, dakle, nasljedstvo predaka učiniti vlastitim. Kršćani ne smiju stvarnost promatrati s balkona ili svijet putem televizije, nego se trebaju uključiti. Vrijednosti se ne smiju samo ispovijedati ustima, nego ih se treba pretvoriti u kršćansko djelovanje. Jedino ako zaslužimo istinu, ljepotu i dobrotu koje nam daju naši preci, možemo živjeti epohalne promjene u koje smo uronjeni kao mogućnost i priliku da uvjerljivo prenosimo drugima radost Evanđelja. Papa je pozvao organizatore susreta u Riminiju da otvore svoje oči kako bi bili svjesni mnogih znakova – više ili manje očitih – o potrebi za Bogom. Na taj bi način bili sposobni ponuditi drugima živi odgovor na velika pitanja ljudskoga srca. Konačno, papa Franjo je sudionike događaja nazvao „pouzdanim svjedocima nade koja ne razočarava“.

Kardinal Tagle o Duterteovu ratu protiv droge

Manila, 22.8.2017. (IKA) - Kako bismo bolje razumjeli problem droge u našoj zemlji, potrebne su ne samo statistike, nego i ljudske priče, istaknuo je manilski nadbiskup kardinal Luis Antonio Tagle u pastoralnom pismu pročitano u vrijeme bogoslužja u svim crkvama te nadbiskupije. Kardinal je napomenuo da je od 12. do 17. kolovoza sudjelovao na sastanku Caritasa Latinske Amerike, koji se održavao u Salvadoru, zemlji u kojoj su mnogi ljudi ubijeni u građanskom ratu, prenosi Radio Vatikan. Čak se i dan danas moraju boriti protiv oružanih skupina. Dok sam bio tamo, čuo sam vijest o povećanju broja ubojstava u našoj zemlji zbog pojačanog rata protiv ilegalnih droga. Pozivam vas da promišljate, molite i djelujete, napisao je kardinal Tagle.

Protekli su tjedni postali prekretnicom u borbi protiv droge, koju predvodi predsjednik Rodrigo Duterte. Naime, u manje od 4 dana, počevši od 15. kolovoza, policijske su jedinice za borbu protiv droge ubile 32 navodna preprodavača drogom u pokrajini Bulacan i 49 osumnjičenih na širem području Manile, ukupno je ubijena 81 osoba. Kardinal Tagle, predsjednik Međunarodnog Caritasa, poručio je kako je opasnost ilegalnih droga stvarna i destruktivna te da je potrebno zajedno djelovati i suočiti se s tim problemom. No, nažalost, to nas je podijelilo. S obzirom na složenost problema nijedan pojedinac, nijedna skupina ili ustanova ne može tvrditi da posjeduje jedino pravo rješenje. Potrebni smo jedni drugima! Pozovimo obitelji, državne agencije, mjesne vlasti, škole, vjerske zajednice, liječničku struku, policiju i vojsku, te ljude koji su se odviknuli od droge da se udruže, slušaju jedni druge i zacrtaju zajednički put. Problem ilegalnih droga ne smije se svesti na političko ili kriminalno pitanje. To je humanitarna briga koja pogađa sve nas. Nadbiskupija Manile spremna je ugostiti jedan takav dijalog. Kako bismo bolje razumjeli situaciju, potrebne su nam ljudske priče, a ne samo statistički podaci. Obitelji s članovima koji su razoreni ilegalnim drogama moraju ispričati svoje priče. Obiteljima čiji su članovi ubijeni u ratu protiv droge, posebice oni nevin, treba se dopustiti da ispričaju svoje priče. Ovisnici o drogi koji su se odviknuli moraju ispričati svoje priče nade. Neka se njihove priče čuju, neka se ljudska lica razotkriju, istaknuo je kardinal.

Apelirao je potom na savjesti onih koji proizvode i prodaju nelegalne droge da zaustave te aktivnosti, kao i na one koji ubijaju i bespomoćne. Prisjetite se Božjih riječi Kainu koji je ubio svoga brata Abela: „Krv brata tvoga iz zemlje k meni viče“ (Post 4,10). Vi koji ste ožalošćena srca i probuđenih savjesti možete doći svojim pastirima kako biste ispričali svoje priče te ćemo ih mi zabilježiti za šire društvo, stoji u pastoralnom pismu. Kardinal je pozvao sve župe da počevši od 21. kolovoza pa sve do 29. kolovoza prikazuju molitve na svim misama za pokoj onih koji su poginuli u tom ratu, za snagu njihovih obitelji, za ustrajnost onih koji se oporavljaju od ovisnosti kao i za obraćenje ubojica.

Nadbiskup Tagle zatim je pozvao sve da zlo nadvladaju dobrom i spase živote ljudi koji su najpodložniji ovisnosti o drogi: mlade, siromašne i nezaposlene. Riječi solidarnosti bez suza i djela suosjećanja su jeftine, upozorio je kardinal te potaknuo sve svećenike i vjernike da obnove svoje opredjeljenje za rehabilitacijski program njihove nadbiskupije, nazvan „Sanlakbay“, surađujući s mjesnim vlastima i policijom. „Sanlakbay“ se temelji na župnoj zajednici koja potiče ovisnike o drogi da se predaju, otpočnu

rehabilitaciju te si dadu drugu šansu kako bi započeli novi život.

Nakon što je u srpnju prošle godine pobijedio na izborima, predsjednik Rodrigo Duterte otpočeo je rat protiv ilegalne droge bez presedana. Katolička Crkva jedan je od rijetkih glasova koji osuđuje njegov način postupanja i to usprkos anketama koje otkrivaju veliku popularnost filipinskoga predsjednika. Tijekom 14 mjeseci predsjedništva Rodriga Duterte u sigurnosnim je operacijama ubijeno oko 8000 navodnih ovisnika o drogi i dilera. Policija je potvrdila kako je ubijeno više od 3500 ljudi, ističući da su službenici djelovali u samoobrani. Prema policijskim podacima više od 2000 ljudi ubijeno je u zločinima povezanim s drogom, dok su tisuće ubijene pod nerazjašnjenim okolnostima. Ovih je dana zabilježen nagli porast ubojstava. Nakon što je predsjednik Duterte pohvalio rad policijskih službenika koji su ubili 32 osobe, u nekoliko je gradova ubijeno barem 44 osobe. Među njima i 17-godišnji mladić čija je smrt izazvala bijes i ljutnju diljem zemlje.

Papina poruka u prigodi godišnje Sinode talijanskih metodističkih i valdeških Crkvi

Vatikan, 22.8.2017. (IKA) - Papa Franjo potaknuo je metodiste i valdenze da zajedno s Katoličkom Crkvom nastave hodati putom prema punini kršćanskog jedinstva, ističući da je u svijetu rastrganim nasiljem i strahom to važnije živjeti i priopćavati kršćansku poruku prihvaćanja i bratstva. Sveti Otac poslao je poruku, kako izvještava Radio Vatikan, u prigodi godišnje Sinode talijanskih metodističkih i valdeških Crkvi, koja se od 20. do 25. kolovoza održava u mjestu Torre Pellice nedaleko od Torina.

Podsjećajući na nedavne susrete među Crkvama i zajedničkog obilježavanja 500. obljetnice početka Reformacije, papa Franjo napisao je: Kristov pogled, koji počiva na nama, izvor je našeg mira jer čini da se osjećamo ljubljenom djecom Oca i omogućuje nam vidjeti druge, svijet i povijest na nov način.

Neka Isusov pogled, nastavio je Sveti Otac, također rasvijetli naše odnose kako ne bi bili jednostavno formalni i korektni, nego bratski i živi. Dobri Pastir želi da putujemo zajedno i Njegov pogled zahvaća sve nas, Njegove učenike koje želi vidjeti ujedinjene u potpunosti.

Putovati prema punini jedinstva, s nadom koja prepoznaje kako je Božja prisutnost jača od zla, iznimno je važno, istaknuo je Papa. To je posebno važno u današnjem svijetu koji je izranjavan nasiljem i strahom, razderotinama i ravnodušnošću, u kojem egoizam i potvrđivanje samoga sebe na štetu drugoga zasjenjuje jednostavnu ljepotu prihvaćanja, solidarnosti i ljubavi.

No, naše kršćansko svjedočanstvo, zaključio je Sveti Otac, ne smije popustiti pred logikom svijeta: pomognimo jedni drugima izabirati i živjeti Kristovu logiku!

Na Sinodi talijanskih metodističkih i valdeških Crkvi sudjeluje oko 180 predstavnika, i to podjednak broj pastora i laika, koji će odlučivati o crkvenim programima za sljedeću godinu te će izabrati izvršna i upravna tijela.

Objavljeni su službeni logo i geslo Papina apostolskog putovanja u Čile

Vatikan, 22.8.2017. (IKA) - Objavljeni su službeni logo i geslo Papina apostolskog putovanja u Čile, na kojemu će biti od 15. do 18. siječnja 2018. godine. Nakon toga će od 18. do 21. siječnja biti u Peruu.

Geslo Papina pohoda Čileu „Mir vam svoj dajem" uzeto je iz 14. poglavlja Evanđelja po Ivanu. U priopćenju Nacionalnog povjerenstva za apostolsko putovanje napominje se kako je geslo prepoznatljivo svima, katolicima i nekatolicima. Papa ovim putovanjem potiče sve ljude na „kulturu susreta", dajući prednost ozračju jedinstva za čileanski narod – stoji u priopćenju.

Logo je jednostavan i sadrži tri središnja elementa za apostolsko putovanje: križ, Papin potpis i kartu Čilea. Bijela i žuta boja podsjećaju na vatikansku zastavu, dok natpis „Čile 2018.", obojen u crveno i plavo, podsjeća na zastavu te južnoameričke zemlje. Posjet Čileu bit će drugi posjet jednoga Petrova nasljednika toj zemlji. Naime, sveti Ivan Pavao II. pohodio je Čile 1987. godine.

Kazna bez obzora i nade nije plodonosna

Papina video-poruka zatvorenima-studentima u Ezeizi

Vatikan, 24.8.2017. (IKA) - Kazna bez obzora i nade nije plodonosna, istaknuo je papa Franjo u video-poruci koju je 24. kolovoza uputio zatvorenima kaznionice u argentinskom gradu Ezeizi, polaznicima nedavno ustanovljenog sveučilišnog tečaja glazbe koji se provodi u tom zatvoru. Sveti Otac svakoga mjeseca telefonski razgovara upravo sa zatvorenima te kaznionice. Već je kao nadbiskup Buenos Airesa njegovao kontakt s kažnjenicima, a nije prestao niti nakon što je izabran za papu. Ovoga im se puta odlučio obratiti video-porukom u kojoj je istaknuo kako se raduje što postoji taj centar za učenje glazbe, to mjesto rada, kulture, napretka. To je znak ljudskosti, napomenuo je papa Franjo, prenosi Radio Vatikan.

Papa je pohvalio sve one koji su se zalagali za ustanovljenje tog sveučilišnog centra. Taj je tečaj glazbe dio šireg obrazovnog programa koji se ostvaruje u suradnji sa Sveučilištem u Buenos Airesu. Zahvalio je svima koji su radili na ostvarenju projekta i koji su ga podržavali, a mnogima je zahvalio poimence, pa tako i polaznicima tečaja: Marcelinu, Guilleu i Edu s kojima je razgovarao putem telefona. Hvala vam na svemu što ste učinili, kazao je Sveti Otac.

Riječ je o dahu života koji struji među vama u zatvoru, i kao što znate, život je dar, no dar koji svakoga dana treba iznova zadobiti, na svakom koraku života. To je dar koji nije lako zadržati i potrebna je svakodnevna hrabrost. Svi smo mi suočeni s poteškoćama, ali mi se skrbimo o tom daru te mu omogućujemo da raste i procvjeta, kazao je Papa. Podsjetio je da zatvorenici odslužuju kaznu za počinjene greške i zločine, no pritom je upozorio da ne smijemo zaboraviti što je potrebno kako bi kazna bila plodonosna: ako kazna nema obzora nade, ostaje zatvorena u sebe i postaje oruđe mučenja, ukratko neplodna. No, kazna s nadom može biti plodonosna. Papa tu prvenstveno ima na umu nadu u socijalnu reintegraciju, a za to je potrebna društvena formacija s pogledom usmjerenim prema budućnosti. Sveti Otac naglasio je da navedenim tečajem glazbe to oni i čine: usmjeravaju svoj pogled prema socijalnoj reintegraciji, a to već ostvaruju putem studija. Upravo je to kazna s nadom i obzorom, napomenuo je papa Franjo i na kraju istaknuo da postoje problemi te će ih i dalje biti, no obzor je veći od problema, dok nada nadvladava sve probleme.

Liturgijska je reforma nepovratna

Papa primio sudionike 68. talijanskoga nacionalnog liturgijskog tjedna

Vatikan, 24.8.2017. (IKA) - Možemo sa sigurnošću i učiteljskim autoritetom potvrditi da je liturgijska reforma nepovratna, istaknuo je papa Franjo primivši 24. kolovoza sudionike 68. talijanskoga nacionalnog liturgijskog tjedna. U Dvorani Pavla VI. bilo je oko 800 osoba koje od ponedjeljka sudjeluju na susretu koji je organizirao Centar liturgijske akcije, osnovan prije 70 godina, prenosi Radio Vatikan.

Papa je podsjetio na te godine, polazeći od izvornoga događaja liturgijske reforme, od Drugoga vatikanskog sabora, spominjući i neke prijašnje događaje. Osim toga, istaknuo je da je liturgija živa, te da je ona život, odnosno treba biti pučka a ne klerikalna, treba biti uključujuća i podupirati zajedništvo sa svima, ali bez homologiranja. Liturgija nije obred nego iskustvo koje mijenja život, istaknuo je Papa.

Prema Papinu mišljenju treba još mnogo toga učiniti u smjeru koji nam je pokazao Sabor, nadvladavajući pritom neutemeljena i površna tumačenja, djelomično prihvaćanje i praksu koja izobličuje samu liturgijsku reformu. Nije riječ o tomu da se reforma razmotri mijenjajući odluke, nego o tomu da se bolje upoznaju razlozi koji se podrazumijevaju, također i uz pomoć povijesnih dokumenata, te da se poštuje stega kojom je određena. Nakon toga učiteljstva, nakon tog dugog hoda možemo sa sigurnošću i učiteljskim autoritetom potvrditi da je liturgijska reforma nepovratna, istaknuo je papa Franjo.

Živa liturgija za živu Crkvu – srž je razmišljanja Nacionalnoga liturgijskog tjedna. Osvrćući se na to, Papa je napomenuo da je liturgija 'živa' zbog stvarne prisutnosti Kristova otajstva. Ono što definira liturgiju jest ostvarivanje Kristova svećeništva, prinos njegovog života. Među vidljivim je znakovima oltar, znak Krista žive stijene, središta prema kojemu je u našim crkvama usmjerena pozornost, a koji se pomazuje krizmanim uljem i prema kojemu se usmjerava svećenikov pogled, i pogled vjernika.

Liturgija je 'život' za čitavi narod Crkve, i ona je 'pučka', a ne 'klerikalna', jer je tu također djelovanje naroda. Ona je djelovanje Boga prema njegovu narodu, ali i djelovanje naroda koji hvali Boga i sluša ga. Crkva stoga okuplja sve, ne odbacujući nikoga, malene i odrasle, pravедnike i grešnike. Liturgija je, naime, uključujuća, a ne isključujuća; ona podupire zajedništvo sa svima, ali bez homologiranja, i poziva svakoga da gradi Kristovo tijelo.

Liturgija je 'život' – istaknuo je Papa – u smislu da nije neka ideja koju valja shvatiti ili obred koji treba obaviti, nego iskustvo koje treba živjeti, odnosno koje preobražava način življenja i razmišljanja. Velika je razlika ako kažemo da Bog postoji i ako osjećamo da nas Bog voli takve kakvi jesmo, sada i ovdje. U liturgijskoj molitvi iskušavamo zajedništvo čije značenje nije u nekoj apstraktnoj misli, nego u djelovanju u kojemu smo čimbenici Bog i mi, Krist i Crkva. Tako obredi i molitve postaju škola kršćanskoga života – napomenuo je papa Franjo.

Crkva je, dakle, doista živa ako je, oblikujući s Kristom samo jedno živo biće, donositeljica života, ako je majčinska, misionarska, ako izlazi u susret bližnjemu, ako potiče na služenje ne težeći svjetovnim moćima koji ju čine neplodnom – napomenuo je Sveti Otac. Govoreći o bogatstvu Crkve Papa je kazao da, budući da je katolička, ide dalje od Rimskoga obreda koji, iako je rašireniji, nije jedini. Sklad među obrednim tradicijama Istoka i Zapada, prema Papinim riječima, daje, naime, glas jedinog Crkvi u molitvi Kristu.

Papa Franjo je, među ostalim, podsjetio da je dugo iskustvo

liturgijskih tjedana pomoglo da liturgijska obnova uđe u život župa, sjemeništa i redovničkih zajednica. Stoga je potaknuo članove Centra liturgijske akcije da se i dalje zauzimaju, odnosno da pomognu svećenicima, kao i pjevačima, umjetnicima i glazbenicima surađivati kako bi liturgija bila izvor i vrhunac životnosti Crkve. Spomenuti se centar, napomenuo je Papa, uvijek isticao po skrbi za liturgijski pastoral, vjeran uputama Apostolske Stolice i biskupa.

Prije tih konkretnih uputa, papa Franjo se zadržao na vrelu liturgijske reforme, na Saboru. Dva se događaja nisu iznenada dogodila, nego su bila dugo pripremana, kako svjedoči liturgijski pokret i odgovori dani na probleme koje su uočili Pio X. i Pio XII. Papa Pio X. je, naime, odredio da se preuredi sakralna glazba te ustanovio povjerenstvo za reformu liturgije. Taj je nacrt preuzeo Pio XII., s enciklikom 'Mediator Dei', i ustanovio povjerenstvo za proučavanje, te donio više odluka, među kojima i onu o uporabi živoga jezika u Obredniku i tijekom Vazmenoga bdjenja.

Nakon toga je održan Drugi vatikanski sabor koji je konstitucijom 'Sacrosanctum Concilium' odgovorio na nadu u obnovu, na želju za živom liturgijom, kako vjernici ne bi bili nazočni kao „nijema publika", nego kako bi aktivno sudjelovali u liturgijskom činu. Smjer zacrtan na Saboru pronašao je oblik, prema načelu poštovanja zdrave tradicije i opravdanoga napretka, u liturgijskim knjigama koje je objavio blaženi Pavao VI., i koje se već 50 godina općenito koriste u Rimskom obredniku, podsjetio je papa Franjo. Ali, praktična je primjena još uvijek u tijeku jer nije dostatno obnoviti liturgijske knjige kako bi se obnovio mentalitet. Stoga je potaknut proces koji zahtijeva vrijeme i praktičnu poslušnost.

Papa se susreo sa čelnicima Svjetskog saveza Crkava

Vatikan, 24.8.2017. (IKA) - Čelnici Svjetskog saveza Crkava izrazili su svoju zahvalnost na konstruktivnom i plodonosnom susretu s papom Franjom u Vatikanu. Sa Svetim Ocem susreli su se 24. kolovoza glavni tajnik te organizacije Olav Fykse Tveit, te moderatorica Središnjeg povjerenstva Agnes Abuom, i to za vrijeme drugoga dana njihova posjeta Rimu, izvijestio je Radio Vatikan.

Dvoje čelnike Svjetskog saveza Crkava sastali su se s Papom kao i s pročelnikom Papinskog vijeća za promicanje jedinstva kršćana kardinalom Kurtom Kochom, usredotočujući se na produbljivanje odnosa unutar ekumenskog pokreta. Razgovarali su također o izazovima klimatskih promjena i ekonomskoj pravdi, kao i o važnosti uloge vjerskih vođa u pronalaznju rješenja za sukobe u različitim dijelovima svijeta.

Fykse Tveit je nakon susreta s Papom komentirao kako živimo u vremenu u kojem su svrha i ciljevi ekumenskog pokreta iznimno relevantni. Među članicama Svjetskog saveza Crkava, a i šire, u Katoličkoj Crkvi, postoji spremnost da se teži jedinstvenom svjedočanstvu i zajedničkom služenju najpotrebitijima kako bi bili djelotvorniji glas u današnjem podijeljenom i krhkom svijetu, kazao je norveški luteranski teolog. Susret s papom Franjo uključivao je molitvu za jedinstvo, mir i pomirenje. Obje su strane izrazile želju da istraže mogućnost ponovnog susreta u 2018. godini.

Izaslanstvo te ekumenske organizacije također se sastalo s Flaminijom Giovanelli, podtajnicom u nekadašnjem Papinskom vijeću za pravdu i mir, a raspravljali su o klimatskoj pravdi i predstojećoj 23. konferenciji Ujedinjenih naroda o klimatskim promjenama koja će se u studenome održati u Bonnu. Razgovarali su i o pitanju nuklearnog

oružja te mirotvornim inicijativama.

U srijedu 23. kolovoza čelnici Svjetskog saveza Crkava posjetili su središnjicu Zajednice sv. Egidija, susrevši se pritom s dvoje kršćanskih i dvoje muslimanskih izbjeglica koji su se odlučili na opasno putovanje preko Sredozemnog mora kako bi pronašli posao u Italiji. Olav Fykse Tveit je rekao da mnogi u Europi te ljude vide kao četiri problema ili rizika, a ne četiri ljudska bića koji sada radeći potrebni posao pridonose Europi.

Kardinal Parolin u Rusiji

Vatikan, 25.8.2017. (IKA) - Papin državni tajnik kardinal Pietro Parolin sastao se 23. kolovoza s predsjednikom Ruske Federacije Vladimirom Putinom u predsjedničkoj rezidenciji u Sočiju. Tiskovni ured Svete Stolice priopćio je kako je njihov susret trajao oko sat vremena i održao se u pozitivnoj, prijateljskoj atmosferi punoj međusobnog poštovanja. Kardinal Parolin i predsjednik Putin otvoreno su razgovarali o raznim temama, uključujući međunarodne i bilateralne odnose. Na kraju razgovora Papin državni tajnik ruskom Predsjedniku darovao je brončani kipić maslinove grančice, simbol mira, dok je predsjednik Putin kardinalu poklonio kolekciju kovаница posvećenih Zimskim olimpijskim igrama 2014. u Sočiju, prenosi Radio Vatikan.

U utorak se pak kardinal Parolin susreo s ruskim ministrom vanjskih poslova Sergejem Lavrovom te s moskovskim patrijarhom Kirilom. Nakon susreta Papina državnog tajnika i ministra Lavrova održana je tiskovna konferencija na kojoj su njih dvojica u ime Svete Stolice i Ruske Federacije potpisali sporazum o ukidanju viza za vlasnike diplomatskih putovnica. Kardinal Parolin i ruski ministar vanjskih poslova nazvali su to znakom kako te dvije zemlje žele nastaviti raditi zajedno na bilateralnim odnosima i važnim međunarodnim pitanjima. Papin državni tajnik rekao je da je za vrijeme njihova susreta svome sugovorniku postavio pitanja koja su se ticala života i djelovanja Katoličke Crkve u Rusiji. Napomenuo je da i dalje postoje određene poteškoće između Vatikana i Rusije, uključujući dozvolu boravka i rada za nerusko osoblje kao i pitanje povratka nekoliko crkvi koje su nužne za pastoralnu skrb katolika u toj zemlji. Ruski ministar vanjskih poslova sa svoje strane istaknuo je nužnost rješenja za kršćane koji žive na Bliskom istoku. Moramo pronaći rješenja koja bi omogućila odgovarajuću ravnotežu među različitim etničkim i vjerskim skupinama u Jemenu, Libiji i Iraku, u kojima je u tijeku izgradnja države, kazao je ministar Lavrov.

Kardinal Parolin napomenuo je kako je uočio razliku između Rusije i Svete Stolice kad je riječ o pristupu tim pitanjima, no pritom je dodao da su obje strane jako zabrinute za stanje u kojem se nalaze kršćani u nekim zemljama Bliskog istoka i Afričkoga kontinenta. U tom pogledu, Sveta Stolica brine se kako bi se vjerska sloboda očuvala u svim državama i političkim situacijama, potvrdio je Papin državni tajnik. Odgovarajući na pitanje o situaciji u Venezueli, kardinal Parolin kazao je da vjeruje kako Rusija može pomoći nadvladati to iznimno teško stanje. Potvrdio je mogućnost da Rusija kao prijateljska zemlja zajedno s čitavom međunarodnom zajednicom promiče i stvori dijalog između venezuelske Vlade i oporbe. Papin državni tajnik istaknuo je kako je za Svetu Stolicu to jedini mirni put izlaska iz krize.

Kardinal se u utorak također susreo i s poglavarom Ruske pravoslavne Crkve moskovskim patrijarhom Kirilom, te mu je pritom prenio Papin bratski pozdrav, na čemu mu je patrijarh zahvalio. Za vrijeme susreta kardinal Parolin i patrijarh Kiril su se nadovezali na prošlogodišnji susret između pape Franje i moskovskog patrijarha na Kubi u

veljači 2016. godine. Poglavar Ruske pravoslavne Crkve napomenuo je da je njegov prvi susret s Papom označio novu etapu u odnosima dviju Crkvi. Na tom se temelju mogu organizirati i ostvarivati odgovarajući projekti. Katolički prelat istaknuo je da između njihovih dviju Crkvi postoji ekumenizam svetih, referirajući se pritom na izložbu relikvija sv. Nikole biskupa, koja se održala u Moskvi i Sankt Peterburgu. Riječ je o svecu kojeg časte vjernici obju Crkvi Sveci nas ujedinjuju, pomažu nam nadvladati poteškoće u odnosima iz prošlosti te sve brže napredovati na putu prema bratskom zagrljaju i euharistijskom zajedništvu, rekao je kardinal. Spomenutu izložbu posjetilo je više od 2,3 milijuna ljudi, a riječ je o projektu koji je plod prošlogodišnjeg susreta pape Franje i patrijarha Kirila.

Druga je tema njihova razgovora bila sukob u Ukrajini. Kada su ljudi u međusobnom sukobu, Crkva ne može preuzeti nikakvu drugu ulogu doli onu mirotvorstva, istaknuo je poglavar Ruske pravoslavne Crkve. Sukobi ne traju vječno, nego će se prije ili kasnije okončati. Ako su sve društvene snage uvučene u sukob, tko će onda skupljati kamenčiće, upitao je patrijarh, te dodao da postoji zajedničko razumijevanje uloge koju pravoslavna i Katolička Crkva moraju imati u pomirenju stanovništva u Ukrajini.

Razgovarali su i u stanju na Bliskom istoku. Suradnja naših Crkvi u pitanju humanitarne pomoći za trepeće stanovništvo Bliskog istoka može postati važan čimbenik jedinstva, kazao je patrijarh Kiril, dodajući kako suradnja na humanitarnom području može postati temelj zajedničkih projekata.

S metropolitom Hilarionom, pročelnikom odjela za vanjske poslove Ruske pravoslavne Crkve, kardinal se susreo 22. kolovoza te opisao dvosatni susret kao „vrlo konstruktivan“.

Počele pripreme za Svjetski susret obitelji 2018.

Dublin, 26.8.2017. (IKA) - Počelo je odbrojavanje za IX. svjetski susret obitelji koji će se od 21. do 26. kolovoza sljedeće godine održati u glavnom gradu Republike Irske, Dublinu. Ranije ovoga tjedna nadbiskup Dublina Diarmuid Martin zajedno s glavnim tajnikom događaja o. Timothyjem Bartlettom pokrenuo je jednogodišnji program pripreme. Sv. Ivan Pavao II. ustanovio je Svjetski dan obitelji 1994. godine, a predstojeći će se događaj održati na temu „Evangelje obitelji: Radost za svijet“. O. Bartlett je za Radio Vatikan napomenuo da pripreme napreduju veoma dobro, dodajući da će na poziv pape Franje pripreme kako u Irskoj tako i u drugim zemljama svijeta biti usredotočene da pomognu obiteljima dublje istražiti i promisliti sadržaj postsinodalne apostolske pobudnice *Amoris Laetitia*. Govoreći o izazovima s kojima se današnje obitelji suočavaju, glavni tajnik kazao je da pitanje obitelji duboko dotiče živote svih ljudi. Istaknuo je da u Irskoj raste svijest o tom događaju i reakcije na susret su bile iznimno pozitivne jer svi znaju kako je obitelj od temeljne važnosti za njihove živote. Bartlett je dodao da probleme s kojima se suočavaju irske obitelji dijele i mnoge diljem svijeta, poput socijalnih potreba, siromaštva i drugih.

Prilog dokumenti

Škola i vjeronauk pred izazovom obrazovne reforme

Poruka predsjednika Vijeća HBK za katehizaciju i novu evangelizaciju nadbiskupa Đure Hranića na početku školske i katehetske godine 2017./2018.

Čovjek je put Crkve. Prošlogodišnje obilježavanje dvadeset i pet godina katoličkoga vjeronauka u školi u Republici Hrvatskoj pružilo nam je mogućnost zahvalno se sjetiti prijedena puta Crkve te nas još jednom učinilo pozornima na nikada dovršenu zadaću evangelizacije i naviještanja Riječi Božje kao njezina temeljnoga poslanja. Bile su to godine rađanja i razvoja Republike Hrvatske, kao i godine učenja života u novim okolnostima. I naša je Crkva, premda izrasla na iskustvu povijesti čitavoga kršćanstva, bila pozvana odgovarati tim izazovima novim izričajima i oblicima rada, a nadasve novim misionarskim žarom. Vjeronauk u školi zasigurno je jedno od njezinih najdragocjenijih iskustava posljednjih dva i po desetljeća.

Svjedočanstvo prošloga vremena iznova nas je podsjetilo da Crkva ne raste prozelitizmom, nego atraktivnošću (Benedikt XVI., Homilija na misi na početku Pete konferencije biskupa Latinske Amerike 13. svibnja 2007.), pri čemu je atraktivnost samo sinonim za živo svjedočanstvo vjere svakoga koji je uključen u najljepšu zadaću kršćanstva, koja se zove naviještanje evanđelja. Usto smo se još jednom uvjerali da se evanđelje može, ako je potrebno, i riječima propovijedati (papa Franjo, Nagovor na Međunarodnom susretu kateheta u Rimu 27. rujna 2013.). To znači da vjera nije najprije konstrukcija naših misli, nego su za njezino naviještanje odlučujući čin, odnosno djelo, konačno - život. A gdje god se živi u Kristu, živi se u dinamici ljubavi, koju je Crkva priopćavala suvremenom čovjeku – i to ne samo vjeronaukom u školi. I vjeronaukom u školi, u zajedništvu s drugim školskim predmetima, Crkva je nastojala i želi biti u službi čovjeku, kojemu otvara vrata evanđelja, koje je Krist, u kojemu se nalazi punina života. Na taj način ona ostvaruje svoju zadaću, koju je sv. Ivan Pavao II. definirao riječima: „Čovjek je put Crkve” (Otkupitelj čovjeka, 14).

Tko je za vjeronauk u školi, za čovjeka je. Čovjek živi od onoga što nije sam stvorio. Ono što je on danas, čime se služi i čemu kroči, svoje korijene ima u povijesti, koja je na ovim europskim prostorima duboko kršćanska. No, kršćanska povijest našega naroda i Europe doista ne mora značiti da bi svaki čovjek trebao biti nasljednik kršćanske vjeroispovijesti. Ipak, tvrdnja da će odnos religije i obrazovanja, vjeronauka u školi i „modernoga sustava školstva” navodno biti bolji ako se vjeronauk ponovno progna iz školskih klupa, često je površan i rasprave nedostojan diskurs.

Tako su npr. zagovaratelji primjenjujućega znanja, onoga funkcionalnog (koje bi učenike trebalo osposobiti za nešto i koje trenutno dominira školskim sustavom), svjesni da ne mogu znati što će učenik trebati učiti u budućnosti – jer tehnički se svijet i potrebe tržišta rada razvijaju doista vrlo brzo. Oni opet kojima je stalo do čovjeka i njegova dobra, stavljajući njegovo dobro i sreću iznad kolektivnih i običajnih normi, te iznad svakog etičkog, vrijednosnog i identitetskog pitanja, zapravo ga čine zarobljenikom vlastitoga 'ja'. Onako kako je pamćenje jednoga čovjeka nedovoljno da bi se ono nazvalo poviješću, tako je i nada jednoga čovjeka u vlastito dobro premalo da bi se ona

nazivala budućnošću čovječanstva. Obrazovni sustav koji bi želio odgajati čovjeka samo kao pojedinca, kojemu bi njegova vlastita sreća bila jedini cilj, zaboravlja da je odgoj srca, savjesti i cjelovite osobe više od odgoja za sreću u ovozemaljskom životu. Obrazovni je sustav uvijek proces, koji mora poučavati te izgrađivati međuljudske odnose. Kršćanski gledano, to je proces koji poučava životu svih ljudi - stvorenih na sliku Božju. Konačno, vrijeme u kojemu živimo pokazuje da je netolerantnost među ljudima različitih kultura i vjeroispovijesti često plod nepoznavanja drugoga u njegovu kulturološkom i vjerskom opredjeljenju. Učestali nesporazumi, predrasude i stalni strahovi pred ljudima različitih kultura i vjera bitno počinjavaju na nedostatnom poznavanju, a onda i prihvaćanju drugih i drukčijih. Katolička Crkva, i vjeronaukom u školi, posebno njegovom ekumenskom i međureligijskom dimenzijom, želi priopćavati spoznaje ne samo o svojoj konfesiji, nego o kršćanstvu i religiji općenito. Njezin je dijalog s nekršćanskim vjeroispovijestima također neizostavni dio vjeronaučne nastave. Vjeronaučno upoznavanje s religijskim i konfesionalnim, etičkim i duhovnim sadržajima i stavovima u kršćanstvu i u drugim religijama, želi pridonijeti izgradnji mira i suživota u različitosti te oslobađati čovjeka od straha u susretu s drugim i drukčijim.

Svjesni smo, dakle, da bez učenja, pa i stjecanja primjenjujućega znanja i vještina, nije moguće suvremeno obrazovanje. No, želimo naglasiti da bez obrazovanja koje u sebi ne sadrži i onu odgojnu dimenziju, koja je mnogima na rubu njihova promišljanja (tj. obrazovanje bez pitanja smisla ljudskoga života, identiteta, vrijednosti i etičkih posljedica), postaje samo tehnika za vježbanje određenih operacija. Stoga, ako i želimo funkcionalno obrazovanje, ono ne bi smjelo biti samo „funkcionalno”. Razmišljajući o reformi obrazovnoga sustava u Republici Hrvatskoj, mnogi promatraju vjeronauk u školi, kao predmet, očima sumnje i nesnošljivosti. Čini se da se pritom i Crkvu povezuje s institucijom kojoj nije stalo do dobra i sreće suvremenoga i konkretnoga čovjeka. Tako glasna manjina često poseže za progonom vjeronauka iz škole, ne razmišljajući pritom da je on samo dio ustavnih prava na vjersku slobodu i na javno očitovanje religijskih stavova i uvjerenja. Može se steći dojam da je nekima još uvijek misao vodilja poznata metodička ateistička radna hipoteza etsi deus non daretur. Doista, moguće je da u suvremenoj kulturi čovjek bude obrazovan, a da pritom ne bude religiozan. No, nemoguće je da se čovjek smatra obrazovanim, a da se pritom ne sučeljava s pitanjima vjere, koja je mnogima izvor života i cilj njihovih nastojanja. Vjeronauk u školi, koji u posljednjih dvadeset i pet godina služi dobru hrvatskog čovjeka i društva, i nadalje je pozvan činiti to isto te pritom ne zaboravljati svoju prvotnu zadaću: naviještati Onoga koji je došao 'radi nas ljudi i radi našega spasenja'. Tko je, dakle, za vjeronauk u školi, taj je za čovjeka. A tko je za dobro suvremenoga čovjeka, bit će i za vjeronauk u školi.

Evanđelje opisivati vlastitim životom. Sve više postajemo svjesni činjenice da škola više nije jedino mjesto učenja. Štoviše, škola ponekad postaje periferno mjesto odgoja i učenja. Mnogo su toga preuzeli mediji te svijet suvremene računalne tehnologije, koji učenicima omogućavaju da u jednom trenutku saznaju sve što poželes o nekoj temi. Tako svi mogu znati sve u istom trenutku, i svatko na svoj način.

Unatoč tome, još i više usprkos tome, nikada učenik nije toliko trebao dobrog učitelja, odnosno vjeroučitelja, kao danas. A nikada nije trebalo toliko hrabrosti kao danas da bi se postalo učiteljem. Još više vjeroučiteljem! Naime, biti vjeroučitelj isto je što i ostvarivati životni program i svakodnevno životom tumačiti životni stav. No, ni škola, ni vjeronauk u školi, ni vjero/učitelji ne trebaju se bojati tih „periferija“. Naime, „Bog se ne boji“, rekao je papa Franjo katehetama i vjeroučiteljima. „Bog nema straha od periferija... On je kreativan i zbog toga nije nepomičan. On nas prima, dolazi nam ususret, razumije nas... Da bismo bili vjerni Kristu, kreativni, moramo biti sposobni prihvatiti promjene. Zašto? Da se prilagodimo okolnostima u kojima moramo naviještati Evanđelje. Kreativnost je stup onoga što znači biti kateheta“ (papa Franjo, Propovijed na Međunarodnom susretu kateheta u Rimu 29. rujna 2013.). Stoga, ako se i vjeroučitelj odluči koristiti suvremenim načinom izražavanja te vjeronauk katkad promatrati i kao #vjeronauk u školi (hashtag), on nikada ne smije zaboraviti da je vjeronauk i više od trenutnog izričaja. Vjeroučitelj je pozvan vlastitim životom opisivati i tumačiti evanđelje. Svjestan da je „toliko putova prema Bogu koliko je ljudi“ (Joseph Ratzinger, Sol zemlje, str. 8.), on zato ostaje trajno budan i kreativan u naviještanju evanđelja.

Dragi učenici, roditelji, učitelji i vjeroučitelji, navjestitelji evanđelja i ljudi dobre volje, koji želimo doista suvremeno obrazovanje, upustimo se u obrazovne promjene, ali ne zaboravimo, s jedne strane, istinske izvore obrazovanja, a s druge strane, budućnost za koju danas preuzimamo odgovornost.

Đakovo, 22. kolovoza 2017.

predsjednik Vijeća HBK za katehizaciju i novu evangelizaciju mons. Đuro Hrančić

Primiti, zaštititi, promicati i integrirati migrante i izbjeglice

Poruka pape Franje za Svjetski dan selilaca i izbjeglica (14. siječnja 2018.)

Draga braćo i sestre!

„Stranac koji s vama boravi neka vam bude kao sunarodnjak; ljubi ga kao sebe samoga. Ta i vi ste bili stranci u egipatskoj zemlji. Ja sam Jahve, Bog vaš!“ (Lev 19, 34).

U prvim godinama svoga pontifikata opetovano sam izražavao posebnu zabrinutost zbog žalosne situacije mnogih migranata i izbjeglica koji bježe od rata, progona, prirodnih katastrofa i siromaštva. Ta je situacija nesumnjivo „znak vremena“, koji sam se trudio tumačiti, uz pomoć Duha Svetoga, još od svoga posjeta Lampedusi 8. srpnja 2013. godine. Osnivanjem novog Dikasterija za promicanje cjelovitog ljudskog razvoja htio sam da posebni odsjek – stavljen ad tempus pod moje izravno vodstvo – izrazi brigu Crkve za migrante, raseljene osobe, izbjeglice i žrtve trgovine ljudima.

Svaki stranac koji pokuca na naša vrata prilika je za susret s Isusom Kristom, koji se poistovjećuje s primljenim i odbačenim strancem svakog doba (usp. Mt 25, 35-43). Gospodin povjerava majčinskoj ljubavi Crkve svaku osobu koja je prisiljena napustiti svoju domovinu u potrazi za boljom budućnošću [1]. Ta se solidarnost mora konkretno izražavati u svakoj etapi migracijskog iskustva – od polaska na putovanje do dolaska na odredište i povratka. To je velika odgovornost koju Crkva želi podijeliti sa svim vjernicima i muškarcima i ženama dobre volje, koji su pozvani

odgovoriti na mnoge izazove ovodobnih migracija s velikodušnošću, spremnošću, mudrošću i dalekovidnošću, svaki prema vlastitim mogućnostima.

U tome smislu želim potvrditi da „naš se zajednički odgovor može uobličiti sa četiri glagola: prihvatiti, zaštititi, promicati i integrirati“ [2].

Promatrajući trenutnu situaciju, prihvatiti znači, prije svega, pružiti veće mogućnosti migrantima i izbjeglicama za siguran i legalan ulazak u zemlje odredišta. U tome smislu je poželjno uložiti konkretne napore kako bi se povećalo i pojednostavilo postupke za odobravanje humanitarnih viza i ponovno spajanje obitelji. Istodobno, nadam se da će veći broj zemalja usvojiti pojedinačne i zajedničke programe pokroviteljstva, te otvoriti humanitarne koridore za posebno ranjive izbjeglice. Nadalje, trebalo bi se pobrinuti da se onima koji bježe od sukoba u susjednim zemljama dodjeljuju posebne privremene vize. Kolektivna i proizvoljna protjerivanja migranata i izbjeglica nisu prikladna rješenja, osobito kad ih se vraća u zemlje koje ne mogu jamčiti poštovanje ljudskog dostojanstva i temeljnih prava [3]. Još jednom želim istaknuti važnost pružanja migrantima i izbjeglicama prikladnog i doličnog početnog smještaja. „Širi programi prihvaćanja, već pokrenuti na različitim mjestima, čini se da olakšavaju osobni susret, omogućuju bolju kvalitetu usluga te pružaju veće jamstvo za uspjeh“ [4]. Načelo središnjeg položaja ljudske osobe, koje je snažno zastupao moj dragi predšasnik Benedikt XVI. [5], obvezuje nas da uvijek osobnu sigurnost stavljamo ispred nacionalne. Potrebno je, stoga, osigurati odgovarajuću izobrazbu djelatnika zaduženih za kontrolu granica. Situacija migranata, tražitelja azila i izbjeglica zahtijeva da im se zajamči osobna sigurnost i pristup osnovnim uslugama. Poradi temeljnog dostojanstva svake ljudske osobe, moramo nastojati pronaći alternativna rješenja stavljanju u pritvor onih koji ulaze u zemlju bez dopuštenja [6].

Drugi glagol – zaštititi – može se shvatiti kao niz koraka koje treba poduzeti u cilju obrane prava i dostojanstva migranata i izbjeglica, neovisno o njihovom pravnom statusu [7]. Ta zaštita započinje u zemlji porijekla a sastoji se u davanju pouzdanih i provjerenih informacija prije odlaska i pružanju zaštite od nezakonitih regrutacija [8]. Tu se zaštitu mora nastaviti, u najvećoj mogućoj mjeri, u zemlji migracije, jamčeći tim osobama odgovarajuću konzularnu pomoć, pravo da u svakom trenutku imaju kod sebe svoje osobne dokumente, pravedan pristup pravdi, mogućnost otvaranja osobnog bankovnog računa i minimalna sredstva dovoljna za život. Kad su pravilno priznate i vrednovane, sposobnosti i znanja migranata, tražitelja azila i izbjeglica pravo su bogatstvo za zajednice koje ih primaju [9]. Zato se nadam da će, u zemljama koje ih prime, migrantima, iz poštovanja prema njihovu dostojanstvu, biti pruženi sloboda kretanja, mogućnosti za zaposlenje i pristup sredstvima komunikacije. Što se tiče onih koji se odluče vratiti u domovinu, želim naglasiti potrebu za razvijanjem socijalnih i profesionalnih programa reintegracije. Međunarodna konvencija o pravima djeteta pruža univerzalnu pravnu osnovu za zaštitu maloljetnih migranata. Njih se mora poštediti svakog oblika pritvaranja zbog njihova statusa migranta i ujedno im se mora zajamčiti redovni pristup osnovnom i srednjoškolskom obrazovanju. Jednako tako, mora im se jamčiti pravo boravka do punoljetnosti i uživanje mogućnosti nastavka studija. Za maloljetnike bez pratnje i maloljetnike odvojene od njihovih obitelji važno je predvidjeti programe za privremeno čuvanje ili udomljavanje [10]. Opće pravo na državljanstvo treba biti priznato i propisno potvrđeno za svu djecu u času rođenja. Bezdržavljanstvo u kojem se migranti i

izbjeglice ponekad mogu naći moguće je lako izbjeci donošenjem „nacionalnog zakonodavstva koje je u skladu s temeljnim načelima međunarodnog prava" [11]. Status migranta ne bi smio ograničavati pristup zdravstvenoj zaštiti i mirovinskom sustavu na tlu pojedine države, niti utjecati na prijenos ostvarenih prava u slučaju repatrijacije.

Promicati u suštini znači poduzeti odlučni napor kako bi se osiguralo da se svim migrantima i izbjeglicama – kao i zajednicama koje ih primaju – omogući da se ostvare kao osobe u svim dimenzijama koje čine čovječstvo koje je Stvoritelj htio [12]. Među njima moramo prepoznati istinsku vrijednost religijske dimenzije, te je u tome smislu potrebno osigurati svim strancima u svakoj zemlji slobodu vjeroispovijesti i mogućnost prakticiranja vlastite vjere. Mnogi migranti i izbjeglice imaju sposobnosti koje se moraju prikladno priznati i vrednovati. Budući da je „rad po svojoj naravi namijenjen ujedinjavanju naroda" [13], potičem da se poduzme odlučni napor usmjeren promicanju uključivanja migranata i izbjeglica u društvo i svijet rada, jamčeći svima – uključujući tražitelje azila – mogućnost zapošljavanja, učenje jezika i aktivno građanstvo, zajedno s odgovarajućom informiranosti na njihovom materinskom jeziku. U slučaju maloljetnih migranata, njihovo uključivanje u svijet rada mora biti regulirano tako da se spriječe zloupotrebe i prijetnje njihovu normalnom rastu i razvoju. Godine 2006. Benedikt XVI. je naglasio kako je u kontekstu migracije obitelj „mjesto i resurs kulture života i faktor integracije vrijednosti" [14]. Cjelovitost obitelji treba uvijek unapređivati, podupirući ponovno spajanje obitelji – u koje će biti obuhvaćeni djedovi i bake, unuke i braće i sestre –, neovisno o financijskim izdacima koje je potrebno za to izdvojiti. Migrantima, tražiteljima azila i izbjeglicama s invaliditetom mora se pružiti veća pomoć i podrška. Prepoznavajući hvalevrijedne napore koje su do sada poduzele mnoge zemlje u smislu međunarodne suradnje i humanitarne pomoći, nadam se da će se u dijeljenju te pomoći uzeti u obzir potrebe (kao što su medicinska i socijalna pomoć, kao i obrazovanje) zemalja u razvoju u koje se slijevaju rijeke migranata i izbjeglica. Nadam se jednako tako da će lokalne zajednice koje su ranjive i suočene s materijalnim teškoćama biti uključene među korisnike pomoći [15].

Posljednji glagol – integrirati – tiče se mogućnosti za interkulturalno obogaćivanje koje migranti i izbjeglice pružaju svojom prisutnošću. Integracija nije „neka vrsta asimilacije, koja bi vodila zatiranju i zaboravu vlastitoga kulturnoga identiteta. Dodir s drugim, naprotiv, vodi otkrivanju njegove „tajne", otvaranju drugome kako bi se prihvatilo njegove pozitivne vrijednosti i tako pridonijelo većem međusobnom poznavanju. To je dugotrajan proces koji ima za cilj oblikovanje društava i kultura, čineći ih sve više odrazom mnogostrukih Božjih darova ljudima" [16]. Ovaj se proces može ubrzati odobravanjem državljanstva koje neće biti uvjetovano financijskim zahtjevima ili poznavanjem jezika kao i nuđenjem mogućnosti izvanredne regulacije statusa za migrante koje će im omogućiti duži boravak u zemlji u koju su došli. Ponavljam potrebu da na svaki mogući način promičemo kulturu susreta – povećanjem mogućnosti za interkulturalnu razmjenu, informiranjem i širenjem najboljih praksi integracije te razvijanjem programa za pripremu lokalnih zajednica za integracijske procese. Želim naglasiti poseban slučaj osoba prisiljenih napustiti zemlju imigracije zbog humanitarnih kriza. Te osobe traže da im se osigura odgovarajuća pomoć za repatrijaciju i učinkovite programe reintegracije u svijet rada u njihovim matičnim zemljama.

U skladu sa svojom pastoralnom tradicijom, Crkva je spremna izravno preuzeti obvezu ostvarivanja svih gore navedenih inicijativa. Ipak, kako bi se postigli željeni plodovi, nužan je doprinos političke zajednice i civilnog društva, sukladno njihovim odgovornostima.

Na samitu Ujedinjenih naroda održanom u New Yorku 29. rujna 2016., svjetski vođe jasno su izrazili svoju spremnost da poduzmu odlučne korake u pružanju potpore migrantima i izbjeglicama kako bi spasili njihove živote i zaštitili njihova prava, dijeleći tu odgovornost na globalnoj razini. U tu svrhu, države su se obvezale sastaviti i odobriti, do kraja 2018. godine, dva globalna sporazuma (Global Compacts), jedan posvećen izbjeglicama, a drugi migrantima.

Draga braćo i sestre, u svjetlu ovih pokrenutih procesa, naredni mjeseci nude jedinstvenu priliku za predstavljanje i podupiranje konkretnih djelovanja koja sam razložio s četiri glagola. Pozivam vas, stoga, da iskoristite svaku prigodu da podijelite ovu poruku sa svim političkim i društvenim akterima koji su uključeni – ili koji su zainteresirani za sudjelovanje – u procesu koji će dovesti do odobrenja dvaju globalnih sporazuma.

Danas, 15. kolovoza, slavimo svetkovinu Uznesenja Marijina. Sveta Majka Božja osobno je doživjela teškoće prognavstva (usp. Mt 2, 13-15), prateći s ljubavlju Sina na njegovu putu sve do Kalvarije i sada vječno dijeli njegovu slavu. Njezinu majčinskom zagovoru povjeravamo nade svih migranata i izbjeglica na svijetu i težnje zajednica koje ih prihvaćaju, kako bismo, odgovarajući na najveću Božju zapovijed, svi naučili voljeti drugoga, stranca, kao sebe same.

Iz Vatikana, 15. kolovoza 2017.

Svetkovina Uznesenja Blažene Djevice Marije

[1] Usp. Pio XII., Apost. pob. Exsul Familia, Titulus Primus, I.

[2] Govor sudionicima međunarodnog foruma „Migracije i mir", 21. veljače 2017.

[3] Usp. Obraćanje stalnog promatrača Svete Stolice na 103. sjednici Vijeća IOM-a, 26. studenoga 2013.

[4] Govor sudionicima međunarodnog foruma „Migracije i mir", 21. veljače 2017.

[5] Usp. Benedikt XVI., Enc. Caritas in veritate, 47.

[6] Usp. Obraćanje stalnog promatrača Svete Stolice na XX. sjednici Vijeća za ljudska prava, 22. lipnja 2012.

[7] Usp. Benedikt XVI., Enc. Caritas in veritate, 62.

[8] Usp. Papinsko vijeće za pastoral selilaca i izbjeglica, Nap. Erga migrantes caritas Christi, 6.

[9] Usp. Benedikt XVI., Govor sudionicima VI. Svjetskog kongresa za pastoral selilaca i izbjeglica, 9. studenog 2009.

[10] Usp. Isti, Poruka za Svjetski dan selilaca i izbjeglica (2010.); Stalni promatrač Svete Stolice, Obraćanje na XXVI. redovnoj sjednici Vijeća za ljudska prava o ljudskim pravima migranata, 13. lipnja 2014.

[11] Papinsko vijeće za pastoral selilaca i izbjeglica i Papinsko vijeće Cor Unum, Prihvaćati Krista u izbjeglicama i prisilno raseljenim osobama (Accogliere Cristo nei rifugiati e nelle persone forzatamente sradicate), 2013., 70.

[12] Usp. Pavao VI., Enc. Populorum progressio, 14.

[13] Ivan Pavao II., Enc. Centesimus annus, 27.

[14] Benedikt XVI., Poruka za Svjetski dan selilaca i izbjeglica 2007.

[15] Usp. Papinsko vijeće za pastoral selilaca i izbjeglica i Papinsko vijeće Cor Unum, Prihvaćati Krista u izbjeglicama i prisilno raseljenim osobama, 2013., 30-31.

[16] Ivan Pavao II., Poruka za Svjetski dan selilaca i izbjeglica 2005., 24. studenoga 2004.

„Evo, sve činim novo!“ (Otk 21, 5). Novost kršćanske nade

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 23. kolovoza 2017.

Biblijski tekst (Otk 21, 5-7)

Tada Onaj što sjedi na prijestolju reče: „Evo, sve činim novo!“ I doda: „Napiši: Ove su riječi vjerne i istinite.“ I još mi reče: „Svršeno je! Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak! Ja ću žednomu dati s izvora vode života zabadava. To će biti baština pobjednikova. I ja ću njemu biti Bog, a on meni sin“.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Slušali smo Božju riječ u Knjizi Otkrivenja gdje se kaže: „Evo, sve činim novo!“ Kršćanska se nada temelji na vjeri u Boga koji uvijek stvara novost u čovjekovu životu, stvara novost u povijesti, stvara novost u svemiru. Naš Bog je Bog koji stvara novost, jer je Bog iznenađenja.

Nije kršćanski hodati pognute glave i očiju – kao što čine svinje: one uvijek idu tako – ne podižući oči prema horizontu. Kao da sav naš put završava ovdje, nakon svega nekoliko metara putovanja; kao da je naš život lišen bilo kakvog cilja i pristaništa, i da smo prisiljeni na vječno lutanje, a sav silni uloženi trud bez smisla. To nije kršćanski.

Posljednje stranice Biblije pokazuju nam konačni cilj vjernikova putovanja: to je Jeruzalem na nebu, nebeski Jeruzalem. Zamišljen je prije svega kao golemi šator, gdje će Bog primiti sve ljude da s njim trajno prebivaju (Otk 21, 3). I to je naša nada. A što će Bog učiniti jednom kad budemo konačno s Njim? Postupit će s nama s beskrajnom nježnošću, poput oca koji prima svoju djecu koja su se dugo borila i trpjela. Ivan, u Otkrivenju, prorokuje: „Evo Šatora Božjeg s ljudima! [On...] otrt će im svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer – prijašnje uminu. [...] Evo, sve činim novo!“ (21, 3-5). Bog novosti!

Pokušajte razmišljati o ovom odlomku Svetog pisma ne na apstraktan način, već nakon što pročitate novinska izvješća naših dana, nakon što pogledate televizijske vijesti ili novinske naslovnice, gdje je toliko tragedija, gdje se prenose žalosne vijesti na koje smo u opasnosti naviknuti se. Pozdravio sam nekoliko osoba iz Barcelone: koliko samo tužnih vijesti stiže od tamo! Pozdravio sam neke osobe iz Konga, koliko samo tužnih vijesti i od tamo dolazi! I koliko ih je još! Evo da spomenem samo dvije zemlje iz kojih dolazite vi koji ste ovdje... Pokušajte zamisliti lica djece prestrašene ratom, plača majki, razbijenih snova tolikih mladih ljudi, izbjeglica koji se upuštaju na strašna putovanja i toliko puta bivaju izrabljivani... Život je nažalost i to. Ponekad bi se reklo da je život prije svega to.

Može biti. Ali ima jedan Otac koji plače s nama; ima jedan Otac koji rone suze beskrajne samilosti prema svojoj djeci. Imamo Oca koji zna plakati, koji plače s nama. Otac koji nas čeka da nas utješi jer poznaje naše patnje i pripremio nam je drugačiju budućnost. To je velika vizija kršćanske nade koja se proteže na sve dane našeg postojanja i želi nas ponovno podići.

Bog nije želio naš život pogreškom, prisiljavajući sebe samog i nas na teške noći tjeskobe. On nas je stvorio jer želi da budemo sretni. To je naš Otac i ako mi ovdje, sada, proživljavamo život koji nije onakav kakav je On želio za nas, Isus nam jamči da sam Bog izvodi svoje otkupljenje. On radi na tome da nas otkupi.

Vjerujemo i znamo da smrt i mržnja nisu posljednje riječi izrečene o tijeku ljudskog postojanja. Biti kršćanin podrazumijeva novu perspektivu: pogled pun nade. Neki vjeruju da je sva sreća u životu ostala u mladosti i prošlosti, a da je život polagano propadanje. Drugi, pak, smatraju da su naše radosti samo sporadične i prolazne, a da je u život ljudi utkan besmisao. To su oni koji na tolike nesreće kažu: „Život nema smisla. Naše životno putovanje je besmisleno“. Ali mi kršćani to ne mislimo. Vjerujemo naprotiv da na čovjekovu obzoru postoji sunce koje svijetli zauvijek. Vjerujemo da naši najljepši dani tek dolaze. Više smo ljudi proljeća no jeseni. Želio bih sada pitati – neka svatko odgovori u svom srcu, u tišini, ali neka odgovori –: „Jesam li muškarac, žena, mladić, djevojka proljeća ili jeseni? Je li moja duša u proljeću ili je u jeseni?“ Neka svatko u odgovori samom sebi. Više opažamo klice novog svijeta, no požutjelo lišće na granama. Ne predajemo se nostalgijama, žaljenjima i tužaljka: znamo da Bog želi da budemo baštinici jednog obećanja i neumorni njegovatelji snova. Ne zaboravite to pitanje: „Jesam li osoba proljeća ili jeseni?“ Proljeća, koje čeka da sve procvate, koje čeka plod, koje čeka sunce koje je Isus, ili pak jeseni, koja je uvijek lice spuštena pogleda, ogorčeno i katkad, kao što volim reći, kisela izraza poput ukiseljenih ljutih papričica.

Kršćanin zna da Kraljevstvo Božje, njegova vladavina s ljubavlju raste kao veliko pšenično polje, iako u njemu ima korova. Uvijek postoje problemi, postoje tračevi, postoje ratovi, postoje bolesti... postoje problemi. Ali pšenica raste, a na kraju će zlo biti uklonjeno. Budućnost nam ne pripada, ali znamo da je Isus Krist najveća milost života: to je zagrljaj Boga koji nas čeka na kraju, ali koji nas već sada prati i tješi na putu. On nas vodi do velikog „šatora“ Božjega s ljudima (usp. Otk 21, 3), zajedno s mnogom drugom braćom i sestrama, i donijet ćemo Bogu sjećanje na dane proživljene ovdje na zemlji. I bit će lijepo otkriti u tome trenutku da ništa nije izgubljeno, nijedan osmijeh i nijedna suza. Koliko god da naš život trajao dugo, činit će nam se da je prošao u dahu. I da se stvaranje nije zaustavilo na šestome danu Postanka, već se neprekidno nastavlja, jer se Bog uvijek brinuo za nas. Sve do dana kad će sve biti dovršeno, onog jutra kada suze budu otrte, u trenutku kada Bog izgovoriti svoju posljednju riječ blagoslova: „Evo – kaže Gospodin – sve činim novo“ (r. 5). Da, naš Otac je Bog novosti i iznenađenja. I taj dan ćemo biti jako sretni, i plakat ćemo. Plakat ćemo, da, ali od radosti!

U Isusovim rukama i najmanji kamen postaje dragocjen

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 27. srpnja 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evangelje ove nedjelje (Mt 16, 13-20) donosi nam ključni odlomak na Isusovu putu s njegovim učenicima: trenutak kad On želi provjeriti na kojem je stupnju njihova vjera. Najprije želi saznati što ljudi misle o njemu. Jedni su smatrali da je Isus jedan od proroka, što je istina, ali oni ne shvaćaju srž njegove osobe, ne shvaćaju srž njegova poslanja. Potom postavlja učenicima pitanje koje mu najviše leži na srcu, to jest izravno ih pita: „A vi, što vi kažete, tko sam ja?“ (r. 15). I s tim „A vi...“ Isus snažno razlučuje apostole od mnoštva, kao da im kaže: ali vi, koji ste svaki dan sa mnom i koji me poznajete izbliza, što ste vi shvatili o meni? Učitelj od svojih učenika očekuje uzvišen i drugačiji odgovor od onoga koje daje javnost. I, doista, takav odgovor izvire iz srca Šimuna Petra: „Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga“ (r. 16). Šimun Petar izgovara riječi koje ga nadilaze, koje ne dolaze od njegove naravne sposobnosti. Možda nije završio ni osnovnu školu, a ipak je kadar izreći te riječi, snažnije od njega! Nadahnuo mu ih je Otac nebeski (usp. r 17), koji objavljuje prvaku Dvanaestorice Isusov istinski identitet: On je Mesija, Sin kojeg je Bog poslao da spasi čovječanstvo. I iz toga odgovora Isus shvaća kako, zahvaljujući vjeri koju je darovao Otac, postoji čvrst temelj na kojem se može sagraditi njegova zajednica, Crkva. Stoga kaže Petru: „Ti si Petar – to jest stijena, hrid – i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju“ (r. 18).

Isus i s nama danas želi nastaviti izgrađivati Crkvu, tu kuću s čvrstim temeljima, no u kojoj ne nedostaje pukotina te je treba neprestano obnavljati. Uvijek. Crkvu treba neprestano obnavljati, popravljati. Mi se zasigurno ne osjećamo poput stijena, već poput malenih kamenčića. Ipak nijedan kamenčić nije beskoristan, štoviše, u Isusovim rukama najmanji kamen postaje dragocjen, jer ga On uzima, gleda ga s nježnošću, oblikuje ga svojim Duhom i stavlja na pravo mjesto, koje je od vječnosti u njegovoj namisli i gdje je najkorisniji čitavoj građevini. Svaki je od nas mali kamen, ali u Isusovim rukama sudjeluje u izgrađivanju Crkve. I svi smo mi, ma kako maleni bili, „živo kamenje“, jer kad Isus uzme u ruku svoj kamen, čini ga svojim, čini ga živim, punim života, punim Duha Svetoga, ispunjava mu život svojoj ljubavlju i na taj način imamo mjesto i poslanje u Crkvi koja je zajednica života sastavljena od mnoštva kamenja koji su svi različiti i koji u znaku bratstva i zajedništva tvore jednu građevinu.

K tome, današnji nam evanđeoski odlomak doziva u sjećanje kako je Isus htio da njegova Crkva ima vidljivo središte zajedništva u Petru – ni on nije veliki, već tek maleni kamen, ali koji u Isusovim rukama postaje središte zajedništva – u Petru i u svima onima koji će ga naslijediti u istoj zadaći prvaka Crkve, koji su od samih početaka prepoznavani u rimskim biskupima, gradu u kojem su sveti Petar i Pavao dali svjedočanstvo krvi.

Stavimo svoje pouzdanje u Mariju, Kraljicu apostola i Majku Crkve. Ona je bila u dvorani Posljednje večere, uz Petra, kad je Duh Sveti sišao nad apostole i potaknuo ih da izađu i svima naviještaju da je Isus Gospodin. Neka nas danas naša Majke podupre i prati svojim zagovorom, kako bi se u potpunosti ostvarilo ono jedinstvo i zajedništvo za koje su Krist i apostoli molili i dali svoje živote.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, proteklih su dana velike poplave pogodile Bangladeš, Nepal i Indiju. Izražavam svoju blizinu tamošnjim pučanstvima i molim za žrtve i one koji trpe zbog te prirodne katastrofe.

Stižu nam tužne vijesti o progonu vjerske manjine i naše braće i sestara iz naroda Rohingya. Izražavam im svoju blizinu. Svi se molimo Gospodin da ih spasi i potakne muškarce i žene dobre volje da im pomognu, da uživaju puna prava. Molimo također za braću naroda Rohingya.